

Forslag til lov om ændring af lov om sundhedsvæsenets centralstyrelse m.v. (Effektivisering af Patientklagenævnet).
(Lovforslag nr. L 142).

Indenrigsministeren (Thorkild Simonsen) har meddelt mig, at han ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om folketingsvalg i Grønland. (Ændringer vedrørende kandidatanmeldelser, stedfortrædere, brevstemmeafgivning m.v.).
(Lovforslag nr. L 144).

Forslag til lov om ændring af udlændingeloven, straffeloven og ægteskabsloven. (Tidsbegrænset opholdstilladelse, asyl, familiesammenføring og udvisning m.v.).
(Lovforslag nr. L 154).

Forslag til lov om integration af udlændinge i Danmark (integrationslov).
(Lovforslag nr. L 155).

Erhvervsministeren (Jan Trøjborg) har meddelt mig, at han ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til bogføringslov.
(Lovforslag nr. L 145).

Fødevarerministeren (Henrik Dam Kristensen) har meddelt mig, at han ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om økologi.
(Lovforslag nr. L 146).

Forslag til lov om ændring af lov om støtte til jordbrugets strukturudvikling og til økologisk produktion inden for jordbrug og fiskeri m.v. (Miljøvenligt jordbrug samt naturpleje m.v. og forbedring af vilkårene for honningproduktion).
(Lovforslag nr. L 147).

Justitsministeren (Frank Jensen) har meddelt mig, at han ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af adoptionsloven. (International adoption).
(Lovforslag nr. L 149).

Skatteministeren (Carsten Koch) har meddelt mig, at han ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af ligningsloven, personskattebogen, skattekontrolloven, investeringsfondsloven m.v. (Efterbetaling af statslån, tilskud til bevaringsværdige bygninger, studierejselegater, ph.d.-studerende, godtgørelse fra hjemmeværnet, tilskud til iværksættere, investeringsfondsmidler samt konsekvensændringer m.v.).
(Lovforslag nr. L 150).

Forslag til lov om ændring af forskellige skatte love og lov om arbejdsmarkedsfonde. (Rentenedsættelse og indførelse af symmetrisk renteberegning ved ansættelsesændringer m.v.).
(Lovforslag nr. L 151).

Forslag til lov om ændring af toldloven. (Rentebestemmelser, gensidig bistand).
(Lovforslag nr. L 152).

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen) har meddelt mig, at han ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om Danmarks ratifikation af de i Bruxelles den 16. december 1997 undertegnede protokoller om Polens, Den Tjekkiske Republiks og Ungarns tiltrædelse af Den Nordatlantiske Traktat.
(Beslutningsforslag nr. B 92).

Forskningsministeren (Jytte Hilden), erhvervsministeren (Jan Trøjborg), justitsministeren (Frank Jensen), økonomiministerens (Marianne Jelved) og skatteministerens (Carsten Koch) har meddelt mig, at de ønsker i henhold til forretningsordenens § 19, stk. 4, at give Folketinget en skriftlig:

Redegørelse om sikker digital kommunikation.
(Redegørelse nr. R 8).

Eksemplarer vil blive omdelt, og redegørelsen vil blive optaget i Folketingstidende.

Jeg foreslår, at redegørelsen kommer til forhandling den 28. januar 1998. Hvis ingen gør indsigelse, vil jeg betragte dette forslag som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Man gik først til dagsordenens punkt 14, som var:

14) Spørgsmål til ministrene.

Spm. nr. S 752

1) Til statsministeren af:

Keld Albrechtsen (EL):

»Vil statsministeren garantere, at EF-Domstolens ulovlige dom om arbejdskonflikter ikke får virkning for Danmark?«

Skriftlig begrundelse

Ifølge Politiken den 10. december 1997 har EF-Domstolen den 9. december 1997 dømt Frankrig for passivitet i forbindelse med franske landmænds blokader af veje og motorveje i foråret 1993. Ifølge Ritzaus Bureau den 9. december 1997 hævder EF-Domstolen, at den slags protestaktioner er ulovlige, og Domstolen påstår, at nationale myndigheder, der ikke griber aktivt ind mod arbejdskonflikter, som hæmmer den frie varebevægelighed, kan idømmes et erstatningsansvar. Hvis franske domstole anerkender EF-Domstolens afgørelse, kan det således få den absurde konsekvens, at den franske stat idømmes erstatningsansvar for at have undladt at gribe ind i den nævnte arbejdskonflikt.

Dommen retter sig også mod strejker, blokader og lignende arbejdskonflikter, som kan hindre varernes frie bevægelighed. EF-Domstolens afgørelse er klart ulovlig og i strid med den danske grundlov. Hverken grundloven eller unionstraktaten tillader EU at gribe ind i arbejdskonflikter eller tage stilling til en stats håndtering af arbejdskonflikter. Her er tale om et område, hvor Danmark ikke har overdraget beføjelser til EU.

At dommen er ulovlig understreges af det forhold, at EF-Domstolen i følge Ritzaus Bureau har taget stilling til, hvorvidt den franske ordensmagt burde have grebet ind over for demonstrationerne i 1993, ja, Domstolen er endog misfornøjet med, at der trods en lang række tilfælde af hærværk kun har været ét tilfælde af retsforfølgelse. Her blander Domstolen sig i en medlemsstats varetagelse af den offentlige ro og orden, hvilket krystalklart ligger uden for Maastrichttraktaten. EU's forsøg på at tage sig selv til rette må nu stoppes.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Jeg går ud fra, at den dom, som spørgeren henviser til, er EF-Domstolens dom af 9. december 1997 i sag C-265-95, Kommissionen mod Frankrig.

Efter hvad der foreligger oplyst for mig, fremgår det af dommen, at sagen vedrører en lang række tilfælde af volds- og hærværkshandlinger, som franske enkeltpersoner og militante organisationer inden for det franske landbrug begik over en længere periode for at hindre importen af landbrugsprodukter. Det drejede sig især om produkter fra Spanien, men det gik også ud over italienske, belgiske og danske produkter. Der er med andre ord ikke tale om lovlige arbejdskonflikter, men om ulovligheder, der er strafbare efter fransk ret.

Domstolen dømmer den franske regering, fordi den ikke har opfyldt sin forpligtelse til at sikre varernes fri bevægelighed ved ikke i tilstrækkelig grad at have grebet ind over for disse ulovligheder. Den franske regering har endvidere undladt at retsforfølge gerningsmændene, selv om de var identificeret. Der er således ikke i dommen grundlag for den vidtrækkende fortolkning i relation til lovlige arbejdskonflikter, som spørgeren anlægger.

Keld Albrechtsen (EL):

Af den dom, som statsministeren også henviser til, fremgår det meget klart, at EF-Domstolen for det første begynder med at erkende, at det er staterne, der har enekompetence, for så vidt angår opretholdelsen af den offentlige orden og den indre sikkerhed. Det er Domstolen godt selv klar over, hvorefter Domstolen syv linjer efter skriver, at derfor vil den nu alligevel gå ind og tage stilling til sådanne sager.

Det, der er mit spørgsmål, er: Kan EF-Domstolen tage sig selv til rette og gå ind og blande sig i, hvordan de enkelte stater varetager deres straffelovgivning, hvordan de enkelte stater varetager den offentlige orden, som det kaldes, eller den indre sikkerhed? Kan EU nu afgøre, om dansk politi i fremtiden gør deres arbejde godt nok? Og kan EU pålægge Danmark erstatningsansvar og straffe, hvis EU nu mener, at dansk politi ikke varetager sine opgaver godt nok.

Skal jeg forstå svaret sådan, at en dansk statsminister eller den danske regering f.eks. i forbindelse med en arbejdskonflikt – lovlig eller ikke lovlig, det er jo ikke afgørende, det går jeg ud fra at statsministeren er enig i – nu accepte-

rer, at EU griber ind i dansk strafferet, griber ind i danske arbejdskonflikter og har ret til at gøre det?

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Jeg har forstået det sådan, at der er tale om en meget konkret dom. Et medlemsland bliver dømt for ikke at have gjort det fornødne for at forhindre konkrete ulovligheder. Jeg har svært ved at se, hvordan en sådan dom skulle få virkning for andre, herunder Danmark.

Hvis man forestillede sig lignende aktioner her i landet, ville det være lovovertrædelser efter dansk ret, som danske myndigheder ville være forpligtede til at gribe ind over for.

Jeg må sige, jeg har jo ikke kendskab til, hr. Keld Albrechtsen, hvor mange domme der kommer fra EF-Domstolen i løbet af et års tid. én ting kan jeg sige på forhånd, og det er, at jeg nok vil indtage den holdning, at jeg vil være meget kortfattet, hvis jeg skal slæbes herved i Folketingssalen og besvare og forholde mig til hver eneste EF-dom på lignende eller andre felter. Derfor har jeg ikke flere kommentarer i dag.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg er bange for, at statsministeren er ved at pådrage sig endnu en retssag ved Domstolen. Det fremgår jo meget klart af dommen, at den har generel virkning på alle hindringer af den fri import, også hvis der f.eks. i Danmark opstår en lastbilkonflikt, sådan som vi jo har haft det, med fysiske blokader ved grænserne. Statsministeren erindrer formentlig den konflikt. Det fremgår klart af dommen, at så vil Danmark også efter EF-Domstolens opfattelse være forpligtet til at gribe ind.

Det vil sige, at EU har nu tiltaget sig ret til at blande sig i strejker og arbejdskonflikter, f.eks. fysiske blokader, som foregår i forbindelse med en arbejdskonflikt her i Danmark. Er det korrekt, hr. statsminister, at det er konsekvensen af dommen? Og er det korrekt, at EU-Kommissionen nu planlægger en lovgivning, der skal udmønte disse principper i EU-ret?

Og anfægter det overhovedet ikke statsministeren, at EU på den måde har tiltaget sig en beføjelse, som er i strid med Traktaten, som er i strid med den danske grundlov, som ikke på noget tidspunkt er overdraget til EU ved nogen som helst folkeafstemning her i Danmark?

Vil statsministeren virkelig indtage den arrogante holdning, at det har han i dag ikke yder-

ligere kommentarer til, og at det overhovedet ikke er noget vigtigt spørgsmål?

Jeg ved ikke, hvad det ligner, at statsministeren så siger: Skal vi så stå og gennemgå hver eneste dom fra Domstolen her i Folketingssalen? Dette er rent faktisk en markant principiel udvidelse af EU's magt, som er i strid med grundloven og med selve EU-Traktaten.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Jeg har som sagt ikke grundlag for at gå ind i yderligere kommentarer til en konkret dom; det ved hr. Keld Albrechtsen også godt. Jeg har allerede sagt, at den konkrete dom berører Frankrig, den berører ikke Danmark, og man kan efter min bedste opfattelse ikke udlede andet af den dom, end at EU og Domstolen selvfølgelig blandt sine arbejdsopgaver også har at se til, at det, man er enedes om i EU som fælles regelsæt, efterlever hvert enkelt land også.

Længere er den historie sådan set ikke, hr. Keld Albrechtsen.

Keld Albrechtsen (EL):

Vil statsministeren så også opretholde det samme synspunkt på det forslag om EU-lovgivning, som EU-Kommissionen har bebudet omkring dette her, hvor EU-Kommissionen altså skal have ret til at gå ind og administrere indgreb mod konflikretten, indgreb mod strejkeretten, indgreb i det danske politis arbejde?

Vil statsministeren også opretholde det synspunkt, at dette forslag til EU-lovgivning heller ikke vedrører Danmark? At det heller ingen betydning får i Danmark? Hvad mener statsministeren med, at denne dom ingen konsekvenser har for Danmark?

Den ene paragraf efter den anden i dommen er jo helt generel og vedrører principperne, og jeg går da ud fra, at statsministeren kan bekræfte, at det forslag til EU-lovgivning, som Kommissionen har under udarbejdelse, så sandelig i allerhøjeste grad også er møntet på Danmark, at det f.eks. er møntet på den situation, at der igen opstår en lastbilkonflikt med f.eks. fysiske blokader.

Men det mener statsministeren måske slet ikke vedrører den danske regering?

Formanden:

Jeg tror, spørgsmålet er sluttet.

Spm. nr. S 721

2) Til undervisningsministeren af:

Frank Dahlgaard (KF):

»Kan ministeren fuldt ud bakke op bag den godkendelse af forældrebetaling for en skolerejse til London, som Indenrigsministeriet har givet i en sag vedrørende Karlebo Skole«?

Skriftlig begrundelse

Indenrigsministeriet har ifølge Berlingske Tidende den 9. december 1997 blåstemplet forældrebetaling på 1.200 kr. for en klasserejse til London fra Karlebo Skole. Indenrigsministeriets godkendelse af forældrebetalingen ignorerer fuldstændig, at Folketingets ombudsmand for nylig i en principiel redegørelse har fastslået, at der ikke er klar lovhjælp til at opkræve forældrebetaling.

Det er et medlem af Karlebo kommunalbestyrelse, som i en konkret sag har klaget til Indenrigsministeriet over opkrævning af elev/forældrebetaling på Karlebo Skole i forbindelse med en klasserejse til London.

Direktøren i Undervisningsministeriets folkeskoleafdeling siger ifølge Berlingske Tidende den 9. december 1997, at der ikke i øjeblikket hersker klare regler for opkrævning af forældrebetaling i forbindelse med folkeskoleelevers lejrskoler og klasserejser. Spørgsmålet er derfor ikke blot, om ministeren i den foreliggende konkrete sag bakker Indenrigsministeriets godkendelse af forældrebetaling op, men også hvornår ministeren over for Folketinget spiller ud med et forslag, der kan afklare og præcisere reglerne på dette område. Folketingets Ombudsmand har i sin redegørelse efterlyst et sådant udspil fra ministeren.

Frank Dahlgaard (KF):

I en situation, hvor det er uafklaret lovmæssigt, om der faktisk er hjemmel til at opkræve forældre/elevbetaling ved skolerejser og skolearrangementer, har Indenrigsministeriet i en konkret sag blåstemplet eller godkendt, at det kan man i en skole, der skal til London, og hvor der er tale om en forældrebetaling på 1.200 kr.

Spørgsmålet er derfor, om ministeren i denne mærkelige situation bare kan bakke det op, der er sket fra Indenrigsministeriets side.

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Hvis spørgeren læser Indenrigsministeriets afgørelse, vil han deri kunne se, at ministeriets argumenter for at nå frem til den afgørelse, man har truffet, er nøjagtig de samme som Undervisningsministeriets.

Der findes i dag ikke klare regler for opkrævning af forældrebetaling. Vi mener at have belæg for vor fortolkning, andre mener det modsatte. Det er domstolene, der træffer den endelige afgørelse i sager vedrørende lovforklaring.

Som jeg tidligere har sagt, er jeg enig med Ombudsmanden i, at hjemmelgrundlaget bør gøres klarere, og derfor er vi, som det givetvis også er spørgeren bekendt, nu i færd med i skoleforligspartikredsen at drøfte forslag til ændringer af folkeskoleloven.

Forslaget agtes forelagt Folketinget i indeværende samling. Også af den grund vil Ombudsmanden ikke foretage sig noget videre vedrørende dette spørgsmål.

Frank Dahlgaard (KF):

Tak for svaret.

Jeg må så spørge, om jeg forstod det rigtigt, at det var et ja, at ministeren faktisk fuldt ud kan bakke op om den godkendelse af forældrebetaling, der er kommet fra Indenrigsministeriets side. Det er mit første spørgsmål.

Dernæst svarer ministeren, at det er en sag for domstolene. Jamen betyder det, at forældrene til de børn, der går i den pågældende skole, kan, hvis de er utilfredse med forældrebetalingen, sige: Det vil vi ikke betale; vi vil have vores penge tilbage, eller vi vil ikke betale, men vores børn skal alligevel med i den konkrete sag? Er det ikke situationen?

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Til spørgsmålet om min og ministeriets holdning til den trufne afgørelse kan jeg yderligere sige, at jeg ingen muligheder har for; ingen bemyndigelse har til at tage nogen anden stilling. Der findes ikke sådanne regler og bestemmelser, der gør det muligt for mig at gribe ind, og derfor er der ikke noget at sige den pågældende kommune på i dens afgørelse. Så det er rigtigt, at hvis man ønsker en lovforklaring, må man gå domstolsvejen.

Nu skal man selvfølgelig hæfte sig ved, at der er tale om en frivillig ordning. Det forudsætter jo i denne sammenhæng, at det er frivilligt for den enkelte elev og elevens forældre

naturligvis også, om man ønsker at deltage i rejsen eller ikke. Derved pålægges der jo ikke den enkelte elev en forældrebetaling, som man skal indfri.

Frank Dahlgaard (KF):

Er det korrekt forstået, at der er skolerejser – måske ikke den foreliggende – og udflugter, som er en del af undervisningen, som må betragtes som en del af undervisningen, og som man derfor har krav på at deltage i, men som man jævnfør grundloven og andre bestemmelser faktisk ikke kan opkræve forældre- eller elevbetaling for, så det i de situationer, som vel er de fleste – det er så også et spørgsmål – ikke er deltagelsen, som er frivillig, men spørgsmålet, om man vil betale eller lade kommunen betale. Er det rigtigt forstået?

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Undervisningen er jo vederlagsfri her i landet. Og det vil den være i alle tilfælde, også i forbindelse med den type af rejser, der her kan være tale om. Der kan ikke opkræves betaling, hvis der er tale om, at det er en del af undervisningen. Den er vederlagsfri.

Men så er der jo altså muligheder for – og det er jo det, der ofte er alternativet til undervisningen – at etablere skolerejser, hvor man bliver enige på den enkelte skole, også som oftest med accept af skolebestyrelse og kommunalbestyrelse, om at foretage rejser, og det er frivilligt, om man vil deltage, om man vil betale. Men da der ikke er indlagt nogen form for undervisning, er skolen i øvrigt forpligtet til at tilbyde den enkelte elev undervisning.

Det sker ikke sjældent i form af, at der også indlægges praktikophold for den enkelte elev. Ofte tager man det hensyn til den enkelte elev med henblik på, hvad vil være mest rigtigt i situationen, hvor man udtrykker sig på den måde, at man ikke ønsker at deltage i rejsen, eller at man ikke ønsker at betale.

Frank Dahlgaard (KF):

Ja tak.

Så vil jeg spørge, hvornår der kommer en lovmæssig afklaring på det her. Jeg kan forstå på ministeren, at den er undervejs. Er ministeren enig i, at der er et påtrængende behov for at få afklaret, hvorledes reglerne skal være på det her område? Har jeg forstået ministeren rigtigt, at han ønsker – ligesom i øvrigt Det Konservative Folkeparti ønsker det – at der naturligt skal

være en vis forældrebetaling i en række sammenhænge, men at det på den anden side skal sikres, at når det drejer sig om meget dyre udlandsrejser langt væk og måske også med et tvivlsomt indhold, skal det ikke være sådan, at eleverne eller deres forældre kommer i den tvangssituation at måtte betale flere tusinde kroner. Har man flere børn, kan det blive en stor belastning for typisk et lille mindretal af eleverne eller deres forældre.

Der til spørgsmålet: I den foreliggende situation med en Londonrejse er der vel typisk tale om noget, som er et led i undervisningen: engelsk, engelsk kultur, London. Derfor er det vel sådan i denne situation, at deltagelsen er obligatorisk og betalingen frivillig. Er det ikke rigtigt?

Bruno Jerup (EL):

Det er lidt i forlængelse af det, som hr. Dahlgaard er inde på, for der kan ikke være nogen tvivl om, også ud fra det, ministeren siger, at den undervisning, som man får i stedet for at komme med på turen, er kompenserende undervisning, som i øvrigt er obligatorisk.

Jeg vil gerne bede ministeren om at svare på, om ikke den eneste naturlige forklaring på, at det kan være kompenserende undervisning, som er obligatorisk, er, at man naturligvis også betragter den studietur, som man foretager, hvad enten den er indenlandsk eller udenlandsk, som en del af undervisningen.

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Til hr. Frank Dahlgaard vil jeg gentage, at jeg er indstillet på i denne folketingssamling med tilslutning fra skoleforligspartierne at fremsætte et forslag til ændring af folkeskoleloven, som skal tydeliggøre, under hvilke vilkår rejser kan foretages, aktiviteter kan foretages uden for den almindelige undervisning.

Jeg vil ikke gå nærmere ind i detaljerne, idet vi jo netop nu drøfter, hvorledes en sådan nærmere udformning kan finde sted, og så vil der blive lejlighed til her i Folketinget at diskutere det, idet jeg lægger op til, at der skal en lovændring til, sådan som Folketingets Ombudsmand også har henstillet, for netop at klargøre og tydeliggøre reglerne.

Så vil jeg til spørgsmålet om de dyre rejser blot sige, at dem har jeg ingen sympati for. Jeg har bestemt også set rejser tilrettelagt, der har kostet for meget. Det afgørende er jo ved den type aktiviteter, der ligger uden for den almin-

delige undervisning i folkeskolen, at den har til formål ud over i en række tilfælde noget fagligt også i høj grad noget socialt, altså de muligheder, der ligger for, at en klasse og dens lærere på den måde kan få skabt et godt samvær, en god stemning, som har stor betydning for indlæringen, når man i øvrigt befinder sig i skolen.

Det er de hensyn, man også må bede alle dem, der har ansvar for at være med til at tilrettelægge den slags ting, om at tage, når de tilrettelægger aktiviteter af det omfang, som her er omtalt. Det vil vist nogenlunde også være et svar til hr. Bruno Jerup.

Frank Dahlgard (KF):

Det er jo ikke, fordi den holdning, ministeren tilkendegiver i sit seneste svar på dette spørgsmål, er afgørende anderledes end det, mit parti står for; det er ikke det.

Men når ministeren siger, at han i løbet af denne folketingsssamling vil fremsætte et lovforslag, som skal danne grundlag for at præcisere reglerne, må jeg sige, at det her haster jo. Denne folketingsssamling går jo helt frem til maj måned, til slutningen af maj måned. Skal vi have et halvt år med en uafklaret situation med retssager og med udskydelse af rejser, aflysning af rejser? Kunne ministeren ikke overveje at fremskynde denne sag?

Bruno Jerup (EL):

Ministeren brugte betegnelsen, at det skulle klargøres, hvilke retningslinjer der var for rejser uden for den almindelige undervisning. Kan ministeren så med det samme svare på, at sådanne rejser uden for den almindelige undervisning naturligvis ikke for de elever, som ikke deltager, skal modsvares af kompenserende undervisning, som er obligatorisk, og dermed må betragtes som en helt frivillig rejseaktivitet, der åbenbart skal foregå i den almindelige skoletid?

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Over for hr. Frank Dahlgard kan jeg blot bekræfte, at det er min agt at fremsætte et lovforslag i Folketinget, så snart skoleforligspartierne har givet deres tilslutning, er blevet enige om, hvordan vi føler, at disse retningslinjer skal udformes nærmere. Og jeg henviser til, at Ombudsmanden har stillet sig tilfreds med, at jeg vil fremsætte et lovforslag i denne folketingsssamling, hvilket så også betyder, at det

skal have virkning fra det nye skoleårs begyndelse.

Hvis man forestillede sig, at det skulle have virkning midt i et skoleår, ville vi givetvis kunne være årsag til en betydelig række problemer, fordi der er skoler, klasser, som har truffet aftaler, bindende aftaler med rejsearrangører med henblik på selve rejsens tilrettelæggelse, med lejrskoler, hvor de er forpligtede til at betale, og det vil jeg finde yderst uheldigt.

Når Ombudsmanden stiller sig tilfreds med, at vi gennemfører retningslinjer, som klargør det her med virkning fra det nye skoleårs begyndelse, mener jeg, at det er tilfredsstillende, og det vil ikke være kloget at gøre det anderledes, sådan som jeg ser det.

Til hr. Bruno Jerups spørgsmål må jeg blot sige, at det ikke er til at svare enkelt på. Det kommer helt an på, hvad det er for typer af aktiviteter, der knytter sig til aktiviteten uden for den helt traditionelle undervisningstid. Er det lejrskole, er det ekskursioner, eller er det det, vi kalder skolerejser? Det er meget afhængigt af, på hvilken måde det tilrettelægges, og hvad det er for et indhold, der er tale om.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 751

3) Til skatteministeren af:

Svend Heiselberg (V):

»Vil ministeren tage skridt til, at der findes en fornuftig løsning, hvad angår Sindal og Thisted lufthavnes økonomi, f.eks. at de mindre fly, der beflyver de to lufthavne, fritages for passagerafgift?«

Skriftlig begrundelse

Ved Folketingets tredje behandling af lov om afgift af visse flyrejser (passagerafgift på indenrigsfly) (lovforslag nr. L 253) den 30. maj 1997 lovede ministeren, at der vil blive fundet en fornuftig løsning på de økonomiske problemer, som rammer mindre lufthavne i yderområder. Forinden havde ministeren udtalt, at man ville »analysere problemerne grundigt og ikke bare finde en eller anden hovsaløsning«.

Den 1. januar 1998 træder den nye passagerafgift i kraft, og hidtil har ministeren ikke fundet nogen løsning på problemet, hverken en

hovs-løsning eller en anden løsning. Så tiden er knap, og hvis ministerens »analyser« ikke har ført til andre resultater, vil spørgeren foreslå, at ministeren inden nytår fjerner afgifterne på fly, der beflyver de to lufthavne, som det i øvrigt allerede er sket for Rønne Lufthavn.

Svend Heiselberg (V):

Det er ikke hvert år, jeg begærer en minister i Folketingets spørgetid, men en minister kan jo være så nedladende, at det kan være nødvendigt.

Den 30. maj havde vi under afslutningsdebatten den sidste debat om de katastrofale følger, den vedtagne flyafgift på 150 kr. for en returflybillet ville få for de mindre lufthavne; her tænkte først og fremmest på Thisted og Sindal lufthavne.

Ministeren sagde efter en længere debat her i Folketinget den 30. maj: »Jeg vil også sige, at i denne sag finder vi en fornuftig løsning; det er der ingen tvivl om.« Nu er det jo så, vi gerne vil vide, hvad det er for en fornuftig løsning, ministeren vil tilbyde. Det forholder sig jo således, at afgiften allerede er trådt i kraft.

Skatteministeren (Carsten Koch):

Først vil jeg lige benytte lejligheden til at sige, at jeg bestemt ikke er nedladende. Jeg vil i øvrigt også benytte lejligheden til at sige, at afgiften er ikke trådt i kraft.

Men herudover vil jeg sige, at som hr. Svend Heiselberg rigtigt anfører i den skriftlige begrundelse, tilkendegav jeg i forbindelse med Folketingets behandling af lovforslaget om passagerafgift på indenrigsfly, at regeringen var indstillet på at analysere problemstillingen vedrørende passagerafgiften i visse lufthavne og landsdele.

Som følge af denne tilkendegivelse blev der nedsat en embedsmandsgruppe, en arbejdsgruppe bestående af embedsmænd fra Skatteministeriet og fra Trafikministeriet, som skulle have til formål at foretage denne analyse, og den er næsten afsluttet. Jeg forventer faktisk, at arbejdsgruppens rapport kommer i løbet af ganske få dage. Derfor vil jeg sige, at det er passende, at vi på baggrund af den rapport træffer de nødvendige beslutninger, så jeg vil henstille, at vi tager debatten om det, efter at rapporten er offentliggjort.

Svend Heiselberg (V):

Jeg finder det urimeligt, at ministeren lader sagen trække i langdrag, og ministeren ved jo godt, at loven skulle træde i kraft 1. januar 1998.

Jeg har forstået, at man allerede er begyndt at opkræve afgiften visse steder, og det synes jeg er urimeligt over for landsdele, som har så dårlige trafikbefordringsmuligheder, som man eksempelvis har i Thy. Der er 50.000 mennesker, og vi har næsten ingen kollektiv trafik. Vi har togtrafik, hvor det altså varer længere at køre fra Thisted til København med toget, end det varer at flyve fra Kastrup til New York. Det er dårlige forbindelser, og det er en egn med omkring 50.000 mennesker.

Det kan ikke være rimeligt, at alle offentlige investeringer efterhånden skal placeres i Østdanmark, og derfor finder jeg, det er kritisabelt, at ministeren lader hånt om at tage det op, som der blev givet udtryk for her i Folketinget den 30. maj i år, nemlig at der skulle komme en løsning på dette spørgsmål inden 1. januar. Det har ministeren forsømt, og jeg må stærkt beklage, at ministeren er ligeglad med, hvad der sker i de tyndt befolkede områder.

Bodil Thrane (V):

Nu er der jo ikke lang tid til den 1. januar, vil jeg sige til skatteministeren, og der har jo floret visse rygter om konkurrenceforvridning og statstilskud, når vi har talt om en undtagelse af disse små lufthavne, som Sindal og Thisted er.

Hvis man nu skulle vælge at kalde en afgifts-fritagelse på en lille million kroner til Sindal og Thisted lufthavne for statstilskud, så vil jeg gerne, om ministeren vil bekræfte, at staten i mæsser af tilfælde med forskellige former for tilskud har støttet diverse lufthavne i Danmark, uden at man af den grund har talt om konkurrenceforvridning og statsstøtte.

Og så vil jeg godt spørge, hvad nu årsagen er til, at man vil underminere aktiviteterne i disse yderområder, når det kun handler om små 2 mio. kr.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg vil ikke beskyldte skatteministeren for at være nedladende, men jeg vil gerne beskyldte skatteministeren for at være langsommelig, for i denne sag er der jo ingen tvivl om – som det også har været nævnt af hr. Heiselberg – at skatteministeren virkelig har været langsomme-lig, og jeg vil gerne, hvis skatteministeren helt konkret vil angive det tidspunkt, skatteministe-

ren vil kunne levere den redegørelse på, som skatteministeren har annonceret tidligere og nu gentager snart skulle være på trapperne.

Samtidig vil jeg gerne bede skatteministeren om at fortælle Folketinget, om det er skatteministerens opfattelse, at hvis man vælger på den ene eller den anden måde at komme de to små lufthavne til hjælp, behøver det ikke at notificeres over for Europa-Kommissionen. Eller er det skatteministerens opfattelse, at det skal det? I så fald er vi jo ude i en situation, hvor det tager endnu længere tid, før der sker noget på det her område.

Arne Melchior (CD):

Jeg opfatter heller ikke skatteministeren som nedladende eller noget i den retning, og det kan han få en ny lejlighed til at bevise at han ikke er ved at oplyse Folketinget om, at det vel på nuværende tidspunkt er utænkeligt, at afgiften for de to nævnte nordjyske lufthavne skulle træde i kraft pr. 1. januar 1998, eftersom der først om nogle dage ventes en rapport, som der derefter skal kunne tages stilling til, og som forskellige – og måske endda også medlemmer af Folketinget eller Folketingets udvalg skal kunne ytre sig om.

Så jeg går ud fra, det er utænkeligt, at afgiften kan træde i kraft pr. 1. januar 1998 for disse to lufthavne, og det vil jeg være glad for at ministeren bekræfter her.

Skatteministeren (Carsten Koch):

Det er både til hr. Svend Heiselberg og til fru Bodil Thrane: Jeg må altså gentage, at jeg synes ikke, det er fair at sige, at jeg lader hånt om de tyndt befolkede områder. Jeg og regeringen er meget optaget af, at de tyndt befolkede områder trives og har det godt, og jeg mener også, det er svært at dokumentere, at der ikke foregår en ganske betydelig vækst også i disse områder. Det er regeringens politik, og den er lykkedes.

Endvidere vil jeg sige, at det selvfølgelig set fra Thisted Lufthavn, fra Sindal Lufthavn, fra Sønderborg Lufthavn, eller hvor det nu er, altså er så let at sige: Vi skal da bare have en særordning.

Når det tager lidt tid at lave det her, er det, fordi vi skal have et samlet overblik, og det er ikke bare sådan lige at anskue problemstillingen fra den enkelte lufthavns synsvinkel. Det er at se, om der er tale om konkurrenceforvridning, når man gør det over for én lufthavn.

Jeg ved godt, at hvis man har den vinkel, at man er engageret i én lufthavn, er det dens interesser, man skal varetage, men regeringen er altså også sat til at varetage en overordnet trafikpolitik, en overordnet miljøpolitik og en politik, der ikke forvrider konkurrenceforholdene. Derfor tager det tid at lave en sådan rapport, så man kan få undersøgt tingene til bunds. Så jeg vil altså tage afstand fra, at jeg skulle trænere, trække i langdrag osv.

Så skal jeg til hr. Thulesen Dahl sige, at denne rapport skal komme inden for få dage. Det lover jeg.

Jeg skal til hr. Arne Melchior sige, det er tænkeligt, at loven træder i kraft. Det er faktisk det, der er planen, det er det, der er vedtaget. Hvis man i givet fald vil give en lufthavn eller en rute – det behøver ikke nødvendigvis være dem, der har været omtalt i dag – kompensation, kan man jo gøre det på mange andre måder end at droppe en afgift. Man kan f.eks. gøre det på den måde, hvorpå man før har gjort tingene, nemlig ved at give et tilskud i stedet for.

Jeg kan desværre ikke komme her og meddele, at ruterne til og fra Sindal Lufthavn og til og fra Thisted Lufthavn bliver afgiftfritaget.

Svend Heiselberg (V):

Nu er der jo ikke meget konkurrence i det her. Det drejer sig om en lille maskine med 18 sæder, og den vil sikkert vanskeligt kunne påføre de store DC 9'ere ret stor konkurrence.

Når ministeren siger, at man skal tage hensyn til den overordnede politik og til, at der er en rimelig fordeling af investeringer i trafikforhold, må vi sige, at vi er meget tilbage i Thy, for der er næsten ingen investeringer foretaget i trafikforhold i mange, mange år, så vi er langt tilbage. Men det må jo forstås sådan, at regeringen har nogle overvejelser om at komme i gang med investeringer i det område.

Jeg beklager, at ministeren ikke har en plan klar, sådan at man kan undtage de to små lufthavne, når vi har 100 km til Aalborg og 120 km til Karup for at blive flybetjent, og der er et befolkningsgrundlag på 50.000 mennesker.

Bodil Thrane (V):

Jeg synes ikke, der er nogen grund til at bebrejde nogen, at spørgsmålet bliver rejst her i salen, for der er ikke lang tid til den 1. januar, og da træder afgiften i kraft, hvis ikke andet bliver besluttet.

Derfor vil jeg gerne spørge skatteministeren, for jeg fik ikke rigtig svar på mit spørgsmål før, om ikke der er givet statstilskud til forskellige lufthavne, uden at det i øvrigt har givet anledning til en diskussion om konkurrence.

Jeg vil også godt spørge, om ministeren vil bekræfte, at alternative muligheder for den lufthavn, jeg repræsenterer i det her spørgsmål, er nødvendige, eftersom der ikke findes andre muligheder for at rejse, idet elektrificeringen stopper ved Aalborg, og vi har ikke længere nogen sovevogn fra Frederikshavn. Derfor er det endnu mere nødvendigt, at Sindal Lufthavn ikke lukker på grund af denne afgift.

Men hvis ministeren i dag vil bekræfte, at der kommer en løsning, uanset om man så kalder det afgiftfritagelse eller tilskud, der sikrer, at der ikke bliver en konkurrence, som gør, at denne rute må lukkes, så er jeg tilfreds med det svar.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Nu står vi jo her den sidste onsdag inden jul og nytår, hvor vi har chance for at få at vide af skatteministeren i fuld offentlighed, hvad der skal ske, og nu får vi altså at vide, at der i løbet af nogle dage vil komme en rapport om de problemer, som regeringen har skabt for de små lufthavne med den passagerafgift, som er pålagt fra 1. januar 1998.

Men det står hen i det uvisse, hvad skatteministeren så vil bruge den til, og det står hen i det uvisse, om regeringen har planlagt initiativer, der vil løse problemet. Det, vi ved, er bare, at man altså belaster disse lufthavne med en passagerafgift allerede fra 1. januar, og det var derfor, jeg stillede mit andet spørgsmål, som skatteministeren ikke svarede på, nemlig om det er således efter regeringens opfattelse, at den løsning, man eventuelt måtte finde – uanset om det er et tilskud, eller det er fritagelse for den belastende afgift, regeringen har fået vedtaget – vil skulle notificeres over for Europa-Kommissionen.

Det ligger jo ligesom i det, når skatteministeren siger, at der måske er tale om noget konkurrenceforvridende, måske et statsstøtteelement, at man skulle tro, at skatteministeren så mente, at det skulle omkring Europa-Kommissionen. Det ville jeg synes var utrolig trist, for det ville jo ydermere skubbe det tidspunkt ud, hvor man kunne finde en løsning.

Arne Melchior (CD):

Jeg tillader mig en gang mere at give skatteministeren, som hverken er nedladende eller nedgørende over for de tyndtbefolkede områder, en ny centring, således at han kan leve op til det gode ry, han har hos mange af os.

Der er nu gået mere end et halvt år siden ministerens tilsagn her i Tinget. Så kommer rapporten altså i ugen op til juleaften. Så bliver der altså ikke nogen chance for ministeren hverken til at tænke sig ret meget om, føre forhandlinger eller høre kommentarer til rapporten fra involverede lufthavne og kommuner og altså Folketinget.

På den basis burde det ikke være svært at helflugte til min centring og sige, at selvfølgelig afgøres sagen ikke, før rapporten har haft tid til at blive underkastet en absolut nødvendig analyse.

Skatteministeren (Carsten Koch):

Der er jo rejst en del spørgsmål.

Til hr. Thulesen Dahl vil jeg sige, at om det i givet fald skal notificeres, hvis man vil lave en særordning, vil selvfølgelig afhænge af, hvor fordrejende den er i forhold til konkurrencen. Derfor er det meget vanskeligt at sige helt præcist, om der skal notificeres, hvis man vil lave en moderat særordning, men udgangspunktet er, at enhver form for statsstøtte skal notificeres.

Hr. Heiselberg nævner, at hvis man forestillede sig, at Sindal Lufthavn lukkede, skulle man bevæge sig til Aalborg Lufthavn, og det ville være helt utåleligt for de mennesker, der bor i Thisted og omegn, Sindal osv.. Der vil jeg sige, at der er jo andre områder, som har endog endnu længere til nærmeste lufthavn, for der er jo masser af tyndtbefolkede områder. Vi kan tage Lolland og Falster, hvor folk skal til Kastrup, hvis de skal flyve.

Så det er vel ikke sådan, at det er en enestående situation, man kommer i, hvis man skal køre længere, end man gør i dag, i det usandsynlige tilfælde, at Thisted Lufthavn eller Sindal Lufthavn skulle lukke på grund af denne afgift. Det vil jeg i hvert fald henholde mig til.

Med hensyn til udformningen af et eventuelt tilskud. Det kan jo gøres på mange forskellige måder, vil jeg sige til fru Bodil Thrane, og der er ingen, der siger, at det skal ske ved, at man dropper en afgift.

Jeg mener ikke, der vil ske meget ved, at vi får en debat, så snart rapporten er slut, og tager stilling på grundlag af den. Problemstillingen er

jo ganske nøje diskuteret i forbindelse med lovforslagets vedtagelse, den efterfølgende debat og i det embedsmandsudvalg, der er. Så jeg tror ikke, der vil være anledning til en lang og ny debat. Vi har faktisk fået belyst problemstillingerne meget nøje, og derfor regner jeg ikke med, at det er noget, der skal tage flere måneder, efter at vi har fået offentliggjort rapporten.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 794

4) Til justitsministeren af:

Søren Søndergaard (EL):

»Kan ministeren bekræfte, at politifolk over hele landet har været beskæftiget i et par uger med skærpet overvågning af en række folketingsmedlemmer på grundlag af fundet af side 8 i den officielle adresseliste for Folketingets medlemmer, og mener ministeren, at dette er en hensigtsmæssig prioritering af politiets ressourcer, når blot en enkelt telefonopringning kunne have afsløret, at dette var ganske unødvendigt?«

Justitsministeren (Frank Jensen):

Politimesteren i Gentofte har oplyst, at den navneliste, der omtales i spørgsmålet, den 17. november i år om eftermiddagen blev afleveret til politiet af en borger, som havde fundet den oven på en postkasse i Gentofte.

Samme eftermiddag var 13 personer blevet anholdt og sigtet for husfredskrænkelser, fordi de var trængt ind i haven hos medlem af Folketinget, fru Pia Kjærsgaard, der bor i nærheden.

Listen indeholder i alfabetisk rækkefølge navnene på en række medlemmer af Folketinget, herunder fru Pia Kjærsgaard, der er særligt markeret.

Det fremgår af listen, at den er sendt via telefax til bladet Socialisten og stilet til en person dér. Listen er bl.a. påtegnet med følgende tekst: »Mandag 17.11.97 opgave«.

Gentofte Politi anmodede samme dag Rigspolitichefens kommunikationscenter om at udsende listen til orientering til de politikredse, der var relevante i forhold til navnene på listen. Kommunikationscentret sendte listen til hele landet med bemærkning om, at der kunne være tale om et udsnit af en længere liste. Politimesteren har anført, at det efter hans opfattelse var

begrundet at orientere om hændelsen og listen. Politikredse blev hverken af politimesteren eller af Rigspolitichefen opfordret til skærpet overvågning eller andre tiltag i den anledning.

Som sagt blev listen udsendt til orientering, og en rundspørge fra politimesteren i Gentofte til en række politikredse viser, at man også har opfattet rundsendelsen af listen som sådan. Uden i øvrigt at gå i detaljer med politikredsenes sikkerhedsmæssige foranstaltninger kan jeg således helt klart afvise, at politifolk over hele landet skulle have været beskæftiget i et par uger med skærpet overvågning af en række folketingsmedlemmer.

Søren Søndergaard (EL):

Jeg takker ministeren for svaret, men når det nu ikke er politifolk over hele landet, der har været beskæftiget med denne opgave i et tidsrum på et par uger, vil jeg høre ministeren, om ministeren kunne oplyse, i hvilke dele af landet politiet har været beskæftiget med denne opgave.

Jeg kunne også godt tænke mig af ministeren – da jeg rejser dette i mit spørgsmål om prioritering af politiets opgaver – at få et overslag over, hvad denne overvågning, som er sat i gang i forskellige dele af landet, men altså ikke i hele landet, har kostet det danske samfund.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Som sagt er listen, der er et udsnit af Folketingets telefonnøgler, sendt til orientering til politikredse over hele landet, fordi Rigspolitichefen ikke var klar over, om der var tale om et udsnit af en liste, eller der var tale om en hel liste. Så den er altså sendt ud til orientering, og sådan som oplysningerne foreligger for mig, har der altså ikke været tale om, at der har været etableret nogen egentlig overvågning.

Det fremgår, har jeg set, af en enkelt avis, at der er et folketingsmedlem, der er blevet kontaktet af politiet og har fået at vide, at politiet har fået denne orientering fra Rigspolitichefen, og mere er der ikke sket i den pågældende sag. Der har altså ikke været etableret nogen fysisk overvågning af nogle medlemmer, sådan som det foreligger oplyst for mig.

Søren Søndergaard (EL):

Det giver mig anledning til tre opfølgende spørgsmål: Vil justitsministeren benægte, at der noget sted i landet har fundet fysisk overvågning sted på basis af denne liste? Punkt 1. Punkt 2: Hvis ministeren ikke vil benægte det, hvor er

det så, at denne fysiske overvågning er foretaget? Punkt 3: Hvad har denne fysiske overvågning i givet fald kostet det danske samfund?

Det er jo nogle relativt klare spørgsmål, jeg stiller, og jeg synes, det må være relevant at få svaret og også være relevant at få svaret set i sammenhæng med en politisk diskussion om prioritering af politiets ressourcer, når vi ved, at den pågældende sag kunne være løst, afklaret og forsvundet fra Jordens overflade ved hjælp af en telefonopringning, der formentlig kun havde taget 30 sekunder.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Udsnittet af Folketingets telefonnøgler er altså sendt til orientering til politikredsene. Jeg kan ikke gå i detaljer med politikredsenes sikkerhedsmæssige beredskab. Jeg kan sige, at der ikke har været etableret fysisk overvågning i flere uger af folketingsmedlemmer, hvis navne er fremgået af denne liste.

Hvorvidt der har været etableret et ekstraordinært sikkerhedsmæssigt beredskab i nogle enkelte politikredse, kan jeg ikke oplyse over for spørgeren, men der har altså ikke været etableret et generelt sikkerhedsmæssigt overvågningssystem over for folketingsmedlemmer, hvis navne er fremgået af listen, og derfor kan jeg heller ikke oplyse, hvilke økonomiske omkostninger og konsekvenser der har været forbundet med politiets tilrettelæggelse af dets almindelige arbejde.

Som det er kendt af spørgeren, er det politiledelsens egen opgave at foretage den politimæssige prioritering inden for de ressourcer, som er stillet til rådighed af det flertal i Folketinget, der har indgået en flerårig aftale om dansk politis økonomi.

Søren Søndergaard (EL):

Jeg forstår desværre, at ministeren ikke er blevet klædt på til at svare på det spørgsmål, der er stillet her. Det må vi så gøre skriftligt.

Jeg vil bare spørge ministeren til sidst, om han deler den opfattelse, som et dagblad gav udtryk for, da det beskrev denne aktion fra politiets side som ren Gøg og Gokke.

Bruno Jerup (EL):

Jeg vil gerne spørge ministeren, om det også er ministeren klart, at listen er en alfabetisk optegning over folketingsmedlemmer, og om ministeren har forståelse for, at politiet har svært ved at gennemskue, at det, man står med i hån-

den, er en alfabetisk liste over folketingsmedlemmer. Det kræver måske nogle overvejelser om politiets uddannelsesmuligheder eller uddannelsesforhold, for man kan jo sige, at dets generelle kapacitet er forholdsvis svag.

Et andet spørgsmål, jeg også godt vil stille ministeren, er, om det kan være rigtigt, eftersom jeg er en af de personer, der står på listen, at jeg ikke har fået nogen orientering om, at der har været foretaget en overvågning. Det er jeg meget utryk ved, for hvis det er sådan, at jeg er udsat for en trussel, går jeg selvfølgelig ud fra, at politiet på samme måde som for andre borgere og andre folketingsmedlemmer tager sin opgave seriøst og også fortæller mig, at det sørger for overvågning og fortæller mig, hvordan det overvåger mig.

Jeg vil gerne vide, om det faktisk er sket, og hvis det ikke er sket, vil jeg gerne vide, hvordan det kan være, at der er sådan en diskrimination af enkelte medlemmer på den liste, at ikke alle får den samme behandling.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg synes, det er utroligt, hvilke spørgsmål man kan få sig selv til at stille i en sag af denne karakter, og derfor vil jeg bare sige til justitsministeren, at jeg synes, det er helt rigtigt, når justitsministeren betoner, at det selvfølgelig er politiets opgave og op til politiets vurdering at gribe ind i situationer, hvor repræsentanter for det autonome miljø eventuelt vil begå et overgreb mod en politiker, lige så vel som når det autonome miljø forsøger at reagere i andre sammenhænge.

Det er politiets vurdering, der er afgørende for, hvornår politiet griber ind, og det er politiets vurdering, der afgør, i hvilket omfang en eventuel fysisk overvågning er på sin plads.

Derfor vil jeg gerne markere over for justitsministeren, at jeg synes, det er helt rigtigt, og bare bede ministeren bekræfte, at det selvfølgelig er politiets opgave at gribe ind og foretage det fornødne, når repræsentanter for det autonome miljø forsøger at begå overgreb mod andre personer.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Først til hr. Søndergaard: Jeg deler ikke hr. Søndergaards opfattelse af, at der er tale om Gøg og Gokke. Jeg deler ikke hr. Søndergaards opfattelse af, at politiet ikke skulle have reageret på en henvendelse fra en borger, der indleverer en liste, også uanset om hr. Søndergaard

umiddelbart kunne se, at der var tale om en udskrift af en telefonnøgle.

I den konkrete sag var der jo tale om, at der, samtidig med at listen blev indleveret, foregik en krænkelse af folketingsmedlem fru Pia Kjærsgaards private bopæl, nemlig den husfredskrænkelser, der skete i fru Pia Kjærsgaards have, og det er helt naturligt, at politiet i forbindelse med sådan en husfredskrænkelser orienterer de politikredse, som Gentoftes politimester mente skulle orienteres.

Rigspolitichefen valgte, da man ikke helt kunne udelukke, at den borger, der har fundet udsnittet af telefonnøglen på en postkasse ude i nærheden af fru Pia Kjærsgaards bopæl, kun fandt én side af flere sider, at sende den til samtlige politikredse.

Jeg kan bekræfte over for hr. Thulesen Dahl, at jeg mener, at politiet har reageret helt, som politiet bør, og det er politiets egen prioritering, hvad det gjorde på grundlag af en konkret vurdering af sikkerhedsrisikoen for de medlemmer af Folketinget, hvis navne fremgik af listen.

Hr. Bruno Jerup spurgte, om det her giver anledning til specielle overvejelser om en ændring af politiuddannelsen. Der kan jeg sige, at det ikke giver mig anledning til ændringer i politiets uddannelse, og det giver heller ikke anledning til, at jeg kan konkludere, at hr. Bruno Jerup har været udsat for diskrimination, fordi hr. Bruno Jerup ifølge egne oplysninger ikke har været kontaktet af politiet. Det må bero på, at politiet i den kreds, hvor hr. Bruno Jerup har domicil, ikke har ment, at der var baggrund for en konkret henvendelse, alene fordi navnet fremgik af listen.

Søren Søndergaard (EL):

Jeg vil overhovedet ikke sætte spørgsmålstegn ved, hvorvidt politiet skal forhindre husfredskrænkelser. Selvfølgelig skal politiet da det i henhold til gældende lovgivning.

Det spørgsmål, jeg prøver at rejse, er, hvordan politiet bruger sine ressourcer mest hensigtsmæssigt, og det er jo rigtigt, at det i første omgang er politiet, der tilrettelægger sit eget arbejde, men det er jo Folketinget, der efterfølgende skal bevilge f.eks. 300 mio. kr., hvis arbejdet ikke er tilrettelagt på en hensigtsmæssig måde, så man spilder ressourcerne.

Derfor vil jeg bare spørge justitsministeren: Synes justitsministeren ikke, at det havde været mere enkelt, når man nu finder en telefax, hvor på det klart er angivet, hvorfra den telefax er

afsendt, at man så i stedet for at foranstalte større eller mindre bevogtninger rundt omkring i landet simpelt hen kontaktede de pågældende, der havde afsendt telefaxen og fik en forklaring på sagen og dermed fik sagen løst ikke ud fra nogen stor overvejelse om efterforskningskridt, men simpelt hen bare ud fra den overvejelse, at det er hensigtsmæssigt at spare skatteydernes penge, og at de ressourcer, der gives til politiet, i stedet skulle bruges på alvorligere sager, såsom vold, anden kriminalitet og økonomiske forbrydelser?

Bruno Jerup (EL):

Det, jeg jo frygter, er, at politiet stadig væk står ved den adresse, som er angivet på den pågældende side. Det er en forkert adresse, for jeg flyttede for et halvt år siden, og det er jo kedeligt, hvis de står dér og kukkelurer og overvåger nogle, som overhovedet ikke har været på den liste. Derfor synes jeg sådan set måske, at det er lidt problematisk.

Så må jeg sige, at det var meget heldigt, at det ikke var en telefonbog, man havde efterladt oven på den postkasse, for det havde givet et kanonstort arbejde.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Jeg skal vende tilbage til besvarelsen af hr. Søren Søndergaards spørgsmål under besvarelsen af et af de andre spørgsmål, der er rejst. Der er jo rejst hele tre spørgsmål, der knytter sig til denne sag, og jeg kan forstå, at hr. Søren Søndergaard også gerne vil have dem besvaret i den rækkefølge, de er stillet.

Kontakten til den person, der fremgik som afsender af telefaxen, vender jeg tilbage til i besvarelsen af det sidste spørgsmål, der er rejst, nemlig spørgsmål nr. S 796.

Til hr. Bruno Jerup: Jeg kan forstå, at hr. Bruno Jerup synes, at det er latterligt, og at det er en joke, politiet her har været udsat for. Sådan tror jeg ikke, at andre oplever det. Jeg skal oplyse over for hr. Bruno Jerup, at der er 13 personer, der er rejst sigtelse mod for husfredskrænkelser på grundlag af dette udsnit af en adresseliste over folketingsmedlemmer. Jeg tror heller ikke, at det opleves sådan af fru Pia Kjærsgaard, der var udsat for husfredskrænkelser, og jeg tror i øvrigt, at danske borgere opfatter, at politiet naturligvis må reagere, når man på et offentligt sted finder en udskrift af folketingsmedlemmernes private adresser.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 795

5) Til justitsministeren af:

Søren Søndergaard (EL):

»Finder ministeren det hensigtsmæssigt og betryggende, at oplysninger fra politiet om efterforskningsskridt i forbindelse med løst funderede formodninger lækkes til pressen?«

Søren Søndergaard (EL):

Først vil jeg tillade mig at sige, at den liste, vi diskuterer, absolut intet havde med den aktion, der foregik, at gøre. Det ved ministeren jo også udmærket godt.

Det spørgsmål, som jeg nu godt vil have belyst, er spørgsmålet om lækager fra politiet, for torsdag den 4. december i år kontaktede dagbladet B.T. Enhedslisten i Folketinget med ønske om at få oplyst, hvem det var, der var blevet afhørt af politiet tidligere på dagen. Næste dag bragte avisen en række oplysninger, som kun kunne stamme fra politiet, og derfor lyder spørgsmålet simpelt hen, om ministeren finder det hensigtsmæssigt og i øvrigt også betryggende, at oplysninger fra politiet om efterforskningsskridt i forbindelse med relativt løst funderede formodninger lækkes til pressen.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Svaret er nej på det stillede spørgsmål.

Politimesteren i Gentofte har oplyst, at han går ud fra, at spørgsmålet skyldes en udtalelse, som medlem af Folketinget fru Pia Kjærsgaard ifølge en avisartikel skulle have fremsat om, at partiet Enhedslisten på en eller anden måde var involveret i den hændelse, der fandt sted i hendes have den 17. november i år. Politimesteren har hertil oplyst, at det i forbindelse med efterforskningen af, hvorfra den fundne liste kom, viste sig, at den af journalistisk interesse var sendt fra en telefaks i Enhedslistens sekretariat til Socialisten, og at Enhedslisten ikke havde noget med aktionen den 17. november at gøre. Medlem af Folketinget fru Pia Kjærsgaard, der blev udspurgt i forbindelse med efterforskningen, blev orienteret herom, men fik ingen navneoplysninger.

Søren Søndergaard (EL):

Skal det forstås på den måde, at historien i B.T. så altså er plantet af kræfter uden for politiet?

Det er sådan set den eneste måde, jeg kan forstå justitsministeren på.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Svaret er, at jeg deler hr. Søndergaards opfattelse af, at det ikke er betryggende, hvis det er sådan, at oplysninger om efterforskningsskridt i forbindelse med fundet lækkes til pressen af dansk politi. Og jeg har ikke nogen formodning om, at det her skulle være lækket fra dansk politi.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 796

6) Til justitsministeren af:

Søren Søndergaard (EL):

»Kan ministeren bekræfte, at der absolut ikke er begrundet mistanke endelige beviser for, at Enhedslistens folketingsgruppe eller partiets kontor på Christiansborg har været involveret i hverken planlægning eller gennemførelsen af en happening foran en villa i Gentofte tilhørende formanden for Dansk Folkeparti?«

Justitsministeren (Frank Jensen):

Som svar på spørgsmålet har politimesteren i Gentofte oplyst, at en person, der har oplyst at arbejde både for Enhedslisten og for Socialisten, har forklaret, at han har telefaxet navnelisten med det formål at skaffe en fotograf til aktionen den 17. november i år i fru Pia Kjærsgaards bolig.

Politimesteren finder ikke grundlag for at antage, at nogen i Enhedslistens folketingsgruppe eller ansatte på partiets kontor her på Christiansborg har været involveret i planlægningen eller gennemførelsen af aktionen i fru Pia Kjærsgaards have. Denne efterforskning betragter politimesteren i Gentofte som afsluttet.

Søren Søndergaard (EL):

Jeg vil bare takke for ministerens klare understregning af, at ingen på Enhedslistens kontor i Folketinget har været involveret i planlægningen eller gennemførelsen af den pågældende aktion.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 791

7) Til miljø- og energiministeren af:

Bent Hindrup Andersen (EL):

»Deler ministeren opfattelsen af, at forhøjelsen af pesticidafgiften i 1995 og den forhøjelse, som er aftalt som led i finanslovsaftalen for 1998 mellem regeringen og SF, stort set ingen adfærdsregulerende effekt har, og at det derfor bliver størrelsen af nettoprovenuet og anvendelsen heraf, der er afgørende for miljøeffekten?«

Bent Hindrup Andersen (EL):

Jeg vil kort begrunde mit første spørgsmål med, at vi jo havde en debat, da vi i 1995 lavede pesticidafgiften, som vi medvirkede til, men hvor vi i den forbindelse udtrykte stærk tvivl om den adfærdsregulerende effekt. Det, der så understreger, at det heller ikke har haft nogen særlig adfærdsregulerende effekt, er, at det dengang blev skønnet, at provenuet i et normalår ville være 215 mio. kr., og nu skønnes det, at provenuet i et normalår vil være 230 mio. kr. Så det kan i hvert fald ikke aflæses i selve provenuet, at der har været en adfærdsregulerende effekt.

Så jeg vil gerne spørge ministeren, om ministeren på den baggrund vil svare på spørgsmålet?

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Jeg kan svare ganske kort: Jeg deler ikke hr. Hindrup Andersens pessimistiske vurdering.

Da vi i 1995 vedtog afgiften på pesticider, skete det på grundlag af en række faglige rapporter, som med nogen usikkerhed pegede på, at det ville påvirke pesticidforbruget i nedadgående retning med 5 til 10 pct.

Det fremgår af de seneste vurderinger, som jeg har redegjort for over for Folketinget i et svar til hr. Frank Aaen, at pesticidforbruget faktisk er faldet. Hvor meget, der så kan tilskrives afgiften, er selvfølgelig svært at sige, men det burde være oplagt, at den højere pris får landmændene til at være mere opmærksomme på mulighederne for at bruge nedsatte doseringer, for at undgå overflødige sprøjtninger, for at anvende mekanisk bekæmpelse og for at skifte til afgrøder og sorter, der kræver mindre brug af bekæmpelsesmidler.

Det forventes, at den bebudede forhøjelse af afgiften – altså den aftale, som jeg skal komme tilbage til i et senere svar til hr. Hindrup

Andersen – vil føre til en yderligere reduktion i forbruget på godt 10 pct.

Bent Hindrup Andersen (EL):

I et notat fra Skatteministeriet står der også, at provenuet – altså den gamle afgift – i 1999 skønsmæssigt vil falde til 200 mio. kr. fra de 230 mio., som det vil udgøre i 1998, som vil være et normalår, og dér offentliggøres det, at det alene skyldes nedsættelsen af EU's landbrugspriser, som skønnes at reducere forbruget, fordi der bliver mindre kornareal. Der er altså ikke fra Skatteministeriets side noget sted lagt op til, at selve afgiften i sig selv har en adfærdsregulerende effekt på den enkelte hektar i det konventionelle landbrug.

Jeg vil derfor gerne spørge ministeren endnu engang: Hvorfra har ministeren sin dokumentation af, at det har en adfærdsregulerende effekt?

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Jeg tror, at prismekanismen virker i et kapitalistisk samfund.

Bent Hindrup Andersen (EL):

Det er jo et generelt svar, og det tror jeg også på nogle områder. Vi har den opfattelse, at vi nøje skal studere de enkelte afgifter ud fra, om de kan have en adfærdsregulerende effekt eller ej. Og det er der mange afgifter der har, men lige netop pesticidafgiften har ikke en sådan effekt, hr. minister. Det har den altså ikke.

Det er nemlig ikke så meget prisen, der er afgørende for, om man bruger pesticiderne eller ej – det er et enten-eller – tværtimod kan man desværre sige. Jeg tror, at den måde, afgifterne er skruet sammen på, måske har betydet en tendens til at gå over til de mere bredspektrede pesticider, fordi de er lidt billigere end de pesticider, der er specialpesticider.

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Efter vi har fået afgifterne, er der rent faktisk sket et fald i forbruget, og jeg tror, at vi får et yderligere fald.

Jeg synes ikke, at vi behøver at være så ueniige på dette her punkt, for det er jo indlysende, at det, som hr. Hindrup Andersen er optaget af, er, at der ligger en meget betydelig effekt i den måde, man anvender provenuet af afgiften.

Det er jeg uden videre enig med ham i. Vi har jo netop aftalt at sætte os sammen i de kommende dage og prøve at finde frem til en løs-

ning med udgangspunkt i den i øvrigt fornuftige aftale, der er indgået mellem Socialistisk Folkeparti og regeringen, for at se, om vi kan finde et fornuftigt fælles grundlag at arbejde videre på.

Derfor synes jeg, at det måske ville være lidt ærgerligt, hvis vi nu vanskeliggjorde de drøftelser, vi skal have på et venskabeligt grundlag, ved at tale os fra hinanden i denne her proces.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 792

8) Til miljø- og energiministeren af:

Bent Hindrup Andersen (EL):

»Vil ministeren medvirke til, at hele merafgiften fra den fordoblede pesticidafgift, som er aftalt i finanslovsaftalen for 1998 mellem regeringen og SF, anvendes til miljøformål, f.eks. ved at der ved lov lægges loft over tilbagebetalingen til landbruget?«

Bent Hindrup Andersen (EL):

Spørgsmålet drejer sig om tilbageføringen til landbruget, hvor det i 1995 blev aftalt, at afgiften skulle være 4,3 promille af det, de fik tilskrevet i grundskylden. Det, der så er sket siden, er, at jordpriserne stiger, og det betyder, at tilbageføringen vil være på 200 mio. kr. i 1999. Samtidig falder proventet på grund af indskrænkninger af arealet, så der er en manko på 50 mio. kr. Ved en uændret afgift vil den mekanisme, der er i lovgivningen, betyde, at der skulle reduceres i godskrivelsen hos landmændene til en værdi af ca. 50 mio. kr.

Det er baggrunden for, at jeg spørger, om ikke ministeren synes, at det vil være rimeligt, når man nu laver en ny afgift, at man sætter et loft over den, for at få netop det, som jeg kunne forstå ministeren var enig i, nemlig et så stort og frit provenu som overhovedet muligt.

Det, jeg spørger om, er altså, om mekanismen er rigtig forklaret, og om ministeren vil være med til at få sat et loft over tilbagebetalingen til dansk landbrug.

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Jeg vil svare ved meget konkret at fortælle, hvad vi har aftalt med Socialistisk Folkeparti, og hvad der er vores provenuskøn:

Vi regner med ved en fordobling af afgiften med ikrafttrædelse pr. 1. juli til næste år, at der

vil være et merprovenu til disposition på 70 mio. kr. De skal bruges til yderligere at nedbringe pesticidforbruget herhjemme, et mål, som hr. Bent Hindrup Andersen og jeg jo er helt enige om.

Pengene skal bruges til forskning og udvikling med hensyn til grundvand og miljø. De skal bruges til uddannelser og tilskud til konsulenttjeneste med henblik på at minimere pesticidanvendelse og så støtte til Økologiens Hus. Der er også penge til dyrkningsrestriktioner, kompensation, overvågning af vandmiljøet osv.

Jeg tror, at den aftale – men nu får vi lejlighed til at snakke det nærmere igennem – vil sikre, at pesticidforbruget bliver begrænset både ved afgiftsvirkningen og ved anvendelsen af proventet. Vi har set det samme, når det drejer sig om CO₂-afgiften, som vi også har talt om. Den har rent faktisk haft en indvirkning på virksomhedernes energiforbrug, samtidig med at tilbageføringen har virket positivt med hensyn til energibesparelse. Og det er den samme gode tankegang, der ligger her.

Så kan man altid diskutere spørgsmålet om mere eller mindre, og det synes jeg vi skal give os den fornødne tid til. Vi medvirker meget gerne til at belyse alle spørgsmål.

Bent Hindrup Andersen (EL):

Jamen det, der undrer mig, er jo netop, at man, når man indgår den aftale, som man indgår med SF, så accepterer, at man forlods skal betale de 50 mio. kr. tilbage i 1999 til landbruget, som de ikke skulle have haft, hvis vi havde en uændret afgift.

Dér kan jeg forstå på ministeren, at det kan vi godt tale om, men at de 70 mio. kr., der ligger i 1998, ikke betyder en begrænsning og opbremsning i tilbagebetalingen, men jeg kan se af opgørelserne, at tilbagebetalingen til dansk landbrug i 1998 stiger fra 170 mio. kr. til 176 mio. kr. Det er den tilbagebetalingsskrue, jeg synes det var passende, at man benyttede lejligheden til at få lagt loft over.

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Det er klart, at der selvfølgelig er nogle sammenhænge i det, hr. Hindrup Andersen her fremdrager. Jeg ville stadig væk mene, at det ville være klogest – det er ikke, fordi jeg er modstander af forhandlinger her i salen også om alvorligere emner, men indimellem kan det være godt med lidt vestibulesnak, før vi mødes

her i salen. Jeg vil nødig ødelægge noget for hr. Hindrup Andersen her op til jul!

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 793

9) Til miljø- og energiministeren af:

Bent Hindrup Andersen (EL):

»Mener ministeren ikke, at det vil være rimeligt at anvende provenuet fra pesticidafgiften på en måde, så det er i overensstemmelse med den enstemmig vedtagne dagsorden D 8 fra 22. november 1994, hvori det hedder, »at økologisk drift inddrages som en del af strategien for et pesticidfrit grundvand«?»

Bent Hindrup Andersen (EL):

Det er jo miljøministeren bekendt, at jeg er utrolig ked af, at det ikke var os, der fik lejlighed til at indgå en aftale på vandmiljøområdet om kvælstof, en aftale, som kunne have levet op til de dagsordener, vi har om kvælstof, og som siger, at økologisk drift skal være en del af løsningen.

Så er jeg også ked af, at jeg kan se, at økologisk drift og decideret støtte til dette kun fremkommer ved støtte til Økologiens Hus i den aftale, der er indgået med SF om pesticidafgiften.

Så jeg vil spørge ministeren: Hvis der ikke sker forandringer ved det, synes ministeren så ikke, at det er beklageligt, når vi nu har en enstemmig vedtaget dagsorden om, at pesticiderne og den økologiske drift skal være en del af løsningen? Når det drejer sig om kvælstof, er det godt nok ikke en enstemmig beslutning i Folketinget, her var det regeringen, SF og Enhedslisten.

Jeg synes, at det er på tide, at det fik et ordentligt løft i forbindelse med pesticidforhandlingerne, og vil spørge ministeren: Hvorfor har man ikke taget det med i den aftale, der ligger nu?

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Der foregår heldigvis i øjeblikket en rivende omstilling til økologisk drift, og vi prøver så godt, vi overhovedet kan, at finde måder at hjælpe på. Nogle af eksemplerne er støtte til Økologiens Hus, fremme af uddannelse, informationsaktiviteter, og de dyrkningsrestriktionsaftaler, som vi talte om før, kan også fremmes.

Selv om jeg godt ved, at hr. Hindrup Andersen ikke er begejstret for den form, så kan de også have den virkning, at de fremmer den økologiske drift.

Det går faktisk ret godt på det område, og regeringen støtter meget den udvikling. Jeg synes, at hr. Hindrup Andersen i stedet for at være meget utilfreds kunne føle en vis personlig stolthed over at være med til at medvirke til, at det faktisk bevæger sig i den rigtige retning.

Jeg er ligesom hr. Hindrup Andersen ked af, at han og hans parti ikke er med i kvælstofaftalen. Det er en vidunderlig ting: Sidde her i Folketinget – kort før jeg kommer her ind i salen – hvor alle partierne, der er med i aftalen, den borgerlige opposition, SF osv., overgår hinanden i at finde ud af, hvordan vi kan lave så meget naturgenopretning som muligt med våde enge, skovrejsning og sådan noget. Det er simpelt hen den bedste oplevelse, jeg har haft i lang tid i det danske Folketing. Og jeg ville frygtelig gerne have haft hr. Hindrup Andersen med i den aftale.

Bent Hindrup Andersen (EL):

Jeg er også utrolig glad for, at der er gang i den økologiske omstilling. Jeg vil blot gerne sige, at hvis man bare skulle opfylde den målsætning, der var i landbrugsministerens plan, om at få 7 pct. omlagt, så når man den altså ikke, hvis der ikke tages yderligere initiativer.

For mig at se er det mest effektive – i hvert fald når det drejer sig om pesticider – at få omlagt så mange hektar som muligt til økologisk, fordi dér bruges slet ikke pesticider, og derfor synes jeg, at ministeren kryber lidt uden om. Det er første gang, der har været besluttet noget i det danske Folketing – siden vi er kommet herind – om vandmiljø, hvor der ikke har været taget særlige initiativer til fremme af økologisk omstilling og økologisk drift.

Jes Lunde (SF):

Jeg vil gerne spørge ministeren, om ikke ministeren er enig i, at hr. Hindrup Andersen har misforstået verden.

Der er adskillige initiativer til styrkelse af økologien i de aftaler, vi har lavet: Der er et øget offentligt indkøb af økologiske varer, hvor man tager hensyn til, hvad der er muligt at finde på markedet, og sørger for at købe noget mere dér, hvor produktionen er i gang. Der er afsat en pulje til at styrke afsætningen på det økologiske område. Vi fjerner kontrolgebyret på

økologisk landbrug. Og med de her dyrkningsrestriktioner, hvor pænt store landområder – måske 5-10 pct. af jorden – bliver pålagt restriktioner om at være både pesticidfri og kunstgødningfri, ja, dér vil det kun give mening at dyrke økologisk.

Er ministeren ikke enig i, at det, vi her står over for, i virkeligheden er det, der kommer til at være grundlaget for et tigerspring for økologien.

Frank Aaen (EL):

Jeg skulle lige spørge ministeren, om det sidste svar skal tages som udtryk for glæde over, at man ved at fravælge Enhedslisten og i stedet vælge V og K som aftalepartnere fik reduceret målsætningen fra 40.000 t til et sted mellem 35.000-40.000 t reduktion, og at landbruget fik gennemført, at halvdelen af kvælstofforureningen – nemlig den, der kommer fra staldene – ikke er omfattet af aftalen, hvilket den havde været, hvis aftalen var blevet lavet med Enhedslisten.

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Til hr. Frank Aaen: Jeg glæder mig bare over det, jeg har, og det er ikke så ringe endda.

Der er faktisk en masse vældig gode perspektiver. Jeg synes, at selve det, at vi prøver at løse et miljøproblem på en måde, der skaber et større naturindhold på andre områder, og hvor det erhvervsmæssige og det miljømæssige bliver balanceret fornuftigt af i forhold til hinanden, er godt.

Jeg mener ikke, at der er nogen ringere målsætning i den aftale, vi nu har indgået, end der kunne have været i en, vi kunne have indgået med Enhedslisten.

Men på ét punkt har hr. Frank Aaen ret, og det er, at med den aftale, der nu ligger, er der ikke taget højde for spørgsmålet om den fordampning og dermed udledning til luftmiljøet med et senere – hvad hedder det – når det falder ned igen-problem. Det er klart. Det har vi ikke med her, men det ligger jo heller ikke i den oprindelige vandmiljøplan, det ligger heller ikke i nitratdirektivet, men det arbejder vi meget gerne videre med.

Så vil jeg gerne sige til hr. Jes Lunde, at jeg holdt mig i mit svar alene til spørgsmålet om anvendelsen af pesticidaftalen. Hvis man tager hele finanslovaftalen, så er der ingen tvivl om, at det ikke bare vil være – som hr. Jes Lunde siger – et spring, et betydeligt spring, måske

ligefrem et tigerspring fremad for økologien; det vil også være en betydelig reduktion af pesticidanvendelsen i hele det danske samfund, fordi vi jo faktisk lægger op til en udfasning af pesticidanvendelsen på alle ikkedyrkede arealer herhjemme plus en række andre foranstaltninger.

Så det er faktisk en ret god aftale, og jeg kan godt forstå, at man i Enhedslisten er lidt kedet af, at man ikke er med. Men nu har man chancen, når det drejer sig om pesticidaftalen.

Frank Aaen (EL):

Jeg vil bare sige, at vi såmænd ikke er så kedet af, at vi ikke er med i en aftale. Når vi om ti år kan se, at den ikke virkede, så er vi sådan set glade for, at vi ikke er med. Vi havde bare gerne været med i en aftale, som havde virket allerede fra nu af.

Men mere positivt skal jeg tage ministerens svar før om fordampningen af kvælstof, den forurening, der stammer derfra: at regeringen står frit til at lave en aftale, der tager fat i den del af kvælstofforureningen.

Keld Albrechtsen (EL):

Nu var jeg jo i Folketinget, dengang man oprindeligt lavede vandmiljøplanen, og jeg kunne ikke støtte den, fordi jeg ikke kunne tro på, at det ville hjælpe noget.

Nu står vi så i den samme situation: man vedtager en ny vandmiljøplan sammen med de borgerlige og SF, hvor man på afgørende elementer har svækket den med det resultat, at vi om nogle få år, som hr. Frank Aaen var inde på, kommer til at opleve den samme tragedie én gang til.

Derfor vil jeg godt spørge ministeren, om han ikke har forståelse for, at det netop på den historiske baggrund og den 10-års-periode, vi har været igennem, hvor det viste sig, at det ikke virkede, at Enhedslisten var nødt til at stille skrappe og effektive krav for i givet fald at kunne medvirke til en sådan vandmiljøplan.

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Jeg har fuld forståelse for, at Enhedslisten stillede en række krav. Vi har også haft nogle interessante drøftelser med Enhedslisten. Det vil jeg slet ikke kaste vrag på.

Jeg skal sige til hr. Aaen, at når det drejer sig om den opgave, vi har sat os – forligspartierne omkring kvælstofaftalen – så drejer det sig om at opfylde målsætningen, og det drejer sig om

markbidraget i vandmiljøplanen hverken mere eller mindre.

Med hensyn til opfyldelsen er planen – i modsætning til den oprindelige vandmiljøplan – skruet elegant sammen, idet vi har angivet det middel, der skal tages i anvendelse, hvis vi ikke kan komme op på de 35.000-40.000 t, som der i hvert fald mangler til opfyldelsen af vores målsætning, og det er en reduktion ud fra en miljømæssig vurdering af gødningsnormerne kombineret med en afgift på forbruget over normerne.

Det tror jeg egentlig er en vældig god aftale, men lad os nu se den først. Vi er ved undfangelsen. Vi har ikke set barnet endnu. Skal vi så ikke lade være at begynde at være meget fordommende over for barnet, før vi har set det? Jeg kan kun sige, at der i øjeblikket sidder seks partier og er meget optaget af, at det skal blive velskabt.

Bent Hindrup Andersen (EL):

Jeg vil da gerne sige til miljøministeren, at det ligger os stærkt på sinde at få fjernet pesticiderne fra dansk landbrug, og vi havde da – ligesom Venstre siger, at de gør – egentlig helst set det udfaset ved et forbud. Vi støtter også alle de initiativer, der går i den retning.

Det, jeg bare ærgrer mig lidt over, er – nu håber jeg også, at der er en lidt anden opløst situation – at hvis ikke Enhedslisten sidder med ved bordet hele tiden, så har økologien ikke den fremtrædende plads, den skal have. Det er jeg ked af. Jeg mener sådan set, at ministeren har en udmærket dagsorden, man godt kunne stikke alle andre parter i øjnene, når man forhandlede pesticideafgift: at det enstemmigt er besluttet, at økologien skal være en del af strategien for et pesticidefrit grundvand.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Bortfaldet spørgsmål

Formanden:

Spørgsmål nr. S 709, der er stillet til arbejdsministeren af hr. Jan Kørpe Christensen, er taget tilbage af spørgeren. Spørgsmålet, der hermed er bortfaldet, lød således:

Til arbejdsministeren (8/12 97) af:

Jan Kørpe Christensen (FP):

»Finder ministeren det betryggende, at de læger, der skal vurdere danskere med piskesmældsskader efter trafikulykker, i deres vurderinger henholder sig til en rapport, som er udarbejdet af et stort internationalt bilforsikringselskab – den såkaldte Quebec-rapport, og hvad agter ministeren i benægtende fald at foretage sig?«

Begrundelse

Spørgeren finder det uacceptabelt, at læger i Arbejdsskadestyrelsen henholder sig til en rapport, der er udarbejdet af en part, der ikke er uvildig, når de skal vurdere danskere med piskesmældsskader efter trafikulykker. Spørgeren finder det nødvendigt, at ministeren indskærper, at lægerne fremover skal se bort fra rapporten.

Man vendte herefter tilbage til dagordenens punkt 13, der var:

13) Tredje behandling af lovforslag nr. L 1: Forslag til finanslov for finansåret 1998.

Forhandlingen om ændringsforslagene genoptoges.

Formanden:

Vi var ved de korte bemærkninger til hr. Thor Pedersens indlæg, og der var følgende skrevet op: Hr. Ole Stavad, hr. Frank Aaen, hr. Bruno Jerup, hr. Jes Lunde, hr. Jens Peter Vernersen, hr. Henrik Svane, hr. Jan Petersen og hr. Arne Melchior. Og det er ideen – om jeg så må sige – at tage tre ad gangen og dernæst lade hr. Thor Pedersen svare. Og den første er hr. Ole Stavad.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Nu genoptager vi jo en debat, som vi var midt i inden frokostpausen. Det fører den gode ting med sig, at der så er tid til at regne lidt i pausen. Det, der var diskussionen mellem hr. Thor Pedersen og mig, var, hvorfor Venstre og De Konservative kun vil tilgodese pensionister med ganske gode indkomster for nu at sige det stiltfærdigt. Og dér var hr. Thor Pedersens svar så, at det ikke er rigtigt, at det kun er pensioni-

ster med pæne indkomster, der får gavn af det her, og nævnte så som det sociale eksempel det særlige pensionstillæg, som erstatter det tidligere dobbelte personfradrag.

Jeg har regnet på det her. Hvis vi sammenligner med en, der er erhvervsaktiv, så skal en enlig pensionist, inden vedkommende får den første krone i gevinst, have det, der svarer til 195.000 kr. i skattepligtig indkomst, og for at få den fulde gevinst have ca. 285.000 kr.

Hvis det er det sociale eksempel på det, som Venstre og De Konservative vil i forhold til pensionisterne, må jeg sige, at så er vores forståelse af, hvad der er social retfærdighed i hvert fald forskellig, for der gives ikke en eneste krone til pensionister med en folkepension og ikke en hel masse oveni, men kun til dem, der har disse beløb og endnu større indtægter.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Det er i forlængelse af hr. Ole Stavads spørgsmål. I debatten før frokost afviste hr. Thor Pedersen, at Venstre tager noget fra nogen for at give til de rigeste pensionister. Det forstår jeg overhovedet ikke. Vil hr. Thor Pedersen afvise, at Venstre er med i satspuljeforliget, som måned for måned og år efter år tager fra pensionisterne, fordi man formindsker den regulering, de ellers skulle have haft.

Jeg kan oplyse, at den regulering af pensionerne, som Venstre står bag, bare de sidste to år har medført et tab for pensionisterne på mellem 1.000 og 1.500 kr. om året. Det er penge, som Venstre er med til at tage fra alle pensionisterne, og så er det, at Venstre i dag kommer med et forslag, der kun gavner de rigeste pensionister. Er det ikke at tage fra de fattigste og give til de rigeste?

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Hr. Thor Pedersen var inde på den berømmelige tekstanmærkning nr. 50 omkring Den Sociale Pensionsfond, og nu er det sådan, at det pågældende forslag fra hr. Thor Pedersen har Enhedslisten tænkt sig at stemme for, fordi vi er enige i, at man bør lovgive på det område på en regulær måde.

Men jeg kunne godt tænke mig at stille et spørgsmål til hr. Thor Pedersen: Hvordan kan det være, at i den 10-års-periode, hvor hr. Thor Pedersen også var i regering, hvor man vedtog lov på lov på lov, hvor der i bemærkningerne

stod, at pengene skulle tages fra Den Sociale Pensionsfond – det stod der simpelt hen – og hvor man simpelt hen gjorde det igen og igen og igen, og man lavede ikke loven om Den Social Pensionsfond om, tillod man sig sådanne ekstreme ulovligheder, at man år efter år efter år vedtog love uden lovmæssig hjemmel i Den Sociale Pensionsfond?

Thor Pedersen (V):

Til hr. Ole Stavad: Mit svar var, at når vi taler om at genoprette, er det for at give til de pensionister, man har taget penge fra i forbindelse med skattereformen. Og det drejer sig jo om pensionstillægget, som er blevet gjort indtægtsafhængigt. Det gælder så også, at man har fjernet det dobbelte personfradrag og igen har lavet et tillæg, der er afhængig af indkomsten. Derfor forstår jeg ikke, hvordan vi overhovedet kan diskutere det ret meget længere.

Forslaget går ud på at føre det tilbage, man har taget fra en gruppe af pensionister. Og uanset om hr. Ole Stavad mener, at det er en stor indkomst, de kan have ved siden af, så er det sådan, at de oplever, at det løfte, der blev givet fra landets statsminister, om, at folkepensionen var et urokkeligt grundelement for pensionisterne, ikke har stået til troende.

Hr. Bruno Jerup spørger til Den Sociale Pensionsfond. Jamen det må bero på en misforståelse. Vi har nemlig aldrig nogen sinde hævet mere i fonden end det, loven gav mulighed for, og det vil altså sige restrentebeløbet. Uanset hvad, der har stået, er der aldrig taget mere ud af fonden end det, loven gav mulighed for. Så kan man selvfølgelig vende det om og sige, at så er ikke alt finansieret – åbenbart – af fonden, sådan som det måske kunne have været. Men vi har aldrig hævet mere i fonden, end lovens bemærkninger har givet mulighed for.

Formanden:

Så er vi jo altså desværre dér, hvor vi må sige, at hver person kun har to korte bemærkninger til en ordfører, men de har forhåbentlig nogle partifæller, de kan hviske noget til.

Så er det hr. Jes Lunde og derefter hr. Jens Peter Vernersen.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Jeg synes, det er en god debat, vi har lige i øjeblikket, som giver en fin illustration af, hvad

Venstres og De Konservatives politik er på det her område.

Venstre og De Konservative gør utrolig meget ud af at sige: Jamen skulle man ikke give et tilbud til alle arbejdsløse fra første dag? Og jo da! Men hvor er jobbene? Hvis Venstre og De Konservative kunne vise os en liste over alle de ubesatte job, så ville det jo være interessant. Man fremstiller det som Jordens største problem, at man ikke mener, at de arbejdsløse er forpligtet nok til at tage et sådant job fra første dag, men de er faktisk forpligtet.

Det mest spændende kunne være, hvis Venstre og De Konservative var i stand til at fremlægge dokumentationen for alle de ubesatte job, som de åbenbart mener der er. Og jeg kan forstå, at når de vil fremrykke aktiveringen, så snakker vi om, at det er 30.000-40.000-50.000 nye stillinger, de pludselig skal fremskaffe. Vi har ikke hørt nogen antydning af, hvordan man vil gøre det.

Så den indsats, der egentlig skal til i forhold til arbejdsløsheden, får man ikke fra Venstres og De Konservatives side. Der får man kun noget mundsvejr.

Jeg må til sidst sige om pensionisterne, at det jo også er kendetegnende, at hver gang Venstre og De Konservative endelig bevæger sig ind på sådan et område her og vil hjælpe nogle grupper, så er det med stor præcision de forkerte.

Da man lavede skattesystemet om og indførte arbejdsmarkedsbidraget, var det lige præcis de grupper af pensionister, der fik en gevinst ud af det, Venstre og De Konservative nu vil belønne yderligere. Og det er de allerbedst stillede blandt pensionisterne og kun dem, man agter at hjælpe, og ikke dem, der kun har den nøgne folkepension, og dér har vi altså det fuldstændig modsatte udgangspunkt: Vi synes, man skal hjælpe de dårligst stillede, men vi forventer sådan set heller ikke at få V og K's støtte til dét.

Formanden:

Så er det hr. Jens Peter Vernersen og dernæst hr. Henrik Svane.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Vernersen (S):

Med hensyn til mine konkrete spørgsmål om Venstres ændringsforslag til finanslovsforslaget må jeg efter debatten forstå, at Venstre mener, at der på arbejdsmarkedet er brug for, at de, der skal have en arbejdsmarkedsuddannelse, selv

betaler for deres uddannelse, altså at de skal have en mindre godtgørelse, end de får nu, og at den samlede reduktion af bevillingen, som Venstre foreslår, er på ca. 8 mia. kr.

Men det, vi har set de i sidste 4 år, er, at det er det modsatte, der er brug for, og at der netop har været brug for den indsats, som den socialdemokratiske ledede regering har stået for, og som Venstre hele tiden har været imod. Og det, som Venstre foreslår, svarer heller ikke til det behov, man har ude i regionerne. Dér siger man netop, at der er brug for, at de ufaglærte får en bedre uddannelse, hvis de skal klare sig i fremtiden.

Og så må jeg også lige komme med en bemærkning om det sidste, hr. Thor Pedersen nævnte, vedrørende pensionisterne:

De, som får gavn af Venstres forslag, er pensionister, der har mellem 200.000 og 300.000 kr. i indtægt; det kan enhver regne sig frem til. Og jeg vil i øvrigt også gerne se de pensionister i den indtægtsklasse, som har tabt på regeringens skattereform i 1993.

(Kort bemærkning).

Henrik Svane (RV):

I formiddags havde vi en geografitime, og nu har vi haft det store frikvarter, og så gætter jeg på, at hr. Thor Pedersen fra Venstre har haft tid til at tænke sig om og finde ud af, hvordan han vil svare på nogle af de spørgsmål, vi ikke fik svar på.

Geografitimen gik ud på bare at beskrive ét land i Afrika, der har i sinde at gå ind for Venstres og De Konservatives tankegang om at rumme flygtningelejre. Sahara blev nævnt i en bisætning, men jeg tror ikke, det egentlig var det land, vi tænkte på.

Så jeg vil spørge, om jeg må få et svar på, hvordan Venstre vil sikre flygtningenes sikkerhed i de lejre. Er det dansk politi, der skal medvirke, er det internationale FN-styrker, eller hvad er det, man har i tankerne, når vi netop ved, at der mange steder i verden foregår uhyrligheder, og at menneskerettighederne krænkes i flygtningelejrene, fordi de pågældende lejre netop ligger i de nærområder, der har så stor en byrde med at rumme disse flygtninge, at der næsten ikke er tale om beskyttelse?

Og hr. Bjørn Elmquist stillede også et spørgsmål, og det går lidt tilbage i historiebogen: I 1986 spurgte den daværende udenrigsminister, hr. Uffe Ellemann-Jensen, i FN, om man ville være med på et forslag som det, Venstre nu

fremfører i det danske Folketing, men hvad skete der med det forslag?

Formanden:

Så er det hr. Thor Pedersen og derefter hr. Jan Petersen.

(Kort bemærkning).

Thor Pedersen (V):

Med hensyn til debatten om pensionisterne vil jeg sige, at udgangspunktet jo er forskelligt, for det, vi mener i Venstre, er, at man har en umistelig ret til at få sin folkepension, altså at det er en ydelse, som man har ret til. Og det er hele forskellen, for når en større del af ydelsen gøres indtægtsafhængig, så eksisterer det princip ikke længere, at den udmålte folkepension er en absolut størrelse, som man har ret til uanset indkomst.

Og når man erklærer, at folkepensionen på 1992-niveauet er en umistelig ret, så er det, man har ændret med skattereformen, at en del af denne umistelige ret er blevet gjort indtægtsafhængig, og dermed er pensionen reduceret for folk, som tidligere ville have fået den.

Det er i virkeligheden meget enkelt, og det kan godt være, at man ikke kan forstå det i Folketinget, men de, der har mistet pengene, kan udmærket forstå det.

Hr. Jens Peter Vernersen spurgte, hvor jobbene skal komme fra, og det er jo et spørgsmål . . . (*Indsigelse fra Jens Peter Vernersen*). Er det ikke rigtigt forstået, at der blev spurgt om, hvor jobbene egentlig skulle komme fra?

Sådan har jeg i hvert fald forstået det, og dér er svaret, at det jo er en misforståelse at tro, at det er Folketinget, der skaber jobbene. I virkeligheden nedlægger Folketinget job, for det meste af det, der vedtages i dette Folketing, forhindrer, at arbejdspladser opstår. For når man lægger byrder på virksomhederne, reducerer man jo antallet af mulige job.

Derfor er der her i Folketinget en modsætning mellem den opfattelse, der gælder i højre og venstre side af denne sal med hensyn til, hvordan man skaber arbejdspladser.

Man får flere i arbejde ved en aktiv indsats fra en arbejdsformidling og fra et kommunalt system, når det gælder aktivering af bistandsmodtagere, hvis det direkte er lovfæstet, at man har pligt at give et tilbud, og at de har pligt til at sige ja.

Hr. Henrik Svane spørger igen efter et land i Afrika, men der er altså ingen lande i Afrika,

der har et større ansvar end Danmark for at hjælpe nabolande. Så det, vi taler om, er territorier, og når man ser, at der er et problem i et territorium, så siger vi, at hvis man kan finde en løsning i territoriet, hvor man kan hjælpe folk, der er på flugt fra et nærområde, så er det det optimale. Og det er selvfølgelig en dialog, man må tage op i nærområdet, når situationen opstår. Så enkelt er det, og så er det jo fint.

Så man skulle hellere sige: Ingen nævnt, ingen glemt! For man kan ikke nævne et enkelt land. Det ville straks blive opfattet, som om det land har et særligt ansvar for at tage imod personer på flugt, men det er et ansvar, alle har for at sikre, at det kan etableres, og selvfølgelig under dansk ansvar eller FN-ansvar eller forhåbentlig på et tidspunkt under EU-ansvar.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Formanden har også et særligt ansvar for, at taletiden bliver rimeligt overholdt, og jeg regner hermed, at ordførerne lægger sig det på sinde.

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Det er utroligt at høre hr. Thor Pedersen stå heroppe og sige, at det, som det her Folketing gør – forstået som Folketingets flertal – er at nedlægge job, for der er jo skabt i tusindvis af job siden regeringsskiftet.

Derfor er pointen i det, som hr. Thor Pedersen ikke ønsker at gå ind i en reel debat om, hvorfor dagpengeperioden skal skæres yderligere ned, når vi har skåret den dertil, hvor vi er i stand til at matche afgang fra langtidsløshed og overgang til job.

Og det, hr. Thor Pedersen gør, er, at han på den ene side siger, at 30.000 skal ud af dagpenge-systemet den 1. april næste år, og på den anden side budgetterer med, at 10.000 af dem dukker op i kontanthjælpssystemet. Men det, hr. Thor Pedersen ikke ønsker at svare på – det må vi jo konstatere her – er, at der her er 20.000, hvor han ikke kan redegøre for, hvad de skal leve af, og som han heller ikke kan udstikke nogen garanti for skal have noget job.

Det er det, vi kan konstatere at Venstre ikke ønsker at diskutere reelt, for i stedet får vi sådanne standpunkter som, at de skal i arbejde dagen efter, at de har fået tilbudt job, osv.

Jamen det er jo regler, der allerede gælder, så det er der intet nyt i, men det, der overraskede mig mest, var, at hr. Thor Pedersen ikke vidste,

at det allerede er gældende i arbejdsmarkedslovgivningen.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Hr. Thor Pedersen tillod sig at uddele hug til flygtninge, som han påstod havde penge til at bestikke menneskesmuglere og rejse den halve Jord rundt.

Jeg har før været inde på det emne og forsøgt at besvare den ondsindede snak om andre mennesker, altså medmennesker, medborgere.

Da mine forældre i 1943 skulle flygte så kort som over til Sverige med fem børn, kostede det 2.000 kr. pr. hoved. Det var 14.000 kr., som min far ikke ejede skyggen af. Det var mere end en årsløn. Huslejen for de syv menneskers bolig på Forchhammersvej i København V var 1.800 kr. om året, og der skulle bruges 14.000!

Det lykkedes at låne dem hos en fjern slægtning, og hvis det ikke havde været muligt, havde der ikke været andet at gøre end at sælge alt sit habengut for at redde livet.

Er det ikke snart på tide, at hr. Thor Pedersen og hans kolleger i Venstre holder op med at svine andre mennesker til, som tvinges på flugt på grund af forfølgelse?

Første næstformand (Ivar Hansen):

Hr. Bruno Jerup og derefter hr. Thor Pedersen.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Jeg kan jo konstatere, at hr. Thor Pedersen ikke ønsker at svare på det spørgsmål, som blev stillet af hr. Frank Aaen, om, hvorfor Venstre via satspuljeforligssystemet har været medvirkende til at forringe pensionsforholdene for ikke blot pensionister, men også andre på overførselsindkomster med et beløb, der svarer til 1.500 kr.

Det fik vi ikke noget svar på, og det er i virkeligheden noget, der går fra alle.

Men med hensyn til svaret på mit spørgsmål synes jeg, jeg er nødt til at stille et nyt spørgsmål til hr. Thor Pedersen, for hr. Thor Pedersen siger, at med de love, man vedtog dengang, sørgede man for ikke at hæve pengene i Den Sociale Pensionsfond, og det er rigtigt, men så er hr. Thor Pedersen nødt til at svare på, om disse love så var ulovlige. For hvordan kan det være, at man vedtager love, hvori det klart er angivet, hvor pengene skal tages, og at man så

ikke tager pengene dér, hvor det er angivet i lovene?

Så enten er de love, som hr. Thor Pedersen har været medvirkende til, altså ulovlige, eller også er den anden lov ulovlig. Eller måske er begge dele ulovlige. Hvad ved jeg? I hvert tilfælde kommer hr. Thor Pedersen ikke ud over problemet ved det svar.

(Kort bemærkning).

Thor Pedersen (V):

Hr. Jan Petersen spørger, hvad de, der ikke er på dagpenge, så skal leve af, men jeg troede da, at hr. Jan Petersen vidste, at hvis man ikke har været i stand til at finde eller få anvist et job og glider ud af dagpengesystemet, så er man berettiget til bistandshjælp. Det troede jeg da var velkendt for de fleste i Folketinget. Og den måde, man har udmålt hjælpen i bistandssystemet på, er jo også sådan, at folk, der ikke er i dagpengesystemet, er i stand til at leve rimeligt, og sådan skal det vel også være.

Så spørger hr. Bruno Jerup, hvordan og hvorledes man finansierer de love, der vedtages i Folketinget, og dér er det jo klart, at forudsætningen for finansieringen fra Den Sociale Pensionsfond er, at pengene er til rådighed. Og det har altid været udmålt sådan, at der er et loft på 1,5 pct. i restrente, og alle har vidst, at det er det maksimale beløb, der kunne trækkes ud af Den Sociale Pensionsfond. Men det beløb kender man ikke på det tidspunkt, hvor man vedtager en lov, for det opgøres ultimo året.

Sådan er reglerne for Den Sociale Pensionsfond. Så det er egentlig meget enkelt: Den mulige finansiering kommer fra Den Sociale Pensionsfond, og resten kommer altså fra de reserver, som en regering til enhver tid råder over eller indtil videre har rådet over.

Så siger hr. Arne Melchior – med rullende blod: Skal vi nu ikke hjælpe dem, der betaler for at kunne komme væk fra forfølgelse eller undertrykkelse?

Jo, der er jo ingen, der taler om, at vi ikke skal hjælpe alle. Vi skal hjælpe alle. Det er vel det ideelle mål. Men det betyder ikke nødvendigvis, at vi skal hjælpe alle til Danmark, for vi kan måske hjælpe endnu flere, hvis de ikke skal rejse til Danmark, men bliver i nærområdet.

Så det er ikke et spørgsmål om, at man ikke skal hjælpe dem, der har betalt for at rejse, men om at spørge, hvordan vi hjælper flest muligt, og om vi er sikre på, at de, der er i lejrene, egentlig får en rimelig chance, og hvordan vi

egentlig fordeler vores kvoter, både når det drejer sig om FN, og når det drejer sig om dem, som vi via en beslutning tager imod.

Så jeg vil godt have mig frabedt, at man siger, at der er nogle mennesker, vi ikke skal hjælpe. Det er der ingen der har sagt. Vi har sagt, at det er måden, vi hjælper på, og hvor vi hjælper, der er til drøftelse.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Så har jeg indtegnet tre korte bemærkninger til, og så forestiller jeg mig, at vi nærmer os den næste partiordfører, men først er det hr. Bjørn Elmquist.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (RV):

Man må jo lade hr. Thor Pedersen, at han arbejder for sin skrivebordsteori, for sit partis skrivebordsteori, men jeg synes stadig væk, at det er en gang sniksnak, vi får, når der er tale om den løsningsmodel, man har for flygtningestrømmene, for det kan da godt være, at det optimale er, at folk bliver i nærområdet – hr. Arne Melchior og hans familie flygtede til Sverige, og det var godt, at de ikke skulle til den anden ende af verden for dét – men vi har endnu ikke hørt fra hr. Thor Pedersen, hvordan det egentlig gik med det danske forslag i 1986 i FN: Var der opbakning til det? Er det en realistisk vej at gå, eller er og forbliver det en skrivebordsteori, som ikke har en jordisk chance for at blive realiseret? Og det er derfor, vi må forholde os til flygtningeproblematikken herhjemme i Danmark, sådan som vi foreslår.

(Kort bemærkning).

Jørn Pedersen (S):

Det er jo næsten rørende, når man her fra talerstolen kan høre hr. Thor Pedersen sige, at det er folkepensionisternes umistelige ret at bevare en indtægt, som de har kendt til i mange år, ud i al fremtid, og derfor er mit meget simple fordelingspolitiske spørgsmål til hr. Thor Pedersen:

Nu har vi set et forslag fra Venstre og De Konservative, som sørger for, at de mest velbærgede af pensionisterne i Danmark kan få en indtægtsfremgang, der er større end den, som de får, der kun har den nøgne folkepension plus ATP.

Er Venstres sociale ansvar så så stort, at man måske i en ny situation ville tænke sig om og spørge sig selv, om det nu ikke var rimeligt at kigge på, hvilke pensionistgrupper der i en

årrække har haft den mindste indtægtsfremgang i forhold til resten af samfundet, og være med til at sørge for, at de svagest stillede pensionister får noget, frem for at sørge for, at de rigeste pensionister gør det?

Det ville være en ny Venstrepolitik. Det er i hvert tilfælde ikke det, der står i ændringsforslagene til finanslovsforslaget, men det ville være et signal, som jeg tror ville interessere de 700.000-800.000 pensionister, der ikke er omfattet af Venstres ændringsforslag.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Hr. Arne Melchior og derefter hr. Thor Pedersen.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Med virkelig bedrøvelse må jeg konstatere, at hr. Thor Pedersen ikke fandt anledning til at trække sin nedrakning og tilsvining af mennesker på flugt tilbage, men i stedet talte om noget helt andet, nemlig om, at vi ikke kan hjælpe alle.

Som om noget menneske nogen sinde havde påstået, at vi kunne det! Og vi gør det jo heller ikke. Vi hjælper kun promiller af de mennesker, der er på flugt, endda promiller, der ligger et godt stykke under ½ pct., og det er vel nok, hvad Danmark kan klare.

Desuden giver jeg ikke meget for det dér med at hjælpe i nærområderne, når det kommer fra et parti, som samtidig vil skære ulandsbistanden ned med milliarder og dermed altså gør det mindre muligt at skabe tålelige forhold for de mennesker, der skal vende tilbage til deres oprindelsesland.

(Kort bemærkning).

Thor Pedersen (V):

Først må jeg sige til hr. Arne Melchior, at det er muligt, at hr. Arne Melchior og CD ikke giver noget for en hjælp i nærområdet, men det gør vi andre, og vi konstaterer, at man er i stand til at hjælpe langt flere i nærområdet, end man er ved at hjælpe et tilsvarende antal i Danmark.

Den opfattelse har vi, og den vil vi have lov til at have uden at blive beskyldt for, at vi ikke vil hjælpe folk, der er på flugt.

Og jeg ved ikke, hvor hr. Arne Melchior har det fra, at det er en nedrakning eller tilsvining af folk, der er på flugt, for jeg har ikke nedrakket andre end dem, der profiterer på det, altså menneskesmuglerne. Men det gør vi også; dem

rakker vi ned på, og vi vil gerne have en straf-feramme på 4 år for dem. Det vil jeg gerne indrømme, men vi har ikke nedrasket dem, der er på flugt, eller dem, der betaler for det.

Vi spørger bare: Hvordan hjælper vi dem, der ikke har råd til at betale? Og det helhedssyn vil vi egentlig gerne have lov til at beholde, uanset om hr. Arne Melchior er utilfreds med det.

Så vil jeg lige sige om niveauet for folkepensionen, at det drejer sig altså om princippet med hensyn til, om det er noget, man har ret til, eller det ikke er noget, man har ret til.

Her har Venstre fortsat den opfattelse, at man har ret til folkepensionen, og at man altså ikke skal miste den ret eller få den reduceret via sin indkomst, og det var præcis det, vi også troede statsministeren mente, da han i 1993 sagde, at folkepensionen er grundlaget for den sikre alderdom, og det er det løfte, vi forsøger at retablere eller reparere.

Så spørger hr. Bjørn Elmquist, hvordan reaktionen var i FN. Ja, mig bekendt var det ikke sådan, at folk jublede og sagde, at der var stor enighed, men er opgaven i politik ikke at være stædig og blive ved med at tale for det, som man mener er rigtigt, og at gøre det samme i EU?

Men jeg vil gerne sige, at vores idé og forslag om at hjælpe i nærområdet ikke er afhængigt af, om det godkendes i FN eller godkendes i EU. Vi så gerne, at Danmark på eget initiativ selv tog fat i den dialog i de nærområder, hvor vi er i stand til at hjælpe. Det kræver ikke nogen blåstempling nogen andre steder. Men det burde være sådan i EU og på et tidspunkt i FN, at alle kunne indse, at det at løfte i fællesskab i et nær-område, hjælper folk bedst til at kunne blive repatrieret, når muligheden er der.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Fru Pia Christmas-Møller som ordfører.

Pia Christmas-Møller (KF):

Når man ser på dette års finanslovsforslag og de ændringer, regeringen har forhandlet sig frem til, ja, så ser man resultaterne fra en regering, der har udtømt sin politiske dagsorden, for resultaterne er så tamme og uambitiøse, at ingen rigtig alvor kan tro på, at regeringen har evne og vilje til meget andet end at administrere.

Men hvad der er endnu værre, er, at regeringen tilsyneladende også har opgivet at styre

økonomien, for selv om dansk økonomi ikke er i krise, er man ved at falde tilbage til 1970'ernes krisepolitik, hvor man hoppede fra tue til tue, fra afgiftspakke til afgiftspakke, uden mål og med.

Allerede i april måned advarede Det Konservative Folkeparti om den gale kurs. For vi så, hvordan økonomien var ved at løbe af sporet, og krævede derfor en finanspolitisk stramning med et indgreb over for det offentlige forbrug, men vi blev mødt med hånlige bemærkninger fra regeringen.

Men mindre end en måned efter blev regeringen selv tvunget til at gribe ind, men med de forkerte midler og med de forkerte partnere, for i stedet for at gribe ind over for det offentlige forbrug gennemførte man traditionel afgiftspolitik med venstrefløjen.

Igen i august måned advarede vi regeringen imod det alt for slappe finanslovsforslag med et ambitionsniveau i gulvhøjde, og vi fremlagde sammen med Venstre et alternativ, der med konkrete forslag viser, hvordan de langsigtede mål for økonomien skal kobles med her og nu-initiativer, men igen blev vi mødt med hån og i stribevis af påstande med tilhørende glitrende pjecer og plancher om, hvordan det hele går fantastisk godt.

Men igen, mindre end en måned senere, endnu før det nye folketingsår var begyndt, blev regeringen nødt til at varsle et nyt indgreb, og igen ville man ikke tage om nælden: det offentlige forbrug – jo, man sagde, at man ville spare yderligere 2 mia. kr. på finansloven.

At regeringen i stadig stigende omfang ensidigt har valgt at føre den økonomiske politik med venstrefløjen, blev tydeligt under finanslovsforhandlingerne: Meget sent blev Det Konservative Folkeparti og Venstre indbudt til forhandlinger, og det viste sig hurtigt, at det var komplet umuligt at drive Nyrupregeringen til et højere ambitionsniveau.

Det blev derfor også meget hurtigt klart, at der ikke på nogen måde kunne skabes et grundlag for et egentligt finanslovsforlag.

Det var der måske heller ikke så mange der havde ventet, men det stod også hurtigt lysende klart, at der heller ikke kunne skabes grundlag for hverken delaftaler eller egentlige stemmeaftaler, for det kunne de småting, som vi forhandlede om, simpelt hen ikke bære.

De 2 mia. kr., regeringen ville spare, viste sig, da posen blev åbnet, mestendels at have karakter af budgettekniske ændringer. Der var altså

tale om rent bogholderi uden egentlige konsekvenser for driftsudgifterne eller for det offentlige udgiftsniveau i det hele taget.

Man kan således dårligt tale om regulære besparelser. Det ville være misbrug af begrebet. Omvendt er der tale om ændringer, som ingen rigtig kan være imod.

Det Konservative Folkeparti havde sammen med Venstre opstillet nogle hovedtemaer for forhandlingerne.

For det første ville vi have forbedringer af erhvervsvilkårene, og enhver forbedring af det finanslovsforslag, der forelå, ville være et skridt i den rigtige retning.

Det lykkedes her at få lempet den skærpede goodwillbeskatning, som rødkløveret gennemførte med skattereformen i 1993: Vi fik udvidet afskrivningsperioden til 7 år – et lille og yderst beskedent, men godt skridt i den rigtige retning, som letter generationsskiftet.

For det andet ville vi have gennemført nogle initiativer til forebyggelse af de truende flaskehalse på arbejdsmarkedsområdet: Vi foreslog stramninger af rådighedskravene for ledige kontanthjælpsmodtagere, vi ville have gennemført en egentlig rådighedskontrol, og vi ville have effektiviseret reglerne for ledige på sygedagpenge.

Det lykkedes at bevæge regeringen nogle små, men vigtige skridt i den rigtige retning på netop dette område:

Alle kontanthjælpsmodtagere, der kun har ledighed som problem, skal fremover tilmeldes arbejdsformidlingen, og det skal kommunerne sørge for. Arbejdsformidlingen skal indberette kontanthjælpsmodtagerne til kommunen, hvis de afslår jobtilbud. Og kommunerne skal foretage en rådighedsvurdering, og der skal etableres en rådighedsstatistik for kontanthjælpsmodtagerne.

På sygedagpengeområdet bliver der også strammet op:

Kommunernes opfølgning af sygedagpengesager forbedres og fremrykkes. Der skal foretages en skærpet rådighedsvurdering af ledige, der tre gange har meldt sig syge i forbindelse med jobtilbud m.v. Der skal foretages en undersøgelse af udviklingen i lediges sygefravær i forbindelse med jobtilbud, aktivering og lign. Og hvis en ledig er sygemeldt i aktiveringsperioden, skal vedkommende aktiveres umiddelbart efter sygemeldingens afslutning. Aktivering skal hverken kunne undgås eller

kunne udskydes i evigheder, blot fordi man har haft en sygdomsperiode.

Det var godt nok.

Det tredje tema, vi ville have ind i forhandlingerne, var de urimelig lange ventelister til sygehusbehandling, og for Det Konservative Folkeparti var det afgørende at få et regelsæt, der kan sikre et reelt frit sygehusvalg, i første omgang på det offentlige område.

Det frie sygehusvalg har længe været en hjertesag for Det Konservative Folkeparti, og i flere år har vi måttet kæmpe hårdt for selve princippet om valgfrihed. Og siden vi fik det knæsat, har vi måttet hive og slide i regeringen og ikke mindst i Socialdemokratiet for at sikre, at princippet også blev omsat til virkelighed for patienterne, og i den kamp har vi oplevet et overordentlig modvilligt Socialdemokrati.

Efter endnu en holmgang under dette års forhandlinger lykkedes det at komme igennem med et krav om, at pengene skal følge patienterne på tværs af amtsgrænserne til det behandlende sygehus. Det er faktisk afgørende for at sikre det frie sygehusvalg på det offentlige område.

Og for de fleste mennesker, der har deres sunde fornuft i behold, forekommer det nok helt selvfølgeligt at indrette tingene sådan, at det behandlende sygehus automatisk modtager pengene for behandlingen. Alligevel har det altså kostet flere års forhandlinger og sejpineri at få regeringen til at acceptere det, men det er nu lykkedes, og godt for det.

Derudover bliver der afsat 10 mio. kr. til elektronisk booking, som sikrer, at patienterne får hurtig besked om behandlingstidspunktet. Samtidig får man mere præcise opgørelser af de egentlige ventelister.

Og patienterne får en lovsikret ret til oplysninger om ventetiderne på alle landets sygehuse. Der afsættes 10 mio. kr. til formålet.

Og amterne pålægges at følge Sundhedsstyrelsens maksimale ventetidsmål, som skal foreligge i 1998.

Endelig skal der afsættes landsdækkende differentierede takster for behandling af fritvalgspatienter. Det styrker også det frie sygehusvalg.

Jo, vi er kommet et bitte, men vigtigt nøk i den rigtige retning også på dette område.

På retsområdet blev indsatsen ligeledes styrket:

Politiet får 100 mio. kr. i 1998 og 80 mio. kr. i 1999, så bekæmpelsen af kriminaliteten i storbyerne, menneskesmuglingen og den illegale

indvandring m.v. kan styrkes. Domstolene får yderligere 65 mio. kr. Og kriminalforsorgen tilføjes ekstra 80 mio. kr., bl.a. til en øget indsats over for strafafsonere for narkokriminalitet og stærke, grove fanger.

Endelig er det aftalt, at der i 1998 skal indgås en flerårig bevillingsaftale for kriminalforsorgen.

Det er alt sammen udmærkede forslag, som bærer i den rigtige retning, men det er ikke forslag, som kan gøre det ud for bærebjælker i den økonomiske politik, og slet ikke forslag som kan tage højde for de massive udfordringer, vort samfund står over for.

Tværtimod belaster finanslovsforslaget erhvervslivet med en negativ konkurrenceevneudvikling og det netop forud for nogle i forvejen meget vanskelige overenskomstforhandlinger.

Det er, som om det ikke rigtig er gået op for regeringen, hvor afhængig hele det danske samfund er af erhvervslivets indtjeningsevne, og det er dybt bekymrende, at regeringen tilsyneladende er fuldstændig upåvirket af, at Danmark lige siden 1993 hvert eneste år har tabt markedsandele.

I går fik vi budgetoversigten, som igen bekræfter de foregående ugers rapporter fra henholdsvis økonomiministeren, finansministeren og vismændene: Betalingsbalanceoverskuddet er skrumpet markant.

Sidste år ved denne tid forudså økonomiministeren således i »Økonomisk Oversigt«, at betalingsbalanceoverskuddet i år ville blive på 13 mia. kr., men i december i år lød samme ministers prognose på, at betalingsbalancen ville indeholde et plus på 6 mia. kr., og 2 timer senere samme dag kom Danmarks Statistik med en prognose, der sagde, at overskuddet for i år kun ville blive sølle 4-5 mia. kr.

Der er intet at give af!

Og budgetoversigten viser, at regeringen heller ikke har styr på de offentlige udgifter, ikke engang på statens egne:

De ministerielle udgifter stiger med 2,5 mia. kr. i forhold til regeringens skøn fra august. Og siden har man endda indarbejdet en besparelse på 2 mia. kr., som dårligt kan kaldes en besparelse.

Skreddet i de ministerielle udgifter er altså på hele 4,5 mia. kr.

I det hele taget oplever vi nogle meget lidt imponerende tal for statens økonomi, når man påtænker, hvilken vækst og opgangsperiode vi

er inde i, og når man påtænker, hvilken international højkonjunktur vi rider på.

På trods af 4 års uafbrudt økonomisk fremgang, vækst, faldende ledighed og stigende skatteindtægter opnår regeringen kun et overskud i 1998, fordi man sælger Tele Danmarks aktier. Uden dette salg ville vi have et underskud på hele 11,5 mia. kr.

I stedet for at benytte årene med økonomisk vækst til at sikre overskud på statens budget for derigennem at kunne nedbringe statsgælden, ja, så har regeringen valgt at bruge sin energi på at opfinde nye offentlige udgifter og nye skatter og afgifter til borgerne. Det er regeringen til gengæld også mester i, for her er en disciplin, hvor Socialdemokraterne aldrig svigter.

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Jeg tror, fru Pia Christmas-Møller sporadisk nævnte, at man ville gøre et eller andet ved arbejdsmarkedet. Jeg har selvfølgelig prøvet at sætte mig ind i, hvilke ændringsforslag De Konservative stiller sammen med Venstre, og en af de detaljer – det er jo detaljernes dag i dag, selv om det måske ikke altid er det indtryk, vi får – jeg er faldet over, er, at man ønsker feriedagpengene afskaffet.

Jeg vil gerne spørge fru Pia Christmas-Møller, hvad den nærmere pointe er i at afskaffe den ordning. Hvis det er en bogholderimæssig betragtning, altså at man skal kunne spare penge ved det, så gælder det i hvert fald ikke ledige, for de vil i stedet for have adgang til at hæve arbejdsløshedsdagpenge. De resterende er mennesker, der er kommet i arbejde. Hvad er pointen i at fjerne en feriedagpengeadgang for mennesker, som er kommet i arbejde? Hvad er ideen i at afskaffe de menneskers ferieadgang og mulighed for at holde ferie med feriedagpenge? Hvor er pointen? Er det en belønning til de mennesker, som er heldige at skaffe sig arbejde, eller er det mere tænkt som en straf?

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Jeg stillede i min ordførertale en række spørgsmål til Venstre og De Konservative. Vi har prøvet at få nogle af svarene ud af hr. Thor Pedersen med beskedent held, så jeg vil spørge om nogle enkelte ting på en lidt anden måde til fru Pia Christmas-Møller. Er fru Pia Christmas-Møller enig med hr. Thor Pedersen i, at det er umuligt at nævne et land i Afrika, som man vil

kunne henvende sig til som et pilotprojekt, som det første, for at skabe grundlaget for en lejr, hvor Danmark kan sende sine flygtninge fra nabolandene til?

Og er fru Pia Christmas-Møller enig med hr. Thor Pedersen i, at en pensionist er et menneske på 67 år eller mere uden større indkomst eller et menneske på 70 år eller mere med større indkomst? Og er fru Pia Christmas-Møller enig med hr. Thor Pedersen i, at mennesker, der pludselig ikke kan modtage dagpenge, og som ikke har arbejdsmuligheder, ikke skal have noget at leve af? Der skal nemlig ikke være dagpenge; de fjernes. Kontanthjælp skal de heller ikke have. Det fremgår jo ikke nogen steder af ændringsforslagene til finansloven, at der skal bruges mere kontanthjælp, så der skal altså ikke være noget at leve af mere. Er fru Pia Christmas-Møller helt enig med hr. Thor Pedersen på de punkter?

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Det lykkedes mig trods flere forsøg ikke at få hr. Thor Pedersen til at svare på det med at tage fra de fattige pensionister og give til de rige. Men der er jo tale om et fælles forslag fra V og K, og derfor vil jeg spørge De Konservative: Kan det bekræftes, at Det Konservative Folkeparti er med i en reguleringsordning for pensioner, som hvert år udhuler reguleringen på grund af satspuljeforliget, som i år betyder, at pensionerne er 1.500 kr. mindre værd, end de ellers ville have været, og at man på den måde tager penge fra de fattigste, samtidig med at man i ændringsforslagene foreslår, at kun de rigeste pensionister skal have mere?

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Hr. Jan Petersen spørger, hvad pointen er i Venstres og Det Konservative Folkepartis forslag om at afskaffe feriedagpenge for arbejdsløshedsforsikrede. Pointen er ganske enkelt den, at vi mener, at arbejdsløshedsforsikrings-systemet er skabt for mennesker, som ufrivilligt er ladt uden for arbejdsmarkedet, mennesker, som står til rådighed for arbejdsmarkedet, mennesker, som har brug for at få godtgørelse for tabt arbejdsfortjeneste som følge af arbejdsløshed. Det er kerneopgaven i arbejdsløshedsforsikrings-systemet. Det bør også afspejle sig i regelsættet. Her hører hverken feriedagpenge

eller andre mærkværdige knopskydninger hjemme.

Til fru Pia Gjellerup, som stillede en række stærkt polemiske, lettere forvaskede spørgsmål til mig, vil jeg sige, at jeg er fuldstændig enig med hr. Thor Pedersen i, at folkepensionens grundbeløb er noget, alle skal have ret til, alle, der er fyldt 67 år, og det var denne ret, som Socialdemokratiet og de øvrige partier i rødkløverregeringen over en nat fjernede for en række pensionister uden forudgående varsel. Det var skandaløst. Det var i lodret strid med statsministerens løfter, der var givet mindre end to måneder forud. Det er det, vi vil genoprette med vores ændringsforslag.

Til hr. Frank Aaen kan jeg sige, at jeg kan bekræfte, at Det Konservative Folkeparti sammen med SF, sammen med Socialdemokratiet, sammen med Det Radikale Venstre, sammen med Centrum-Demokraterne, sammen med Kristeligt Folkeparti og sammen med Venstre er med i noget, der hedder satspuljeforliget. Det forlig gik ud på at sikre, at pensionisterne hverken fik mere eller mindre i regulering end mennesker på det almindelige arbejdsmarked. Var der et overløb, skulle det sikres, at det blev udmøntet til fordel for både pensionister og andre overførselsindkomstgrupper, og det er det, der sker ved forhandling hvert år.

(Kort bemærkning).

Poul Erik Dyrlund (S):

Det er trods en lang debat ikke lykkedes at få afæsket Venstre et svar på, hvad man vil gøre ved de 20.000 arbejdsløse, som falder ud af dagpengesystemet her pr. 1. april 1998, hvis man vedtager Venstres ændringsforslag. Vi ved godt, at man peger på, at man formentlig vil ende med 10.000 mennesker på kontanthjælp, men hvad med de sidste 20.000? Og her melder sig et nyt spørgsmål: Har Venstre og De Konservative de 20.000 arbejdspladser til rådighed, som der skal være, hvis vi skal hjælpe disse mennesker pr. 1. april? Hvor får man de 20.000 arbejdspladser fra? Hvordan vil man skaffe dem i løbet af tre måneder?

(Kort bemærkning).

Jens Peter Vernersen (S):

Jeg ved ikke, om fru Pia Christmas-Møller har overvejet, at de forslag, som Venstre og De Konservative sammen stiller, og som fru Pia Christmas-Møller ikke taler så meget om, er i skærende kontrast til de krav, som fru Pia

Kjærsgaards partikolleger stiller ud over landet – undskyld, fru Pia Christmas-Møllers.

I arbejdsmarkedsrådene sidder De Konservative og forlanger uddannelse. De konservative medlemmer af arbejdsmarkedsrådene ved, at det er uddannelse, der er fremtiden. På trods af det har man fra De Konservatives side en række nedskæringer, som trækker i den modsatte retning. Bekymrer det overhovedet ikke fru Pia Christmas-Møller?

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Igen til et af de områder, som hverken ordføeren fra Venstre eller fra De Konservative har gjort særlig meget ud af, nemlig miljøet. Jeg må jo sige, at når det drejer sig om Det Konservative Folkeparti, så er miljøet et område, man lægger meget vægt på. Gang på gang hører man Det Konservative Folkepartis miljøordfører understrege partiets engagement i miljø sagen, f.eks. at sikre rent drikkevand. Det, vi selvfølgelig må spørge os selv om, er, om der er sammenhæng mellem ord og handling.

V og K foreslår en samlet besparelse på en halv milliard kroner. Man foreslår bl.a. Vandfonden nedlagt, og Vandfonden skal præcis bruges til at hjælpe de vandværker, som får problemer på grund af forurening af vandmiljøet. Samtidig foreslår V og K, at naturforvaltningen reduceres med 60 pct., og Skov- og Naturstyrelsen skal beskæres med 60 mio. kr.

Nu har vi lige siddet til forhandlinger med miljøministeren, og noget af det, i al fald Det Konservative Folkeparti har fremført, når det drejer sig om at sikre rent vand, er præcis, at vi skal gøre meget mere ud af naturforvaltningen og naturgenopretningen. Hvad i alverden er så årsagen til, at Det Konservative Folkeparti foreslår en så drastisk nedskæring på dette område?

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Det sidste først. Jeg ved ikke, hvor fru Elsebeth Gerner Nielsen har sine oplysninger om VK-forslagene fra. Det er ikke fra de ændringsforslag, som er stillet til finansloven. Det er heller ikke fra vores oprindelige udspil. Det må være rygter og andre udokumenterede påstande, som foranlediger fru Elsebeth Gerner Nielsen til at komme herop på talerstolen.

Jeg kan bekræfte, at vi har en rammebesparelse på Miljøministeriets område, men det handler om, at vi mener, at der er lige lovlig

mange ansatte ovre i Miljøministeriets styrelser og råd og nævn. Der kan spares temmelig meget på administrationen under miljøminister Svend Auken.

Til hr. Poul Erik Dyrland kan jeg sige, at det er utroligt, at den ene socialdemokratiske ordfører efter den anden fræser på talerstolen i dag for at himle op om nogle forslag. Det Konservative Folkeparti og Venstre er kommet med. Det er den samme sang, vi har hørt helt tilbage til 1980'erne. Man er fuldstændig upåagtet af regeringens egen succes med de forslag, som vi i fællesskab lavede i 1996, hvor vi netop fik afkortet dagpengeperioden, fik sat yderligere pres på aktivering og lignende. Vi har faktisk fået afskaffet ungdomsarbejdsløsheden i fællesskab, da Socialdemokraterne endelig slog ørerne ud og lyttede til V's og K's argumenter, sådan som vi har tordnet dem i årevis.

Nu løber man fra, at det var en succesfuld kurs. Hvorfor vil Socialdemokraterne ikke indse, at dagpengesystemet ikke skal være en varig forsørgelse? At det ikke skal være en varig parkeringsplads? Vi skal gå aktiveringsvejen. Vi skal afkorte dagpengeperioden, og vi ved fra erfaringerne med bl.a. de forslag, som er gennemført sammen med Socialdemokratiet, at rigtig mange mennesker selv finder arbejde.

Nu iler tiden. Jeg skal skynde mig at svare på hr. Jens Peter Vernersens spørgsmål, som vedrører vores besparelse på AMU-området. Jeg vil gerne sige, at den ene SFI-rapport efter den anden dokumenterer, at AMU-systemet er alt, alt for dyrt, at det er ineffektivt, og at man ikke med de mange kortvarige kurser sikrer, at folk kommer i privat beskæftigelse. Pengene kan anvendes langt, langt bedre og langt, langt mere effektivt til fordel for den private beskæftigelse. Det er ikke uddannelse som princip, V og K vender sig imod, men vi vender os imod pengespild under overskriften »uddannelse«.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Vi har været endnu flere Pia'er engang. Det er da godt, vi ikke er det nu.

Fru Pia Christmas-Møller var i gang med en heftig historieforfalskning i forhold til pensionisterne. Pensionisterne skal ikke høre efter den dér Loreleisang, der synges af Venstre og De Konservative. De bliver lokket på grund et ubehageligt sted. Venstre og De Konservative gennemførte i 1983 – det kan godt være, det var med virkning fra 1984, men vedtaget i 1983 – at

man fjernede grundbeløbet for mennesker, der blev på arbejdsmarkedet som 67-, 68- og 69-årige. Det var et udmærket forslag. Det stemte Socialdemokratiet for, og vi synes sådan set, at det var mærkeligt, at det ikke også gjaldt dem, der var 70 og 71 og 72, som var på arbejdsmarkedet, og som stadig oppebar store arbejdsindkomster. Det er det, Venstre og De Konservative nu vil lave om igen, men det er altså Venstre og De Konservative selv, der har gennemført det. Så det med denne umistelige ret, som hr. Thor Pedersen talte så meget om før, er vist helt afhængigt af, hvilken bæk man sidder på.

(Kort bemærkning).

Jørn Pedersen (S):

Nu stillede jeg hr. Thor Pedersen et spørgsmål, som han tilsyneladende ikke kunne nå at svare på. Det kan skyldes manglende tid eller noget andet, men jeg vil gentage spørgsmålet til fru Pia Christmas-Møller, som jeg er ked af har fået andet efternavn her i dagens løb. Det synes jeg ikke er helt berettiget, eftersom fru Pia Christmas-Møller tidligere har været socialpolitisk ordfører og har haft ret stor social indsigt, vil jeg gerne skynde mig at sige.

Derfor er der heller ingen problemer overhovedet i at svare på følgende: Hvad har De Konservative tænkt sig at gøre for de ganske mange – de fleste – pensionister, der er på den nøgne folkepension og ATP? Vil fru Pia Christmas-Møller fortælle her fra Folketingets talerstol, hvilke forventninger de kan have til fremgang? Jeg er godt klar over, hvilke forventninger de velbjærgede pensionister kan have, men hvilke kan de almindelige pensionister, som der er 80-85-90 pct. af, have?

Det andet er, om det i opstillingerne til ændringsforslagene til finansloven er forbigået Det Konservative Folkepartis opmærksomhed, at der i Danmark er en gensidig forsørgerforpligtelse. Jeg synes, der er lidt for meget hul i økonomien i de forslag, der er stillet her som ændringsforslag. Det vil jeg godt have lidt nærmere beskrevet her fra Folketingets talerstol.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Jeg må beklage, at jeg fik et forkert svar før. Satspuljeforliget indebærer ikke, som det blev påstået af fru Pia Christmas-Møller, at pensionerne reguleres i takt med lønudviklingen på arbejdsmarkedet. Vi har fået lavet en beregning fra 1995 til 1997 – to år – som viser, at hvis man

havde fulgt lønudviklingen på arbejdsmarkedet, så havde pensionen for en enlig pensionist været 1.500 kr. højere i dag, end tilfældet er. Det er, fordi De Konservative sammen med andre har indført en ordning, så reguleringen hvert eneste år udhules en lillebitte smule, at pensionisterne sækker uhjælpeligt bagud, og det synes jeg man bør vedkende sig, når man i sine ændringsforslag har omsorg for pensionisterne og så omhyggeligt sørger for, at selv om man tager penge fra alle, så giver man kun penge til de rigeste pensionister.

Jeg synes da, man må tage stilling til, om det er en fejl eller det er bevidst, at man fører en politik, der tager pengene fra dem, der har lidt, og giver dem til dem, der har meget.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Nu synes jeg, debatten er ved at kamme fuldstændig over, når diskussionen drejer sig om rige og fattige pensionister, og hvem Det Konservative Folkeparti og Venstres forslag vil hjælpe. Det, venstrefløjen, det, hr. Frank Aaen, det, Socialdemokratiet, det, den ene efter den anden har været heroppe og kalde rige pensionister, er altså personer, som får væsentlig mindre end vores kontanthjælpsmodtagere, end vores dagpengemodtagere.

Der er faktisk mennesker i dette land, som har en meget lille sideindtægt. Vi har alene sat os for at genoprette vilkårene efter Socialdemokraternes indgreb i 1993. Det er, hvad vi lover i vores ændringsforslag, og det er det, vi vil gennemføre, i det øjeblik vi kan få flertal hertil.

Fru Pia Gjellerup begynder at grave ned i historien, og det er rigtigt, at der kom en ændring i 1983. Det har bare intet med det her at gøre og kan under ingen omstændigheder bruges som bortforklaring af det voldsomme indgreb og overgreb, Socialdemokraterne stod i spidsen for i 1993, hvor man med mindre end en uges varsel rev tæppet væk under mange pensionister, da man fjernede retten til folkepensionens grundbeløb for de over 70-årige. Det gjorde man med, lad os så sige to ugers varsel. Man havde tredje behandling af forslaget i den sidste uge, før Folketinget gik på juleferie, og det havde virkning allerede fra den 1. januar. Det kan dokumenteres. Kig i annalerne. Jeg var ordfører på sagen dengang.

Til hr. Frank Aaen vil jeg gerne sige, at satspuljeforliget blev forhandlet i 1990, så vidt jeg husker, og fik virkning fra 1991, og det var et

forlig, der blev indgået af en meget bred kreds af partier. Baggrunden var den, at man op igennem 1980'erne havde oplevet, at overførselsindkomstmotagere generelt havde en hastigere reallønsudvikling, end man havde på arbejdsmarkedet. Det var, hvad man gik ind og regule- rede, sådan at tingene passede bedre sammen.

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Fru Pia Christmas-Møller svarede mig egentlig ganske enkelt: Feriedagpenge er ikke nogen kerneydelse i arbejdsløshedsforsikringen. Men inden vi slipper så let, så bliver ordføreren for De Konservative, fru Pia Christmas-Møller, nødt til at forholde sig til det indholdsmæssige problem, og det er, at en ledig, der holder ferie, under alle omstændigheder holdes skadesløs via arbejdsløshedsforsikringen, men den, der i løbet af det ferieår, hvor mennesker, der er i beskæftigelse, optjener feriepenge, det menneske, som ikke har et fuldt ferieår, fordi vedkommende har været ledig en del af året, mister godtgørelse, mister feriedagpenge for de dage, der ikke er optjent penge.

Mener fru Pia Christmas-Møller, at det er en fornuftig og flot belønning til mennesker, som har bevæget sig fra ledighed og i arbejde, at man starter med at give dem et knald nedad i indkomsten i de feriedage, de ikke kan få adgang til længere? Mener fru Pia Christmas-Møller, at det er det, ledige mennesker, der kommer i arbejde, har fortjent?

(Kort bemærkning).

Poul Erik Dyrland (S):

Jeg synes, fru Pia Christmas-Møller taler udenom, når vi taler om den manko på de 20.000 ledige, som vil stå uden forsørgelse pr. 1. april. Vi har indrettet et dagpengesystem i dag, som betyder, at hver gang der er et ledigt job, skal jobbet besættes, og det bliver jo besat meget langt hen ad vejen. Vi har næsten ingen eksempler på, at der er problemer med at besætte de ledige job.

Det er også rigtigt, at vi har gjort en indsats over for de unge under 25 år med det primære formål at sikre, at de unge kom i uddannelse og i gang med uddannelsesaktiviteter. Det var det fornemste formål med den lovgivning, og det er de kommet.

Det, der er problemet, og det, vi ikke kan få svar på, er: Hvor er de 20.000 job, som vi helt konkret står og mangler pr. 1. april, hvis vi ved-

tager V's og K's ændringsforslag? Giv os dog et bud på, hvor man vil skaffe de 20.000 job om tre måneder. Det er det, vi taler om.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Lad os så acceptere, at de såkaldte håndakter ikke kan bruges til noget; med andre ord siger vi, at vi ikke har de papirer, der ligger til grund for V's og K's ændringsforslag til finansloven. Men der står trods alt, at der skal spares 500 mio. kr. Det tror jeg ikke man kan komme uden om, og hvis vi siger, at de 500 mio. kr. alene skal spares på administrationen, så svarer det i årsværk til noget, der ligner 1.500.

Så er der altså ikke mange tilbage til at svare på bl.a. hr. Niels Jørgen Langkildes mange spørgsmål i Miljøudvalget, og der er heller ikke mange tilbage til at sørge for, at vi f.eks. får strammet op på pesticidgodkendelsen, og at vi får formindsket den sagsbehandlingstid, vi har, når det drejer sig om pesticider, præcis det forslag, som Venstre og De Konservative netop har fremsat.

Så derfor var der måske en mulighed for, at vi kunne få en forklaring fra fru Pia Christmas-Møller på, hvordan der skal spares 500 mio. kr. på Miljøministeriets budget.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg har sådan set allerede svaret hr. Jan Petersen. Det Konservative Folkeparti mener ikke, at dagpengesystemet skal bruges til at betale folk for at gå på ferie. Det skal bruges til at give folk, der ikke har et arbejde, en ordentlig og anstændig økonomisk dækning. Det er kerneopgaven, og det er det, vi gerne vil målrette systemet til.

Hr. Dyrland bevæger sig stadig væk i den planøkonomiske tankegang. Han sætter sig ned og ser, hvor mange mennesker der er på et bestemt udviklingstrin i dagpengesystemet, regner en 2-3-4 måneder frem i tiden og sætter så en streg og bruger tallet fuldstændig skånselsløst. Han forbiser enhver erfaring på dette område, endog regeringens egne erfaringer på området. Han forbiser det, man med et specialudtryk kalder den dynamiske effekt, den effekt, der indebærer, at når nye regler træder i kraft, så ændrer folk adfærd. Det forbiser han fuldstændig, selv om vi har stabler af rapporter, der dokumenterer, at sådan forholder det sig. Så disse mennesker vil ikke blive sendt ud i det blå

uden sikkerhedsnet, uden forsørgelse og lignende. De vil finde arbejde.

Hr. Poul Erik Dyrland siger om ungdomsindsatsen, som vi i fællesskab gennemførte for et par år siden, at den fornemste opgave bag ungdomsindsatsen var at få de unge mennesker i uddannelse. Næh, formålet var at få de unge i uddannelse eller i arbejde, og sagen er, at vi har fået afskaffet arbejdsløsheden blandt unge, og det er ikke kun, fordi vi har færre i ungdomsårgangene. Det er simpelt hen, fordi 60-70 pct. af dem, der tidligere var ledige, nu har fået arbejde. De har rent faktisk fået arbejde. Men hr. Poul Erik Dyrland bevæger sig åbenbart i en fantasiverden.

Til fru Elsebeth Gerner Nielsen: Ja, den gode vilje til at markere sig i dag er til stede. Fru Elsebeth Gerner Nielsen vil gerne markere sig på miljøområdet og håne K og V for, at vi ikke rigtig har gjort så meget ud af det i vores taler i dag, men har ikke forberedt sig ordentligt. Det er lidt synd. Det er synd, at man har sendt hende i byen med forkerede papirer og oplysninger, men jeg kan sige, at jeg står ved den oplysning, jeg kom med i mit tidligere indlæg, nemlig at vi har foreslået en rammebesparelse på 500 mio. kr. på Miljøministeriets konto, og der er en række mulige initiativer for at levere den besparelse, regelforenkling og lignende. Vi mangler ikke kreativitet, men vi har ikke villet låse os fast på enkeltområder. Derfor har vi nøjedes med at angive en ramme. Hvis fru Elsebeth Gerner Nielsen er til rådighed, vil vi meget gerne i fællesskab med hende og hendes parti gennemføre besparelsen. Det er muligt inden for Miljøministeriets konto.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Efterhånden begynder jeg at blive i tvivl om, om Venstre og nu også De Konservative overhovedet kender indholdet og konsekvenserne af de ændringsforslag, de har stillet. Når fru Pia Christmas-Møller her fra talerstolen kan sige, at de, der vil nyde gavn af Venstres og De Konservatives forslag på pensionistsiden, er pensionister, der har mindre end kontanthjælpsmodtagere og dagpengemodtagere, så må det være udtryk for, at man ikke ved, hvad indholdet er.

Forudsætningen for, at en enlig pensionist får en gevinst på bare én krone, er, at man har det, der svarer til en erhvervsindkomst på ca. 195.000 kr. Forudsætningen for, at en enlig pensionist får den fulde gevinst, er, at man har en

indkomst i størrelsesordenen knap 300.000 kr., og der gives ikke noget til den enlige pensionist, som har under de dér ca. 195.000 kr. Det er sandheden.

Derfor vil jeg sige, at hvis vi kan sætte os sammen og snakke fornuftigt og ordentligt – jeg kender fru Pia Christmas-Møller som en person, der normalt er modtagelig for argumenter – så synes jeg, vi har en opgave at løse i det nye år.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (RV):

Jeg synes ikke, at det svar, fru Pia Christmas-Møller gav fru Elsebeth Gerner Nielsen, var den konservative ordfører værdigt. Det var jo et modangreb for manglende seriositet og det, at man skulle ud og pleje særinteresser. Men må vi forstå det, fru Pia Christmas-Møller her sagde fra talerstolen, sådan, at man inden for de 500 mio. kr.s rammebesparelser på Miljøministeriet ikke opererer med afskedigelser? Vi sad og beregnede hurtigt, at det ville betyde en ganske stor reduktion af personalet derovre. Men der var masser af ting at tage fat i. Er det noget, som ikke vil hindre De Konservative i at leve op til deres løfter om at være med til at begrænse CO₂-udslippet? Kan vi gå ud fra det i hvert fald?

Det er meget sjældent, man får konkrete tilsagn under en debat som denne her, men jeg synes faktisk, at fru Pia Christmas-Møller skylder os det. 500 mio. kr. på rammebesparelser er let at stange ud, hvis man ikke vil konkretisere.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Vi bliver ikke enige om, hvad der er rige, og hvad der er fattige pensionister under denne debat. Det må jeg konstatere til hr. Ole Stavad.

Til den radikale finansordfører vil jeg gerne sige, at naturligvis vil Det Konservative Folkeparti leve op til de aftaler og forpligtelser, vi har indgået, på miljøområdet som på alle mulige andre områder. Det skal der ikke herske nogen som helst tvivl om. Men vi har faktisk arbejdet temmelig meget med mulige besparelser på Miljøministeriets område, og vi er overbevist om, at det er muligt under respekt for indgåede aftaler at gennemføre en besparelse på 500 mio. kr., som i virkelighedens verden på ingen måde vil genere eller skade miljøet, måske i virkeligheden det modsatte.

Det kan jeg garantere hr. Bjørn Elmquist for, og jeg ville meget gerne, om vi kunne indgå i forhandling om en sådan besparelse. Det er jeg sikker på at vi vil tage imod med kyshånd, hvis det er det, der skal forstås ved de radikale meldinger i dag.

Jes Lunde (SF):

SF har som bekendt indgået en aftale med regeringen om finansloven for 1998, og det er en aftale, der rummer en lang række forbedringer både på miljøområdet og på det sociale område. Det er lykkedes os at indgå en aftale, hvor vi får lavet en troværdig handlingsplan til sikring af rent drikkevand, rent grundvand og rent vandmiljø i Danmark. Vi ved godt, at den slags tager tid. Det er som at vende en supertanker, når vi snakker om kvælstofforurening og om pesticidforurening, men desto vigtigere er det at få taget konsekvent fat. Derfor har det været helt afgørende for os i dette efterår, at den aftale kom på plads som en betingelse for, at vi kunne håndtere finansloven. Det lykkedes.

Vi skal nu i gang med de konkrete forhandlinger om udmøntningen af en kvælstofaftale, hvor vi skal have reduceret kvælstofudslippet med 100.000 t, sådan at vi kan blive fri for fiskedød i fjordene og for hele tiden at skulle lukke brøndboringer, hvor vores drikkevand er blevet forurennet af for meget nitrat.

Vi har lavet en aftale om pesticidnedbringelse, hvor vi fordobler afgiften på pesticider, og hvor vi aftaler, at pesticidanvendelsen på offentlige arealer skal ophøre i løbet af fem år og for skovenes vedkommende efter den plan, vi tidligere har aftalt.

Vi har aftalt, at vi skal have pesticider fuldstændig forbudt i private haver og på ikkedyrkede arealer, og vi har aftalt, at vandværkerne i samarbejde med kommunerne og amterne med det samme skal have mulighed for helt at forbyde anvendelse af både kunstgødning og pesticider i områder med sårbart drikkevand.

Vi tror på, at disse virkemidler samlet set vil få en meget stor effekt på nogle af de forureningsproblemer, vi står med.

Blandt de andre miljøgevinster, der er i finansloven, skal jeg nævne, at 150 mio. kr. af Danidas midler omprioriteres til fordel for vedvarende energi i den tredje verden. Vi lægger op til en opstramning af miljøvurderingen af finansloven, vi fremmer økologien både i kraft af det indgreb, vi har med dyrkningsrestriktionerne, og også i kraft af, at vi afsætter penge til

at styrke afsætningen, vi fjerner kontrolgebyret på økologi, og vi øger det offentlige indkøb af økologiske varer.

På det sociale område er det resultat, vi er gået hårdest efter, at få nogle forbedringer for de ældre, som i dag får en alt for ringe hjemmehjælp. Det er alt for ofte sådan, at de ældre får aflyst deres hjemmehjælp, de bliver svigtet. Det er alt for ofte sådan, at den hjemmehjælp, som de får, ikke svarer til de behov, som de selv oplever de har.

Her er vi blevet enige med regeringen om, at kommunerne skal lave kvalitetsudviklingsplaner for deres hjemmehjælp, hvor de hvert eneste år i kommunen skal definere, hvordan de vil satse med deres hjemmehjælp, og hvilken kvalitet de går efter, og så skal de løbende lave opfølgning på det.

Vi er også enige om, at den hjælp, der udbliks fra en ældre, skal erstattes og endda, hvis vi kan aftale det med Kommunernes Landsforening, overkompenseres, sådan at en mistet time bliver til to nye timer, så de ældre virkelig ikke længere føler sig snydt.

Vi er også enige om, at det skal være den ældre selv, der definerer, hvad der er vigtigst, når hjemmehjælpen kommer. Det skal ikke være kommunale skemaer, som siger, at nu skal der støvsuges her, og nu skal der pudses vinduer dér. Det er den ældre selv, der bedst ved, hvad der er brug for.

Der er en række andre sociale forbedringer. Vi har fået fremrykket den øgede orlov til fædre i forbindelse med barsel, vi har skabt forbedringer for beboere på forsorgshjem, vi har aftalt en indsats for at nedbringe ventelisterne på børnepsykiatrisk behandling, vi har aftalt 1.000 nye uddannelsespladser, forbedringer inden for social- og sundhedsuddannelserne og en permanentgørelse af flere ting på uddannelsesområdet.

Vi har aftalt, at voksenlærlingeordningen, som giver god mulighed for, at ufaglærte kan få sig en faglært uddannelse i en moden alder, forlænges, og at den bliver forlænget uden loft, og vi har aftalt midler til en øget uddannelsesindsats for ledige.

Alt i alt er der virkelig mange gode resultater, som klart viser, at det er nogle andre ting, der sættes fokus på, når man laver aftaler med SF, end det er, når man laver aftaler med Venstre og De Konservative. Hvis det er Venstre og De Konservative, der er med ved bordet, snakker man om at lempe lejeværdien for de aller-

største villaer, man snakker om at fjerne formueskatten, og så snakker man om at give penge til de bedst stillede i vores samfund.

Når man laver aftaler med SF, er det modsat. Så er det de socialt dårligt stillede, man kerer sig om. Så er det her, vi bruger pengene. Så er det uddannelsesområdet og miljøområdet, der er i fokus, og sådan skal det også være. Der skal være forskel på partierne herinde, og jeg synes, det er ganske godt, idet der jo på et eller tidspunkt kommer et valgår, og så kan vi klart illustrere, hvad forskellen er på finanslovaftaler til SF's side sammenlignet med finanslovaftaler indgået med Venstre og De Konservative.

For at sikre dette resultat har vi selvfølgelig lovet regeringen at stemme for en række indtægts- og besparelsesforslag. Blandt de besparelsesforslag, som regeringen på forhånd havde, var et par stykker, som vi ikke kunne tage, og de er derfor taget ud igen. Der var et forslag, som ville betyde en indtægtsnedgang for enlige forsørgere. Det kunne vi ikke acceptere, så det er taget ud. Der var også et forslag om at skære ned i mulighederne for, at nyuddannede kan komme på en ordentlig dagpengesats. Også det er taget af bordet.

Der ligger en lille smule stramninger tilbage på arbejdsmarkedsområdet. Det er ikke noget, der er særlig virkningsfuldt, men nok snarere noget, der har en signalværdi for regeringen. Vi stemmer imod dem, fordi vi stadig væk mener, at det er en forkert synsvinkel, man har anlagt her. Problemet er ikke, at der er brug for at jage de ledige. Problemet er, at der ikke er job til dem.

Regeringen har tilsvarende haft som en forudsætning, at vi ikke måtte støtte udgiftsforslag fra andre partier uden om regeringen, og det er jo logisk nok. Når vi skulle have store beløb til sociale forbedringer, måtte vi også garantere regeringen en sikkerhed for, hvor det samlede budget endte. Derfor vil SF engang i eftermiddag stemme imod alle de udgiftsforslag, som ikke er med i vores aftale med regeringen, uanset om vi kunne have stor sympati for nogle af dem. Sådan er spillets regler.

Enhedslisten har f.eks. stillet en række udmærkede ændringsforslag. SF støtter helt klart en styrket indsats for økologi i den tredje verden, for arbejdsmiljøområdet, inden for psykiatrien, i folkeskolen osv., ligesom vi er for flere af de forslag, som Enhedslisten stiller om bedre økonomi for unge. Men vi er altså for denne finanslovs vedkommende bare forlovet

til anden side, og så er man jo nødt til at afvise en selv nok så interessant flirt.

Pointen er, at vores aftaler med regeringen er der flertal for. Her får vi faktisk vedtaget en række forbedringer på det sociale område, mens der ikke i sig selv vil komme noget ud af det, hvis bare SF og Enhedslisten lavede aftaler sammen om at stemme om hinandens forslag. Det ville der ikke blive vedtaget noget af. Vi er nødt til at lave aftalerne med regeringen for at skaffe et flertal, og når vi så har lavet de aftaler, er vi nødt til at acceptere, at det indebærer, at så er det de aftaler, vi holder os til. Sådan er det simpelt hen bare.

Vi må leve med, at Enhedslisten får den fornøjelse at se os stemme imod nogle af de forslag, som vi en anden dag ville have støttet, og jeg håber virkelig, at fornøjelsen varmer i Enhedslisten, som ikke har fået så meget andet ud af forhandlingsforløbet. Det vil jeg gerne beklage. Vi havde gerne set, at Enhedslisten havde været med i de aftaler, vi har lavet.

Jeg synes, vi havde et ganske godt forløb sammen med Enhedslisten i starten af finanslovsforhandlingerne, hvor vi holdt en del møder sammen, talte godt sammen, havde en fælles indstilling til, hvad det var, der skulle sættes på dagsordenen, og havde fælles forslag til, hvordan man skulle løse vigtige sociale problemer og vigtige miljøproblemer. Derfor synes vi, det er ærgerligt, at forhandlingsforløbet kom til at blive sådan, at vores veje på et tidspunkt måtte skilles.

Aftalen om ikke at støtte udgiftsforslag uden om regeringen indebærer, at vi til gengæld godt må støtte yderligere budgetforbedringer gennem besparelser eller gennem nye indtægter, og derfor kan vi godt støtte forslaget fra Enhedslisten om en CO₂-afgift på Nordsøudvindingerne og en afgift på hurtigfærger, der er som hentet ud af SF's politik.

Tilsvarende kan vi også støtte forslaget fra Enhedslisten om at give plads for en bedre arbejdsfordeling i form af skraldemandsmodellen, hvor ledige kommer ind på arbejdsmarkedet ved, at nogle af dem, der er på en arbejdsplads, går ned i tid. Det synes vi er god politik, det har vi altid syntes, og derfor kan vi stemme for dette forslag, som ikke koster staten penge.

Venstre og De Konservative har en række ændringsforslag, der ligger meget langt fra, hvad SF kunne finde på at støtte. Her er der yderligere stramninger over for de arbejdsløse, der er nedskæringer på ulandsbistanden, der er

gaver til de rigeste, og der er en ødelæggelse af miljøpolitikken. Det er overskrifterne, når Venstre og De Konservative er i gang.

De få steder, hvor Venstre og De Konservative så bevæger sig i retning af noget, som vi måske kunne være positive over for, går det såmænd også galt. Når Venstre og De Konservative f.eks. skal forbedre forholdene for folkepensionisterne, bliver det kun til et forslag om forbedringer udelukkende for de allerbedst stillede af folkepensionisterne, hvor SF helt klart ville have valgt det modsatte udgangspunkt. Vi ville starte med at hjælpe dem, der kun har den rene folkepension at leve af, dem, der har den snævraste økonomi overhovedet blandt folkepensionister. Der er der brug for hjælp og ikke i toppen, hvor Venstre og De Konservative hjælper.

Der er også et par enkelte forslag fra Venstre og De Konservative, som vi normalt umiddelbart ville kunne støtte. Det gælder et forslag om udbygningen af universitetsuddannelserne i Syddanmark, og det gælder en forhøjelse af bevillingerne til folkehøjskolerne, men her har vi også lige præcis indgået aftaler med regeringen om at lave et løft på disse områder.

Man kan måske undre sig over, at Venstre og De Konservative stiller disse ændringsforslag, for de har jo også været til finanslovforhandlinger, og mig bekendt har de ikke sørget for at rejse kravene og få dem igennem dér, og så er der ikke så meget ved det. Så falder ens respekt for, at partierne kommer med det som ændringsforslag her, en hel del.

Jeg har måske også lidt svært ved at få øje på Venstres og De Konservatives dybere logik i deres politik på uddannelsesområdet, for samtidig med at de er villige til at overbyde os andre en smule på støtten til folkehøjskoler, ja, så skal jeg love for, at det går galt på andre områder. Der er f.eks. et forslag om en dramatisk nedskæring på 300 mio. kr. på daghøjskoler og produktionsskoler. Jeg ved ikke, hvad de arme mennesker på daghøjskolerne og produktionsskolerne har gjort Venstre og De Konservative, men de skal i hvert fald af med 300 mio. kr., så på det område er man overhovedet ikke interesseret i at støtte en øget uddannelsesaktivitet.

Dansk Folkeparti og Fremskridtspartiet konkurrerer igen i år på fantasillioner af kroner frem og tilbage, ud og ind af statskassen, og så vidt jeg har kunnet se, er Fremskridtspartiet stadig uofficiel mester i talmagi med et enkelt

forslag, der flytter 230 mia. kr. Jeg tror, Dansk Folkeparti må se sig distanceret.

Vi kan så bare konstatere, at ud over at de kan jonglere med nogle store tal, afslører ændringsforslagene, at i hvert fald Dansk Folkeparti har forslag til massive sociale nedskæringer på f.eks. børnetilskud og på boligstøtte, og det er jo godt at vide, hvis de i en valgkamp skulle finde på at slå sig op som noget, der ligner et socialt ansvarligt alternativ. Ulvens fåreklæder sprækker, og vi kan tydeligt se de sylespidse tænder, der er vendt imod de svageste i samfundet, så SF vil stemme imod samtlige ændringsforslag fra Dansk Folkeparti og Fremskridtspartiet.

Regeringens forslag vil vi generelt stemme for, fordi de følger de aftaler, vi har lavet. Vi har et enkelt forbehold over for stramningerne som følge af lovforslag nr. L 23.

Derudover vil jeg godt sige, at regeringen selvfølgelig har stillet så mange ændringsforslag og i et så detaljeret omfang, at der kan være nogle af ændringsforslagene, hvor det stof, der ligger bag ændringsforslagene, ikke er afhandlet med os. Det gælder sådan noget som tekstanmærkning nr. 74 i Undervisningsministeriet, som vi er faldet over, hvor man går ind og ændrer i nogle vilkår for efterskolerne og siger, at det er noget, der senere skal udmøntes i lovgivning.

Her vil vi bare for en ordens skyld meddele, at vi føler os frit stillet i forhold til denne lovgivning, når den tid kommer. Det, vi er bundet af i forhold til regeringen, er de ting, som er direkte afhandlet i vores aftaletekst med regeringen, og derudover har vi den generelle forpligtelse til ikke at påføre budgettet udgifter, som ødelægger den budgetbalance, vi har opbygget i samarbejde med regeringen, dvs. til at stemme imod alle udgiftskrævende forslag fra andre partier.

Det er det afstemningsmønster, som vi fra SF's side vil følge her i eftermiddag, og det vil vi gøre, fordi vi er sikre på, at det resultat, der kommer ud af det, bliver en ganske god finanslov, som vi kan vende tilbage til bredere kommentarer til i morgen.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Så er det hr. Bjørn Elmquist, idet jeg ikke har bemærket nogen, der ønsker korte bemærkninger denne gang.

Bjørn Elmquist (RV):

I dag, hvor vi drøfter ændringsforslag, skal jeg ikke gå meget ind i de generelle aspekter om det kommende års finanslov, men jeg vil dog alligevel godt starte med et par bemærkninger om forhandlingsforløbet og så uddybe dem i morgen, fordi vi har jo i år set endnu en ny model udfolde sig. Jeg skal ikke stå og kassere eller give karakterer til den ene eller anden model frem for andre, men jeg tror, vi kan forvente, at vi i morgen får vedtaget finansloven med et endog meget bredt flertal.

Undervejs i forhandlingerne kunne man måske godt undre sig lidt over, at der ikke blev bidt mere til bolle eller budt mere ind, end der sådan set er gjort. Vi skal om nogle timer stemme til ændringsforslag fra V og K, og der er da nogle af dem, det godt kunne overraske ikke er kommet på borden tidligere undervejs i forhandlingerne, som man har været med til. Der var måske noget af det, som kunne være skruet anderledes fra hinanden, og ting, som måske ikke ville have mødt en total afvisning, som det nu sker, men hvor vi måske kunne have inspireret hinanden til at komme videre ad samme vej. Det skal jeg vende tilbage til.

Jeg vil snarere trække en række ændringsforslag frem, som stilles fra regeringens side. Specielt efter vores forlig eller aftaler og forståelser med SF, med CD, ja, med V og K, kom der så også et stykke papir, uden at vi nåede til en egentlig aftale, og de ændringsforslag, som på den baggrund er blevet stillet, har at gøre med miljø og i den sammenhæng også emballageafgifter, økologiske fødevarer og trafik. Her prioriterer vi sikkerhed og miljø op, og vi prøver at afhjælpe nogle af de problemer, som især pendlere fra den sydlige del af Sjælland har med at komme forbi på strækningen mellem Ringsted og Roskilde, ved nogle omprioriteringer og ved en indsats.

Det bliver næppe en endelig løsning, vi får klaret på den måde, men vi vil fra De Radikales side gerne lægge vægt på, at den kollektive trafik fortjener stor opmærksomhed både i denne og i de kommende finanslove, og vi vil gøre vores til, at de folk, som vi heldigvis i stigende omfang har fået til at benytte de kollektive trafikmidler og ikke mindst tog, ikke vil vende ryggen til i frustration over ventetider og uregelmæssigheder.

For så vidt angår uddannelse, har vi også en række ændringsforslag. Der bliver flere pladser på de videregående uddannelser, noget, som vi

fra radikal side kun kan se på med tilfredshed. Jeg er glad for, at vi er blevet enige om det. Det stiller nogle krav til faciliteter, bygninger og undervisningskapacitet nogle steder. Det ser ud til, at vi kan få det løst, og vi kan da glæde os over, at der år for år er flere og flere, som interesserer sig for deres uddannelse, sådan at de kan bygge en fremtid i samfundet.

Vi vil i den sammenhæng også godt bryde en lanse for en ligeværdighed i uddannelserne: at ikke alle tror, at lykken er den boglige, men at man kan finde kompetencegivende uddannelser også i en bredere erhvervsmæssig sammenhæng, helt afhængigt af ens talenter og lyster.

Fra aftalerne vil jeg også nævne aktivering af højtuddannede specielt på IT-området, hvor vi har afsat et beløb på 75 mio. kr. til, at højtuddannede, der måske er kommet ind i en blindgyde, eller som er endt et sted, hvor det er svært at komme videre, kan komme ind i et uddannelsesforløb, der gør, at de evner og den uddannelse, som de i forvejen har, kan kombineres med ny viden og nye færdigheder på IT-området, noget af det virkelig fremadrettede.

På socialområdet har vi også nogle ændringsforslag, som først og fremmest har at gøre med bedre kvalitet, klarere rettigheder og bedre styring af hjemmehjælpen. I min egenskab af socialordfører deltog jeg i en konference tidligere på efteråret arrangeret af Ældre Sagen, hvor rigtig mange socialordførere fra Folketingets partier var med, og der gik som en rød tråd i vores erkendelse af problemerne en beklagelse af, men altså også en overraskelse over, hvor lille en andel af de aktive timer, som hjemmehjælperne præsterede, der rent faktisk foregik i de ældres hjem.

Det har måske noget at gøre med en manglende styring og en manglende erkendelse af, at kvalitetsløftet altså kommer ved, at man bruger mere tid i hjemmene snarere end til møder, planlægning osv. Det skal ikke tages fra hjemmehjælpernes egen tid. Der er afsat et ganske stort beløb, 250 mio. kr., til at prøve at få disse ting til at fungere bedre på den ene og den anden måde.

Ganske en passant skal jeg også nævne fædres orlov i forbindelse med barsel, en styrket indsats for børnepsykiatrien, en styrkelse af brugerpolitikken og – til glæde for erhvervslivet og måske også for hr. Svend Erik Hovmand – administrative forenklinger og gebyrlettelser. Det er altså ikke sådan, at vi fra regeringshold og fra CD's og SF's side er kørt fast i denne

sammenhæng, så det kan være, at hr. Svend Erik Hovmand, hvis han trænger til inspiration til sin hver dag et forslag-aktion, kan finde inspiration i vores ændringsforslag, for det er jo en god sag, vi arbejder for. Ingen tvivl om det.

Jeg skal også gøre et par bemærkninger om retsvæsenet, hvor der på politiområdet er sket det ganske interessante, at vi vil se et meget bredt flertal, der går fra SF i den ene side af salen og til V i den anden. Begge partier er jo uden for den egentlige politiaftale fra 1995, men fra alle sider bakker man op om de øgede bevilgninger til politiet, som vi efter grundige forhandlinger og overvejelser er nået frem til.

Vi gør ikke op med vores politiaftale fra 1995, men vi fastholder faktisk kravene om en bedre ressourcudnyttelse fra politiets side på disse områder. Vi har erkendt, og det er fastslået, at de tal og de præmisser, som vi fik forelagt fra politiets egne rækker, fra Rigspolitiets side – og det var ikke noget, vi bare sad selv og fandt på i efteråret 1995, da vi lavede politiaftalen for fire år – ikke holder.

Det viste sig, at den effektivisering og den rationaliseringsgevinst, der kunne opnås ved anvendelse af moderne IT-teknik i politiets rækker, kun kunne opnås, hvis politiet sparede på personaleudgifterne og på den måde fik råd til at købe pc'erne, for nu at sige det meget forenklet og meget firkantet, til stationerne.

Her har vi altså fra regeringens side og med opbakning fra alle disse partier nu fundet en model, hvor vi ved et aktstykke giver politiet 120 mio. kr. nu og her for i år, for 1998 udvider vi rammen med 100 mio. kr. og for 1999 med 80 mio. kr. Det sker med en samtidig fastholdelse af kravet til Rigspolitechefen og alle de ansatte i øvrigt om, at de forstår at benytte og styre ressourcerne bedre. Vi lægger i den sammenhæng stor vægt på, at PULS-systemet med vagtovervågning, vagtplanlægning, afrapportering osv. bliver sat i værk.

Vi har sagt den 1. januar. Der er noget om, at det først kan nås den 1. april, men der er ingen tvivl om, at vi i hvert fald fra mit partis side med allerstørste interesse vil følge med i udviklingen på området, og vi ser frem til den evaluering, som skal foretages dels af Rigspolitechefen, dels af Justitsministeriet og dels, og ikke mindst, vil jeg sige, af Finansministeriet, således at vi får dem, som i politijargon bliver kaldt – undskyld udtrykket – regnedrengene, taldrengene i Finansministeriet med for lige at sikre os,

at vi også i denne sektor har den forsvarlige udnyttelse af ressourcerne.

Om dette område vil jeg også med glæde konstatere, at vi i alle disse partier – SF, de to regeringspartier, CD, Venstre og De Konservative – har givet hinanden tilsagn om, at vi et stykke inde i det nye år sætter os sammen og ser på Kriminalforsorgen for at se, om der ikke også på det område ville være en fordel i at få fastlagt nogle budgetter over flere år. Vi ved alle sammen også fra vores egen økonomi, at ressourcerne bliver bedre udnyttet og pengene strækker bedre, hvis vi kan planlægge over en flerårig horisont.

Kriminalforsorgen er et af de områder, hvor der virkelig er et stort behov for langsigtede investeringer i bygningsmassen. Om det så skal være den ene eller den anden type af fængsler, får vi givetvis et retspolitisk skænderi om, kan jeg forudse. Lad os håbe, at det bare bliver en debat, og at vi ender på et fornuftigt resultat. Men at bygningsmassen er forældet og trænger til at blive afløst, er der ingen af os, der er uenige om.

Så langt, så godt. Jeg skal slutte af med et par bemærkninger om, at jeg i lyset af debatten på de korte bemærkninger, som vi har haft tidligere på dagen først og fremmest med V's og K's ordførere, synes, vi står tilbage med nogle ubesvarede spørgsmål. Det er muligt, at vi i morgen kan komme længere ind på det, for nogle af tingene, som jeg nu nævner, er jo ganske overordnede.

Det ene har med ulandspolitik at gøre. Nu ser jeg altså bort fra moralske overvejelser om, hvad vi kan forvente af hinanden, hvor meget vi vil give, og hvor meget vi vil yde over for den tredje verden, men vi synes fra radikal side, at der er en total mangel på logik i tankegangen hos Venstre og De Konservative i deres model, når de på den ene side vil skære så voldsomt ned – med en femtedel fra 1 pct. af bruttonationalproduktet til 0,8 pct. – og de så samtidig taler om, hvordan vi skal øge indsatsen i nær-områderne for at holde flygtningene dér. De sidste 5 pct. af flygtningene skal altså også fastholdes i området ud over de 95 pct., der er der allerede.

Men tingene hænger ikke rigtig sammen. Risikoen for, at der bliver sat nye flygtningestrømme i gang, hvis vi skærer i ulandsbistanden, er også stor. Det gælder om at få disse områder i den tredje verden til at blive bære-

dygtige, så der ikke opstår politisk uro og forfølgelse.

Så er der miljøet. Vi har lige hørt den Konservative ordfører give et løfte om, at vi gerne skulle kunne forhandle os frem til et eller andet på dette område. Efter ordvekslingen har jeg lige slået det op for en sikkerheds skyld, og den rammebesparelse på Miljø- og Energiministeriet på 500 mio. kr., som man taler om, er over 10 pct. af det samlede budget for Miljø- og Energiministeriet.

Ministeriet har et budget på 4,5 mia. kr., og her vil man altså spare 500 mio. kr., så vi ser med største interesse frem til en konkretisering fra De Konservatives side på dette område ihukommende forsøgene på at tegne en meget høj miljøprofil; den ros skal Det Konservative Folkeparti dog have, det kan vi jo alle sammen bevidne. Men spørgsmålet er altså, hvor meget der er at have den i, når det kommer til stykket.

Så til arbejdsmarkedet. Sidste år ved denne tid havde vi en diskussion om straksaktivering, og i år har vi også på de korte bemærkninger haft en debat først og fremmest med V's og K's ordførere om, hvad det er for et arbejdsmarked, de vil have. Fra radikal side er vi med på det med aktiveringen, og jeg synes også, vi må kunne fastslå, at der er gjort en hel del siden sidste år. Der er en stigning i beskæftigelsen, og der har på en række områder været en klargøring og en stramning af reglerne, så der nu ikke er nogen, der bare sidder og hænger med hovedet og er dovnede og ikke gider gå på arbejde og alligevel kan blive ved med at hæve støtte på den ene eller den anden måde.

Men hvad er det for et arbejdsmarked, vi skal have i Danmark? Vores arbejdskraft er jo en af de vigtigste ressourcer, vi overhovedet har. Hvis vi alene anvender kriteriet, om man kan bestride et arbejde fra den dag, dag 1, hvor man bliver arbejdsløs, er det i hvert fald vores opfattelse, at man så risikerer at slå arbejdskraften i stykker.

Så bliver folk låst fast i nogle andre job, som de måske er overkvalificeret til, og den dag, måske kort tid efter, hvor der er behov for dem et andet sted, kan de ikke længere være med dér, for så sidder de fast i det andet job. Vi skal passe på, at vi ikke ved at blive ved med at drive på med kravene og ved at fjerne kravet om rimeligt og passende arbejde og ændre det til bestridelig går ud og slår disse ting i stykker.

(Kort bemærkning).

Svend Erik Hovmand (V):

Jeg havde egentlig ikke tænkt mig at tage ordet, men da nu to radikale har gjort sig lystig over, at hr. Buksti har brudt brevhemmeligheden ved at offentliggøre et brev, som jeg har sendt til gruppen i Venstre om administrative byrder, bliver jeg næsten nødt til at svare igen.

Det er da rigtigt, at vi ligesom så mange andre grupper en gang imellem skriver et brev til hinanden, og at vi her sagde, at nu syntes vi faktisk, det så ud, som om regeringen var ved at komme på rette spor, når det drejer sig om de administrative byrder.

Men det var naivt. Jeg erkender, at det var dybt naivt, for det viser sig jo, at det slet ikke holder vand. Vi har ikke brug for inspiration, for vi får faktisk løbende næsten hver eneste dag inspiration fra borgerne, og det viser sig, at regeringen gør det stik modsatte af, hvad den påstår, den gør.

Så sent som den 30. april vedtog man en dagsorden, som sagde, at alle lovforslag her i Folketinget skal indeholde et måltal for administrative byrder. Det har regeringen overhovedet ikke levet op til, og derfor fortsætter vi ufortrødent vores aktion mod de administrative byrder, til trods for at vi har en regering, der ingenting gør.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (RV):

Lige for god ordens skyld: Det med at bryde brevhemmeligheden er jo en alvorlig sag, og det er ikke noget, som vi har deltaget i. Jeg har læst det i pressen, så jeg har altså ikke været med til at bryde nogen breve, der var stilet til andre. Det var heller ikke det, går jeg ud fra, der lå i hr. Svend Erik Hovmands indlæg her.

Men jeg vil da gerne sige tak for løftet. Jeg tager det ikke som en trussel, jeg tager det som et løfte, for som jeg også sagde i den del af mit indlæg, er det en god sag, så lad os da arbejde sammen om den. Men når nu hr. Svend Erik Hovmand går på talerstolen, kunne jeg måske få ham til at fortælle, hvilket konkret forslag han har i dag om at lette en administrativ byrde, hvad han havde i går, hvad han havde i forgårs, og hvad han havde i mandags, for nu bare at tage denne uge.

(Kort bemærkning).

Svend Erik Hovmand (V):

Det er fantastisk dejligt at høre den radikale ordfører her fra talerstolen sige, at han er parat til at samarbejde om den sag. Så jeg synes, at Det Radikale Venstre burde gå tilbage i sit lønkammer og se på alle de lovforslag, vi allerede har fremsat, hvor Det Radikale Venstre er gået imod igen og igen og igen.

Vi har faktisk fremsat næsten en halv snes lovforslag, helt konkrete lovforslag, hvor hr. Elmquist og andre nysgerrige radikale vil kunne se, hvad det er for helt konkrete ideer, vi har foreslået Folketinget.

Jeg synes, vi skulle samarbejde om de her ting, og jeg glæder mig til, at hr. Elmquist er parat og vil stemme for disse forslag.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg vil gerne spørge den radikale ordfører, om ikke han synes, det er lidt træls, når man nu gerne vil gøre noget ved de administrative byrder, at man f.eks. hører virksomheder, som er repræsenteret i det berømte testpanel, brokke sig over de administrative byrder, det medfører at sidde i testpanelet. Hvor er vi så henne?

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (RV):

Jeg synes, fru Elisabeth Arnold sætter fingeren på et meget ømt punkt, for et eller andet sted minder det her jo om molboerne, der skal drive storken ud af kornmarken, og hvor mange skal så ind og bære hinanden?

Der er ikke én af de administrative byrder, der pålægges erhvervslivet – det er i hvert fald min opfattelse og min erfaring – som man pålægger dem af ond vilje. Man gør det altid, fordi der er en eller anden god baggrund for det.

Jeg husker, at da fru Mimi Jakobsen var erhvervsminister, sad vi ordførere fra alle partierne en dag ovre i Erhvervsministeriet, og vi gennemgik en lang liste og sagde: Det og det og det og det skal ud. Dagen efter sad jeg i Europaudvalget, og dér forelagde fru Mimi Jakobsen med største glæde – og det forstår jeg godt – et direktivforslag fra Kommissionen om, at alle, der havde overnattende turister, hver uge skulle indberette, hvor mange overnattende de havde haft, og hvor de kom fra, for at man kunne øge turismens muligheder i Danmark.

Så lad os slå fast, at det jo ikke er af ond vilje, vi laver de her administrative byrder, som de bliver kaldt, men ud fra de bedste motiver. Og når vi så i bakspejlet ser på det, skal vi være parat til at revidere og få dem væk igen.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Jeg er meget glad for, at den radikale ordfører, hr. Bjørn Elmquist, sagde, at der var tale om en meget alvorlig beskyldning imod undertegnede, da hr. Svend Erik Hovmand heroppefra sagde, at jeg skulle have brudt brevhemmigheden.

Da det nu er sådan, at jeg skal spørge den radikale ordfører, så vil jeg gerne spørge, om ikke den radikale ordfører er enig i, at hvis et sådant brev, som der her er tale om, er blevet omdelt i de forkerte rum, så er der ikke tale om, at man bryder brevhemmigheden, men så er der tale om, at de pågældende, som omdeler det her brev, ikke har haft styr på deres eget postvæsen.

(Kort bemærkning).

Niels Jørgen Langkilde (KF):

Den radikale ordfører har talt meget om miljø og om, hvordan man kan gøre det bedre. Der er vi jo meget optaget af regelforenkling, som der også er blevet spurgt til her.

Jeg vil godt give et lille praktisk eksempel, sådan et lille ét, vi alle sammen kan forstå. Vi har har en udmærket regel i naturbeskyttelsesloven, der forhindrer, at man sætter friluftsklamer over en vis størrelse op, og der er en række bemyndigelser til ministeren. En golfbane nord for København har fået lov til at sætte nogle skilte op. Det anker Danmarks Naturfredningsforening, så skal det igennem amtet, så skal det igennem Naturklagenævnet, og sådan kører det meget langt, og der bruges mange ressourcer. Havde vi i stedet for lavet en præcis lovgivning, der havde fastsat et bestemt antal kvadratcentimeter, så havde vi undgået en masse administrativt bøv. Det er bare en lille bitte sag i småtingsafdelingen, men hvor man kunne have sparet meget bøv.

Jeg tror, at ambitionen for os skal være at fjerne mange af de bemyndigelser, der er på miljøområdet. Det er det, der giver en lang række af de administrative problemer for privatpersoner, for skovejere, for virksomhedsejere osv., men også for det offentlige. Det skal vi være bedre til, ikke for at sænke beskyttelses-

niveauet, men for at gøre det præcist. Så kan det godt være, at vi en gang imellem kommer til at beskytte lidt for meget. Det kan Det Konservative Folkeparti godt leve med. Den måde tror jeg vi kan komme videre på.

Og når der så bliver talt om testpanelet, bliver de jo nok irriteret, fordi deres indstillinger ikke bliver brugt, eftersom vi ikke får nogen tilbagemeldinger i Folketinget. Så er det, at man føler, det er spildt arbejde, og det vil jeg godt høre, om den radikale ordfører venter på.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (RV):

Lad mig først sige til hr. Jacob Buksti, at jeg står jo her som lovgiver, så jeg skal nok lade være med at gå ud og lege dommer eller anklager og sige, hvem der har brudt hvilken brevhemmelighed. Men for at man kan bryde et brev, forudsætter det i hvert fald, at det er i en kuvert, og hvis kuverten bærer ens eget navn, ja, så er man i hvert fald i god tro.

Men hvad så, hvis det er et åbent brev og det er stilet til medlemmer af Venstres folketingsgruppe og det ligger i ens boks? Bryder man så en brevhemmelighed ved at begynde at læse i det? Så nærmer vi os det finere juristeri, ikke? Men det er et spørgsmål om, hvor groft uagtsom man kan tillade sig at være. Og jeg tror ikke, hr. Buksti har gjort det med vilje i hvert fald, og det er nok det, som man vil se på.

Til hr. Langkilde: Den sag med golfbanen og skiltene stødte jeg også på i pressen. Jeg fulgte den ikke som politiker, for jeg sidder ikke i de udvalg. Men jeg vil da som retspolitikere sige, at der var noget i den, synes jeg, der krænkede sund fornuft: skulle man virkelig hindres i at have sådan nogle små skilte ude på nogle bænge, og hvordan kunne det krænke miljøet?

Men det hænger jo nok også sammen med, at vi bliver nødt til at have klageinstanser på det her område, fordi der er så voldsomme interesser, der er modsatrettede. Der er nogle, der går meget stærkt op i miljøet, og der er nogle, der synes, at der er nogle, der går for stærkt op i det, og så må vi naturligvis have nogle instanser, som kan afgøre de tvistigheder.

Jeg forstår også, at hr. Langkilde som lovgiver sidder i et af disse nævn, hvor han som lovgiver skal tage stilling til klager over den lovgivning, vi laver. Det er måske også lidt mærkeligt, hvis vi kommer ind på det.

Med hensyn til testpanelet: En af de ting, vi har aftalt undervejs i finanslovforhandlingerne,

er faktisk, at testpanelet virkelig skal i gang – jeg mener, at det var med CD, vi lavede den aftale – så det har vi altså været opmærksom på de tre partier imellem, og hvis hr. Langkilde kan gøre sit til, at testpanelet bliver aktiveret, så skal han være velkommen i klubben.

(Kort bemærkning).

Niels Jørgen Langkilde (KF):

Jeg vil da godt spørge den radikale finansordfører, om man er indstillet på at gå ind i et regelsaneringsarbejde for at gøre reglerne klarere, for det har vel ikke noget formål i sig selv, at vi får anket en masse sager.

Er Det Radikale Venstre ikke også af den opfattelse, at det at formulere reglerne præcist er meget vigtigt? Hvis vi formulerer dem præcist, så kan vi undgå mange klagesager, og så kan vi undgå den administration, der ligger i kommunerne, amterne, Naturklagenævnet eller Miljøklagenævnet, eller hvor det er. For det, de klagenævn, som jo ikke er domstole, kommer til at gøre, er at lave lovgivernes arbejde. Når vi ikke gør vores arbejde ordentligt i første omgang, så må de jo ind og foretage det politiske skøn, der ligger inden for en given vinkel i lovgivningen.

Vi kunne skabe en større forståelse i befolkningen, hvis folk selv kunne læse loven og forstå, hvad der menes, og ikke skulle have alle mulige til at fortolke det. Jeg tror, den bedste måde at sikre miljøet på er at få klarere regler. Vi har i en periode kørt med ret løse regler. Nu tror jeg, tiden er til, at vi får det strammet og lavet nogle enkle regler, ikke for at forringe beskyttelsen, men for at gøre den bedre.

(Kort bemærkning).

Svend Erik Hovmand (V):

Jeg vil gerne gøre det lysende klart for Det Radikale Venstre: Når der er problemer med testpanelet, så skyldes det alene regeringen. Det skyldes, at regeringen har tilrettelagt det arbejde helt forkert og alt for dårligt.

De lovforslag, som er erhvervsrelevante, og som testpanelet skulle have forelagt, får det ikke forelagt. Eksempelvis er arbejdspladsvurderingen en sag, som koster milliardbeløb for erhvervslivet, en sag, som virkelig betyder utrolige administrative byrder for erhvervslivet. Den sag får man ikke forelagt. Derfor kan jeg da godt forstå, at adskillige erhvervsdrivende føler sig totalt til grin.

Punkt 2: Det Radikale Venstre har i dette hus stemt for et dagsordensforslag, som siger til regeringen, at alle erhvervsrelevante lovforslag, som fremsættes her i Tinget fra starten af denne folketingssamling, skal indeholde en vurdering af de administrative byrder for virksomhederne. Prøv en gang at gå tilbage og se, hvor mange lovforslag der gør det.

Det Radikale Venstre har medansvar for, at man fuldstændig lader hånt om den beslutning, der er truffet i Folketinget, oven i købet med tilslutning fra Det Radikale Venstre.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (RV):

Til hr. Langkilde: Jo, jeg er meget, meget stor tilhænger af, at vi udformer vores regler, vores lovgivning, sådan at borgerne er klar over, hvad det handler om. Og jeg kan ikke være uenig i det synspunkt, at mange klager kan udspringe af en uklarehed i lovgivningen.

Jeg tror ikke, vi helt kan undgå klager, og derfor skal vi have klageinstanser. Vi kan ikke undgå det, slet ikke på et område, hvor der er så mange følelser involveret. Jeg er på det rene med, at der er mange mennesker, der engagerer sig i det her af følelsesmæssige grunde, og det skal vi afbalancere med hensynet til erhvervslevet eller andet, der gør, at et samfund kan fungere.

I den regelsanering, eller hvad vi skal kalde det, så jeg faktisk også meget gerne – og det være sagt uden brod mod nogen speciel – klageinstanserne sammensat på en anden måde, så vi undgår sammenblandingen af lovgivere og dem, der skal tage stilling til klagerne over lovgivningen. Men lad os nu se, hvor langt vi kan nå ad den vej.

Til hr. Svend Erik Hovmand: Testpanelerne skal inddrages, men vi må jo ikke foregøgle dem, at de får vetoret. Vi skal jo ikke genindføre stænderforsamlingerne. Det skal ikke være sådan, at de kan sige til os politikere, til os lovgivere: Ved I hvad, det vil vi ikke have. Hvis de er utilfredse med det, et flertal i Folketinget vedtager, så må de jo stemme på nogle andre – eller også må de, da de formentlig ikke stemmer på os i forvejen, stemme på dem, de plejer at stemme på, og så håbe på, at de får nogle flere stemmer.

Naturligvis er det lovgiverne, der i sidste instans tager ansvaret for det. Testpanelerne skal inddrages, men de skal ikke have vetoret.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Hr. Kim Behnke som ordfører.

Kim Behnke (FP):

Jeg synes, jeg vil starte med at rose den enlige Ritzau-journalist, som så tappert har fulgt debatten her i dag. Jeg ved ikke, om det er, fordi journalisten trak det korteste stykke ventilgummi ved morgenmaden og derfor fik til opgave at overvære denne debat.

De af os, der efterhånden har været herinde i nogle år, kan jo huske, at sådan nogle debatter havde en helt, helt anden karakter, men i vore dage er det mere interessant for borgerne at følge med i, om Anja Andersen har forgyldte sko, eller om hun har solgt sin guldmedalje, og alle mulige andre spændende ting, som fylder dagbladens forsider. At Folketinget skal have en behandling af ændringsforslagene til finansloven vækker ikke den store interesse nogen steder.

Særlig ikke fordi finansministeren i år har valgt en helt speciel fremgangsmåde – finansministeren kan vælge at betragte det som en kompliment – nemlig at man først fremlægger en stribe lovforslag til forhandling og en del af dem til vedtagelse i Folketinget, og derefter indleder man de egentlige finanslovforhandlinger, og på den måde kan man have handlet mange af de enkelte punkter af, inden vi når frem til den egentlige behandling af ændringsforslagene.

Tidligere oplevede vi, at der blev indgået et finanslovforlig, og derefter skulle man med meget stor hast have det omsat til konkrete lovforslag, som så bragte fornyet dramatik i Folketingssalen. Det er ikke det, vi har oplevet den her gang. Den her gang har vi for længst fået afdramatiseret hele finanslovforløbet i form af, at det store kludetæppe var vævet færdigt. Alle partiaftalerne var på plads, og det, der sker i dag, er udelukkende, at de enkelte partier skal op og forklare, hvorfor de ikke fik helt så meget ved forhandlingsbordet, som de måske gerne ville have haft, eller hvorfor de har dårlig samvittighed over at støtte noget, de i virkeligheden slet ikke går ind for.

Se, i Fremskridtspartiet opfatter vi den årlige finanslovbehandling på en lidt anden måde, end andre partier gør. Det er måske, fordi vi igennem alle årene herinde har været oppositionsparti. Vi betragter nemlig finansloven som den årlige begivenhed, hvor alle partier faktisk burde komme i Folketinget og give en samlet

skriftlig fremstilling af, hvad man egentlig mener på nuværende tidspunkt om aktuelle emner. Derfor har vi også gennem årene stillet ganske mange ændringsforslag, for vi skal jo ikke lægge skjul på, at det samfundssyn og den måde at indrette samfundet på, som vi i Fremskridtspartiet går ind for, afviger ganske betydeligt både fra den måde, vores nuværende socialdemokratiske styrede regering tænker på, og også hvordan tidligere borgerlige regeringer tænker.

Det er også derfor, at de ændringsforslag, vi har stillet til finansloven i år, såmænd ikke er så voluminøse, når det drejer sig om ændringsforslagenes antal. Til gengæld har vi valgt at have nogle meget grundige bemærkninger. Vi vil nemlig ikke bringes i samme situation som andre partier, nemlig at man skaber tvivl hos pressen og hos andre ordførere her i salen. Man skal vide helt præcis, hvad det er for et sigte, Fremskridtspartiet har med sine ændringsforslag, og det er vel at mærke et sigte, hvor vi går ind uden nogen som helst form for rødmen eller betænkeligheder og nedskærer i staten, i den offentlige sektor.

Vi mener nemlig, at den offentlige sektor ikke har den størrelse, som den offentlige sektor skal have, men den offentlige sektor er betragteligt for stor. Derfor vil det også være sådan, at man vil undre sig over en række af de ændringsforslag, vi har stillet, og sige: Kan den pågældende institution overhovedet fungere, som vi kender den i dag, hvis man reducerer med halvdelen eller en tredjedel eller en fjerdedel? Svaret er nej, det kan selvfølgelig ikke lade sig gøre, men det er sådan set heller ikke meningen. Meningen er ikke, at den pågældende virksomhed eller det pågældende offentlige kontor skal drives videre, som vi har været vant til.

Som vi var inde på i formiddags, har regeringen jo benyttet lejligheden til at prale lidt. Det er altid farligt at prale, særlig når man ikke har noget at prale af. Mens man i flere år har hæftet sig meget ved, at det er lykkedes at få den samlede offentlige balance gjort positiv, ja, så er man nu i den situation, at man for 1998 kan prale med, at statens balance – det, vi teknikere kalder DAU-saldoen – går op og bliver positiv. Men vi synes ikke, der er nogen grund til at prale af det, for hovedårsagen skal findes i, at man har indbudgetteret en lang række engangsindtægter. Man kan se, at siden 1993, hvor den nuværende finansminister fik ansvaret for det finanspolitiske, er det sådan, at det er over

100 mia. kr. i løbende priser, som hvert år er blevet indbudgetteret som engangsindtægter. Det oplyser man selv, og det har jeg ingen grund til ikke at tro på.

Men det er jo en farlig kurs, at det i større og større omfang, startende fra 10 mia. kr. i 1993-94 til nu over 34 mia. kr., næsten 35 mia. kr., i 1998 er engangsindtægter. Se, hvis det var en privat virksomhed, som blev drevet på den måde, at en tiendedel af den samlede omsætning kom fra engangsindtægter, ja, så ville de fleste nok synes, at det var en god idé at få budgettet lagt om.

Det er også det vi i Fremskridtspartiet mener at man bør gøre. I stedet for at betragte enhver udgift på finansloven som noget, der er en grundlovsforpligtelse til, kan man med fordel gå ind og foretage reduktioner. Det gør man ikke med de ændringsforslag, der ligger. Tværtimod er det sådan, at der i 1998 vil blive brugt et par milliarder mere, end man oprindeligt havde forestillet sig. Bevares, der er også nogle ekstra indtægter, som jo er med til at udligne de ekstra udgifter, men de ekstra indtægter opstår jo primært ved, at man går ud og forhøjer skatter og afgifter, som på den måde er med til at forøge skattetrykket i Danmark. Det er ikke det skattetryk, som vi måler i forhold til bruttonationalproduktet osv., men den skattebyrde, der er på den enkelte familie. Efter Fremskridtspartiets opfattelse er det flovt, at OECD har kunnet skose Danmark for, at Danmark er det sted i verden, hvor en familie betaler mest af sin indkomst i skatter og afgifter, nemlig hele 63 pct.

Det bliver til endnu mere i 1998 med de ekstra afgifter, man nu lægger på forskellige former for emballage. Hvor absurde og tåbelige de end er, ja, så betyder de jo, at forbrugspriserne kommer til at stige. Og når fru Jensen og hr. Pedersen og hr. Andersen står nede i supermarkedet og konstaterer, at sæbepulver og ketchup og alt muligt andet nu er blevet dyrere, ja, så er det jo ikke regeringen eller Folketingets flertal, man tænker onde tanker om i den anledning. Nej, man går automatisk ud fra, at det er Brugsen eller Føtex eller Irma eller de andre, som skal tjene ekstra penge og derfor har forhøjet priserne.

Men det er altså her i Folketinget, man nu vil lægge afgifter på den flaske, der er ketchup i, men man vil ikke lægge afgifter på den flaske, der er remoulade i. Den form for afgiftspolitik er vi modstandere af i Fremskridtspartiet. Vi

kunne sagtens være med til, at man lagde afgifter på ressourceforbrug, også på plasticbeholdere, men så skal det provenu, der kommer ind, bruges til at sænke andre skatter, ellers er det udelukkende med til at forhøje de samlede offentlige forbrugsmuligheder, og det er vi modstandere af.

En anden ting, som borgerne vil opleve næste år, er, at afgifter på vand vil stige. Det er bl.a., fordi en lang række kommuner igennem de seneste år har forbrudt sig ved at bruge af kloakfondsmidler til at bygge og udvide rådhus og andre ting, sådan at man nu for at leve op til de aftaler, der er, er nødsaget til at opkræve ekstra afgifter på vand. Det synes vi er direkte uansvarligt, i betragtning af at det for alvor vender den tunge ende nedad.

Derudover har regeringen jo gjort en særlig dyd ud af at gå ud og foretage forskellige former for opstramninger. Man forhøjer ikke nødvendigvis skatterne. I stedet for gør man det, at man går ud og laver nogle forskydninger i betalingstidspunkter og strammer restancebetingelser f.eks. for parkeringsafgifter. Så kan man sige: Nå ja, men folk kan jo bare betale deres parkeringsbøde, hvis de har fået sådan en. Men også for de betalinger, der kommer fra erhvervslivet, fra landbrug, gartnerier osv., ændrer man tidspunkterne for, hvornår der skal betales moms og afgifter.

Og det argument, der bliver brugt, og som vi har hørt under debatten i dag, er, at virksomhederne jo bare kan betale til tiden. Særligt Det Radikale Venstre har i dag været meget hidsige i retning af at sige, at når nu der er vedtaget nogle afgifter, så skal de betales. Fru Pia Gjellerup deltog i den diskussion og sagde, at når Folketinget har vedtaget nogle skatter og afgifter, så kan man bare betale dem. Rent faktisk har man den opfattelse, at skatter og afgifter jo bare er noget, virksomhederne har til låns, og derfor bør de aflevere dem hurtigst muligt.

Se, hvis den logik skulle være gældende, at man skal betale enhver sit til tiden, så skulle jeg hilse og sige fra alle de virksomheder, som har dom for, at staten ulovligt opkrævede ambidrag, at de glæder sig rent faktisk til snart at få nogle penge retur. Men flertallet i Folketinget er jo så uforskammet, at når det er staten, der skal betale penge tilbage, så sætter man landets dygtigste jurister, hele det offentlige bureaukрати, domstole og alting ind på at forhindre, at de penge kan gå tilbage til de retmæssige ejere, til

trods for at staten har tabt sin sag og skal betale milliarderne tilbage.

Er det derimod en købmand eller en lille smedemester eller en landmand, som har dårlige tider – kunderne har ikke betalt for deres leverancer til tiden, og han har svært ved at få moms afregnet – ja, så vil man nu stramme reglerne og gå ud med bål og brand og jage den pågældende mand eller dame, oven i købet tit med det resultat, at den pågældende virksomhed ikke længere kan overleve. Og så siger man: Hvis ikke de kan betale deres skatter og afgifter til tiden, så er vi parat til at likvidere dem.

Der har vi faktisk den opfattelse i Fremskridtspartiet, at enhver virksomhed er et gode for vort samfund, og hvis virksomheden har brug for lidt ekstra kredittid, jamen så er det for staten kun et likviditetsspørgsmål, og derfor skal det være sådan, at det er borgerne, der får lov til at holde på pengene længst muligt, mens staten må tilrettelægge sin økonomi ud fra lavest mulige opkrævning af skatter og afgifter.

Der er også nogle ting på finansloven og i de love, der er fulgt efter, som har overskriften »midlertidig«. Som almindelige skeptikere er vi altid lidt bekymrede, når ordet midlertidig bliver brugt af en finansminister eller af en regering. For der er en tendens til, at midlertidigt hurtigt bliver permanent, særlig når der er penge involveret. Jeg husker stadig, da daværende statsminister Poul Schlüter erklærede, at realrenteafgiften bare var en midlertidig skat. Den skulle kun gælde et enkelt år for sådan lige at tage toppen af forbruget. Den eksisterer stadig væk, og den er i dag et meget væsentligt bidrag til, at finansministeren kan få finansloven til at hænge sammen.

Så når man i 1998 midlertidig opkræver en enkelt procent, som bliver tvangsparet i ATP-fonden, ja, så får både regeringen og Venstre og Det Konservative Folkeparti et forklaringsproblem, når man også fortsætter i 1999. Det kan godt være, man så til den tid kalder det en forhøjelse af arbejdsmarkedsbidraget, lige så vel som det jo allerede optræder på vores forsudsregistrering, ikke som en midlertidig ordning, men som en forhøjelse af vores arbejdsmarkedsbidrag fra 8 pct. til 9 pct. Det kan jo vise sig om et års tid, om jeg får ret.

Det samme gælder de stempelmærker, som man midlertidig forhøjer. Fristelsen vil være stor for finansministeren, når man næste år skal have et finanslovsforslag til at hænge sammen,

til at sige: Nu har folk jo vænnet sig til de dyre-re stempelmærker, så lad dem endelig blive der.

På finansloven er der nu stillet en lang række ændringsforslag. Nogle af ændringsforslagene er en konsekvens af det, man kalder den almindelige konjunkturudvikling. For år tilbage flyttede man dagpengefinansieringen og aktivering af ledige osv. ud af de egentlige finanslovparagraffer og så over i nogle særlige fonde: dagpengefonden, aktiveringsfonden og sygedagpengefonden. Argumentet var dengang, at det ikke kunne være rigtigt, at en finanslovbalance skulle være afhængig af, om nu konjunkturerne gav en høj eller lav ledighed, og det argument var da til at forstå. Men nu viser det sig jo, at så enkelt er det jo ikke længere. Vi kan se, at i 1998 forventer man, at der på aktiveringsfonden er en forøgelse af udgifterne, til trods for at man andetsteds praler med, at ledigheden falder. Det hænger jo ikke sammen, fordi hvis der er ledige, som kommer i beskæftigelse, så skal de jo ikke længere udsættes for alle disse mærkværdigheder, aktiveringsordningerne finder på.

Alligevel stiger udgifterne til aktivering. O.k., på dagpengefonden er der et lille fald, men det er jo et fald, der er meget beskedent, og det er selvfølgelig, fordi ledigheden også kun falder meget lidt i 1998, og det endda til trods for at der har været fuldt drøn på ansættelser af folk i den offentlige sektor her i 1997. Der er ansat 3½ ny medarbejder hver eneste time her i 1997. Regeringen havde et forsigtigt skøn, der sagde, at man ville nyansætte omkring 13.000. Det er blevet til over 30.000.

Så der er jo masser af muligheder. De 30.000 ekstra, som er blevet ansat i den offentlige sektor i 1997, kommer til at være en finanspolitisk byrde i de kommende år og en byrde for kommunerne og en byrde for amterne, og når jeg eller en anden Fremskridtsmand stiller sig på talerstolen om 1 år, om 5 år og om 10 år og siger, at vi ikke behøver at have så mange offentligt ansatte, så bliver vi mødt med hånlige bemærkninger, for det kan jo ikke lade sig gøre at få tingene til at fungere, medmindre der er en stor, velfungerende offentlig sektor. Men det kunne altså lade sig gøre i 1996 at få den offentlige sektor til at virke med 30.000 færre ansatte, end man nu har ansat i 1997. Man skal såmænd nok fortsætte i 1998 med at ansætte endnu flere offentligt ansatte, og så ser det jo pænt ud i ledighedsstatistikken.

Men tilbage til disse fonde, hvor de udgifter, der afholdes, skulle være konjunkturbestemte. Jeg kan ikke forstå, hvorfor efterløn og overgangsydelse nu også finansieres af dagpengefonden, fordi det at sætte folk på efterløn er vel ikke noget, der er konjunkturbestemt. Jeg mener, når først folk er blevet bevilget efterløn, så har regeringen jo med laksegl givet dem garanti for, at de aldrig mere skal risikere at komme tilbage på arbejdsmarkedet. Så uanset om konjunkturerne går op eller ned, så vil udgifterne til efterløn og til overgangsydelse jo stadig væk være der. Men ikke desto mindre bruger man altså det argument, at det er af konjunkturmæssige hensyn, at man har den finansiering i fondene. Det burde være noget, der fremgik af andre konti i finansloven.

Så er der også ting i de ændringsforslag, der er blevet aftalt med forskellige partier, som Fremskridtspartiet kan støtte. Jeg skal kort nævne, at med hensyn til flere udgifter til og flere bevillinger til domstolene støtter Fremskridtspartiet, at der er en merbevilling.

Vi støtter også, at der er flere penge til kriminalforsorgen, og efter vores mening bør pengene gå til at få nogle fængsler og nogle forhold i fængslerne, som gør, at drabsmænd ikke bare går deres vej, når de ikke gider være der mere. Det er i den grad en hån over for den danske befolkning, at folk, der både er dømt og skal straffes for at have slået andre mennesker ihjel, bare går deres vej, når de ikke gider være i fængsel længere. Og hvis de er utilfredse med den mad, de får serveret, så strejker de. Den form for absurde forhold inden for kriminalforsorgen skal vi af med, og en måde at få bugt med tingene på er, at der er nogle flere penge til rådighed.

Vi støtter også de ekstra udgifter til politiet. Vi støttede, da der var en ansøgning i Finansudvalget om 120 mio. kr. til at få betalt noget af det overarbejde osv., der var opstået som følge af Clintons besøg og rockerkrigen og andre ting. Den slags udgifter er helt naturlige, for vi kan ikke have, at politibetjentene går derhjemme og afspadserer, når der er brug for dem til at bekæmpe kriminaliteten i samfundet.

Jeg vil også nævne, at nogle af forslagene på sundhedsområdet om bedre planlægning for patienterne støtter vi også. Vi synes, det meget, meget vellykkede forsøg, man har gjort i Grenaa, og som senest Silkeborg Sygehus har fået succes med, helt naturligt bør gentages på samtlige sygehuse, så den form for patientplan-

lægning støtter vi. Vi kan også gå ind for, at der oprettes en pulje til støtte for oprettelsen af hospicer. Den sag var Fremskridtspartiet rent faktisk de første, der bragte frem i dansk politik, og den støtter vi selvfølgelig fuldt ud.

Endelig er der ældreområdet, hvor vi synes, man er for fedtet. De penge, der er sat af til forbedring af hjemmehjælpen, er langtfra tilstrækkelige. Når man tænker på, at vi har 275 kommuner, er der altså mere end rigelig brug for ekstra midler. Jeg ved godt, at kommunerne også selv skal stille penge til rådighed, men mange af kommunerne magter jo ikke opgaven, og så må vi fra Folketingets side garantere en bedre hjemmehjælp.

Så har vi udlændingeområdet, og her spares der jo også lidt – sådan ser det i hvert fald ud på nogle af kontiene. Men det er jo ikke, fordi regeringen pludselig har fået en ny udlændingepolitik; det er simpelt hen blot, fordi regeringen laver en naturlig tilretning, som står i forhold til det pres, der i øjeblikket er på udlændingeområdet, og det er heldigvis ikke så stort, som det har været tidligere.

Hvis det stod til Fremskridtspartiet, blev der gennemført meget markante reduktioner på udlændingeområdet, og det er ikke, fordi vi synes, at udlændinge skal have det dårligt, eller at flygtningene skal gå for lud og koldt vand. Det er sådan set, fordi vi synes, at den måde, arbejdet er tilrettelagt på i øjeblikket, er mere til gavn for det, jeg vil kalde hele udlændinge- og flygtningeindustrien, end for de mennesker, man så gerne vil være næstekærlig over for. Milliongagnerne til alle de tusindvis af sagsbehandlere, tolke, socialvejledere og rådgivere, som følger i kølvandet på hele udlændingeområdet, er simpelt hen for flovt. De penge, Danmark skal hjælpe flygtninge og andre nødstedte med, skal bruges på en sådan måde, at vi gælder de flest mulige individer, og det sker altså ikke ved at give dem luksusbehandling i Danmark. Vi er altså ikke særlig imponerede af de besparelser, der er indbudgetteret, for de er ikke udtryk for ægte besparelser, men blot for at regeringen har tilpasset udgifterne.

Fremskridtspartiet håber, at mange partier vil støtte de ændringsforslag, vi har stillet. De vil give en helt anden samfundsudvikling, en samfundsudvikling i retning af et friere samfund med friere borgere, og det synes vi faktisk ville være en god idé.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Jeg har et enkelt spørgsmål til hr. Kim Behnke, og det er med hensyn til et af de ændringsforslag, som foreligger fra Fremskridtspartiets side.

Fremskridtspartiet foreslår, at der skal bruges 8 mia. kr. ekstra til folkepension, og det er jo et beløb, som ikke skræmmer Enhedslisten, for vi mener også, det kunne være nødvendigt at bruge et beløb af den størrelsesorden. Men i bemærkningerne står der lige under forslaget, at de skal udbetales uafhængigt af ægtestand og formueforhold, og der står yderligere, at de også skal være uafhængige af anden indkomst. Jeg kunne godt tænke mig at vide, om det er korrekt forstået, at det beløb, som skal udbetales, skal tillægges grundbeløbet eller tillæggene og skal være uafhængigt af indkomsten. Er det på den måde, de 8 mia. kr. skal deles ud?

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Fremskridtspartiet forestiller sig, at forhøjelsen af folkepensionen skal ske på den måde, at det er grundydelsen, der bliver forhøjet. Vi synes, at hvis en pensionist har mulighed for at have en lille indtægt ved siden af sin pension, f.eks. ved at tjene lidt penge ved at hjælpe lidt til i det fag, den pågældende er uddannet i, f.eks. som stukkatør eller andre uddøende fag, skal pensionisten have lov til det, uden at det automatisk giver reduktioner i pensionen. Så det budskab, vi har, er altså, at det er folkepensionens grundydelse, der skal forhøjes med de 8 mia. kr.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Det var rart at få præciseret, hvad der egentlig er indeholdt i forslaget.

Nu er det jo sådan, at folkepensionens grundbeløb er indkomstafhængigt, og man skal tjene ganske meget, før det begynder at slå igennem. Men jeg kan forstå, at det er Fremskridtspartiets holdning, at den afhængighed skal fjernes, ligesom vi tidligere har hørt, at det også er Venstres og De Konservatives indstilling.

Problemet er, hvis det er udgangspunktet, at Enhedslisten har et andet sigte. Vi vil sådan set gerne gøre det, at vi lægger pengene på pensionstillægget, fordi det gives til folk, der har enten ingen eller meget beskedne indkomster ved siden af. Det mener jeg er langt mere for-

svarligt socialt set, og med det som udgangspunkt er vi altså ikke i stand til at støtte forslaget fra Fremskridtspartiet.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Jeg kan forstå, at Enhedslisten er i gang med det, der på Christiansborgsk hedder at give en stemmeforklaring, og det er jo fair nok. Men Fremskridtspartiets pensionspolitik går altså ud på, at staten skal give en ensartet folkepension til alle.

Når Venstres og De Konservatives ændringsforslag om det, de kalder genopretning af folkepensionen for dem, der blev klippet for et par år siden, kommer til afstemning, støtter vi det, fordi vi mener, at folkepensionen skal være ens for alle. Uanset om man hedder Mærsk McKinney Møller eller Irma Pedersen, skal man have den samme folkepension. Det betyder også, at hr. Ole Stavad ikke skal have sin voluminøse ministerpension; det betyder også, at borgmester Pedersen og borgmester Andersen ikke skal have de groteske pensionsordninger, de har i øjeblikket, og at det, man populært kalder sovsekanderne – alle de fine herrer fra staten og det offentlige i øvrigt – heller ikke skal have store, offentligt betalte pensioner. Der skal være ens offentlig pension for alle, og hvis man vil have noget derudover, må man selv på eget initiativ foretage en supplerende pensionering ved at sætte penge til side.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Jeg synes sådan set, der er grund til at takke hr. Kim Behnke for den klarhed, han har skabt her fra talerstolen. Vi kan altså konstatere, at hvis Fremskridtspartiet får magt, som det har agt, vil alle, der har en offentlig ansættelse, miste deres pensionsrettigheder. Det er det ene budskab.

Det næste budskab er til alle pensionister, som ikke har en mindst sekscifret indkomst ud over deres folkepension, dvs. indkomster på et par hundrede tusinde kroner og opefter. Alle pensionister, som har under dette beløb, vil ingenting få, hvis Fremskridtspartiet får magt og indflydelse, og jeg kan konstatere her efter debatten, hvor Venstre og De Konservative jo også har redegjort for deres forslag, at der tilsyneladende er en borgerlig blok, der vil bruge milliardbeløb, hvis de får magt, som de har agt, til ensidigt at forbedre pensionen for dem, der har mest, så der ikke bliver så meget som spid-

sen af en fingernegl til den jævne pensionist, der ingenting har i forvejen.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Hr. Ole Stavad lider under den kendsgerning, at hr. Ole Stavad ikke hørte første del af den debat, der foregår i øjeblikket.

Fremskridtspartiet har stillet et ændringsforslag, som betyder, at samtlige folkepensionisters grundydelse bliver forhøjet. Det betyder, at alle – uanset ægtestand, uanset personlig formue osv. – får forhøjet deres grundydelse.

Vi har den opfattelse, at alle de særpensioner, der findes – ministerpensioner, borgmesterpensioner osv. – skal fjernes. Men alle de allerede indgåede tjenestemandsaftaler osv. kunne vi ikke drømme om at ændre på, for hvis vi ændrede dem, kunne hver eneste af de pågældende lægge sag an mod det offentlige og vinde den, så det er der ingen grund til. Alle de aftaler, hvor der er sat penge ind i PFA og andre steder, er der heller ingen grund til at ændre på.

Det er de særlige begunstigelser, som Folkeetinget f.eks. har bevilget sine egne medlemmer og ministrene, vi går efter. Det er ikke de fornuftige aftaler, der er indgået for tjenestemænd og andre offentligt ansatte, så hr. Ole Stavad skal ikke overfortolke, medmindre hr. Ole Stavad har bedre belæg for at gøre det end at have hørt en fjerdedel af en tale fra Folketingets talerstol.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Jeg synes da, det er smukt, at man ikke vil tage pensionsrettighederne fra de offentligt ansatte; men jeg må stadig konstatere, at når hr. Kim Behnke siger, at det der skal ske, er, at folkepensionens grundbeløb skal forhøjes, betyder det jo, at det er kun dem, der har meget store beløb ved siden af folkepensionen, der får noget ud af det. Det bliver konsekvensen, når man flytter penge fra pensionstillægget og over på grundydelsen, for virkeligheden er sådan i dag, at for at man overhovedet skal miste den første krone i pensionstillæg, skal et pensionistægtepar have godt 86.000 kr. ud over folkepensionen, og for en enlig pensionist er det nogle og fyrrer tusinde kroner. Det vil sige, at alle der ikke har mere end de beløb i ekstraindtægt, ikke vil få noget som helst ud af Fremskridtspartiets forslag.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Det interessante ved Fremskridtspartiets forslag er jo, at det er indførelse af en selektiv borgerløn, og jeg vil gerne sige – bare for at hr. Kim Behnke skal vide det – at jeg går ind for indførelse af borgerløn, men ikke kun til en udvalgt gruppe med en vis alder. Borgerløn skal lige præcis være løn til alle.

Hr. Kim Behnkes forslag er indførelse af en indkomstuafhængig borgerløn, som udbetales fra staten. Værsgo, folk over en vis alder får udbetalt en borgerløn, ligegyldigt hvad de ellers tjener, men altså kun dem over en vis alder, og hvorfor det? Borgerlønnen er også uafhængig af deres indkomst, og hvorfor det? Hvorfor ikke borgerløn til alle, når nu hr. Kim Behnke er i gavehjørnet? Så kunne det være, vi kunne støtte forslaget.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Jamen det er jo fantastisk, hvad et enkelt ændringsforslag kan blive misbrugt til. Vi har hørt hr. Ole Stavad, som mente, at så ville vi tage pensionen fra alle offentligt ansatte, og nu hørte vi, at Enhedslistens hr. Jerup mener, at forslaget går ud på at indføre borgerløn.

Nej, når man udbetaler et beløb til personer over 67 år, er det, fordi vi her i Danmark har besluttet, at 67 år skal være pensionsalderen. Det er derfor, vi har et alderskriterium med, fordi det netop er en pension, der bliver udbetalt, og Fremskridtspartiet mener, at den pension, staten skal udbetale – altså folkepensionen – skal være ens for alle. Så kan man som tjenestemand have lagt penge til side, så kan andre offentligt ansatte f.eks. have sat penge ind på en PFA-ordning, eller man kan have sat penge ind på en kapitalpension, osv.

Hvis ministre synes, de vil have en stor pension, må de også sætte en del af ministergagen til side i en særlig pensionsordning. Det er det, vi går ind for, og så skal hr. Ole Stavad ikke komme med påstande om, at det betyder, at det kun er de rige, der får noget ud af det. Det skyldes jo, at man har bruttoficeret pensionerne og gjort dem skattepligtige, men det problem vil Fremskridtspartiet løse ved at hæve den skattefri bundgrænse så højt, at langt de fleste pensionister slet ikke kommer til at betale skat.

Frank Aaen (EL):

Lad os starte denne tale om ændringsforslagene i den positive ende, nemlig i den ende, hvor Enhedslisten har kunnet indgå en lille aftale – en lille børnepakke, som vi kalder den – sammen med regeringen.

Denne aftale rummer flere ændringsforslag, bl.a. om at hæve aldersgrænsen for rabat for børn i den kollektive trafik med ét år fra det fyldte 15. år til det fyldte 16. år. Dette forslag ligger i forlængelse af forårets aftale om at sænke priserne på den kollektive trafik med ca. 10 pct., samtidig med at rabatgrænsen for børn blev hævet fra 12 til 15 år.

Desuden er det aftalt, at der skal oprettes et center for børnebogs litteratur. Med et sådant center kan der skabes et bedre grundlag for en indsats for at få flere børn til at læse bøger. Ifølge OECD har ca. 70 pct. af de 7-14-årige sjældent fat i en bog ud over dem, skolelæreren siger, de skal tage fat i. Aftalen indebærer også, at Børnerådet ligesom sidste år får en ekstra bevilling til at styrke det nu permanente råds udmærkede arbejde til fordel for børnene, og hele denne lille børnepakke er vi meget glade for.

Vi er derudover tilfredse med at kunne følge op på et par af aftalerne fra sidste års finanslov: for det første, at tilskuddet, der skal fremme, at arbejdsløse i puljejob eller aktivering kommer i fast arbejde, øges fra 25.000 kr. til 50.000 kr., og at der desuden tages initiativer til at gøre de offentlige arbejdsgivere opmærksomme på ordningen. Det er vores håb, at vi dermed kan få sat skub i ordningen, der har til formål at hjælpe langtidsledige ind i en fast stilling.

Desuden fortsætter det tilskud, der sidste år blev aftalt til faste kabaretsener.

Som bekendt kunne regeringen og Enhedslisten ikke blive enige om forudsætningerne for en aftale om finansloven i sin helhed eller om en større delaftale. Enhedslisten har undervejs støttet en række indtægtsforslag, hvor erhvervslivet kommer til at bidrage mere til den fælles husholdning. Det er vi sådan set til enhver tid tilhænger af, og vi er glade for, at regeringen og Enhedslisten i tilknytning hertil kunne blive enige om den aftale, jeg lige har gennemgået.

Der er selvfølgelig også andre af de stillede ændringsforslag, vi kan støtte, herunder flere af dem, der er aftalt mellem SF og regeringen, selv om vi dog også – uden at gøre meget mere ud af det – vil nævne, at der i aftalen mellem SF og

regeringen er noget, der fremstår som noget nyt, selv om det bare er en gentagelse af de ting, vi i fællesskab aftalte sidste år; men det er i orden, gode ting kan jo ikke skrives for tit.

I den forbindelse vil vi stemme for forslagene om en højere pesticidafgift. Selv om vi ikke er helt enige i den måde, provenuet beregnes på, vil ved at stemme for de to ændringsforslag tilkendegive, at vi støtter, at der sker en forhøjelse af pesticidafgiften. Vi regner også med, at der hurtigt kan indgås en aftale mellem Enhedslisten, SF og regeringen om, at den, der sprøjter med gift, selv kommer til at betale for oprydningen gennem finansiering af nye vandboringer og bedre kontrol med vandet, og at giftlandbruget under ét kommer til at bidrage til at udvide omfanget af økologisk drift, fordi økologisk drift er den eneste helt effektive måde til at formindske sprøjtningen – i hvert fald så længe EU kan forhindre os i bare at forbyde sprøjtgifte.

Der er således en lang række ændringsforslag, vi kan støtte; men der er langt mellem snapsene, og vi beklager, at det ikke i højere grad har været muligt at overbevise en socialdemokratisk ledet regering om rigtigheden af de forslag, Enhedslisten har stillet for at sikre flere arbejdsløse et rigtigt arbejde.

Vi har stillet en række forslag, hvis grundtanke er, at dagpengene skal bruges til at skabe rigtige job i stedet for at koste arbejdsløse rundt i mærkelige aktiveringsordninger. Vi foreslår skraldemandsordningen genindført ved at indføre en generel ordning, hvor det kan aftales på en arbejdsplads, at man nedsætter arbejdstiden med fuld personalekompensation – altså således, at der time for time ansættes nye medarbejdere til at opveje arbejdstidsnedsættelsen. Til gengæld skal en sådan ordning kunne modtage tilskud svarende til dagpengebesparelsen på en sådan måde, at tilskuddet reduceres efter nogle år og fjernes helt til sidst, så arbejdsmarkedets parter selv betaler arbejdstidsnedsættelsen. Vi har også et forslag om en jobbank, hvor vi vil bruge dagpengene til at skabe rigtige job de steder i den offentlige sektor, hvor der er brug for flere hænder.

Jeg skal ikke gennemgå alle vore øvrige forslag, men nævne en miljølov for børn, som sætter gang i arbejdet med at forbedre lokaliteterne i både daginstitutionerne og skolerne, hvor der i øjeblikket er helt oplagte miljøproblemer, der ikke tages hånd om. Vi foreslår en forhøjelse af SU, bl.a. til studerende med børn, som selvføl-

gelig har større udgifter, men i dag ikke har ret til at tjene flere penge, hvilket jo sådan set ikke er en god ting for studerende med børn. Vi vil fjerne diskrimineringen i form af særlig lave dagpenge- og bistandssatser til de unge, og vi vil have fjernet en række urimelige regler i dagpengesystemet og afsætter penge til det.

Og så foreslår vi endelig, at satspuljeforliget, som vi har diskuteret lidt i dag, skal ophæves. Jeg vil til information for Venstres og De Konservatives ordførere, som tydeligt nok ikke helt vidste, hvad det går ud på, gøre opmærksom på, at satspuljeforliget indtil i dag har stjålet 2,6 mia. kr. fra alle på overførselsindkomst – 2,6 mia. kr. er stjålet fra dem, der er på bistandshjælp, de arbejdsløse, folk på sygedagpenge og pensionisterne. De mister alle sammen penge på grund af den satspuljeaftale, der blev lavet for en del år siden.

Vi beklager, at vi ikke har kunnet skaffe flertal for alle disse udmærkede forslag, ligesom vi er kede af, at vores tilbud om flere penge i statskassen ikke er blevet modtaget i den ånd, de er afgivet. I modsætning til nogle af de andre ting, der ligger på bordet i dag, ville de nemlig alle sammen betyde, at man tager pengene de steder, hvor der er rigeligt af dem. Vi foreslår f.eks. en forøgelse af beskatningen af vores olie og gas fra Nordsøen, men vi er ikke grådige. Vi foreslår bare, at beskatningen bringes på niveau med det, som tilsvarende olieselskaber betaler i Norge og Holland, hverken mere eller mindre.

Vi foreslår en begrænsning af fradrag for pensionsindbetalinger. Det er en asocial fradragssordning, som betyder, at de rigeste her i landet, der i forvejen godt har råd til at sætte penge til side til alderdommen, hvert år får et tilskud til deres pensionsopsparing på f.eks. 125.000 kr., altså meget mere end en folkepensionist får i pension. Disse penge udbetales her uden videre via en fradragssordning til dem, der har råd til meget store pensionsindbetalinger på private ordninger, og lad mig i øvrigt lige sige til Fremskridtspartiet med henvisning til debatten for lidt siden, at det, der stod tilbage fra den debat, var, at alle skal have flere penge – også dem, der måske hvert eneste år modtager 1 mio. kr. fra en privat pensionsordning, som er skabt gennem gunstige skatteregler. Jeg kan ikke se, hvorfor disse pæne mennesker i den grad skal have penge oven i dem, de har i forvejen.

Tilsvarende foreslår vi et stop for det uheldige rentefradrag, som gør, at husejerne oppe

på Strandvejen selv kan bestemme, hvor meget de ønsker at få i boligstøtte, fordi de automatisk får fradrag for de renteudgifter, de påfører sig. Jeg kan ikke se, hvorfor vi via statskassen skal finansiere meget dyre huslejer på Strandvejen nord for København.

Så skal jeg bare sige ganske kort om de øvrige ændringsforslag, der er til behandling i dag, at hvad V's og K's forslag angår, er der ganske enkelte, vi kan finde på at stemme ja til; men hovedparten får vores nej. Det gælder forslagene om at ødelægge miljøindsatsen; det gælder forslagene om kun at give penge til de rigeste pensionister, mens man, som jeg nævnte før, tager fra dem, der kun har pensionen at leve af; det gælder forslagene om at gennemføre nye skattefiduser af den type, selskabstømmerne boltrede sig i, og det gælder de forslag, hvor man laver nye raid mod de arbejdsløse. Jeg tror, det er velkendt, hvilken holdning vi har til en lang række af V's og K's ændringsforslag.

På samme måde kan jeg gøre det kort over for Dansk Folkeparti og Fremskridtspartiet, hvor der er asociale forslag i meget rigt mål, som specielt er rettet mod de svageste, lige fra enlige forsørgere til flygtninge. Det er klart, at de forslag stemmer vi også konsekvent imod, men vi har dog fundet ganske enkelte forslag, som vi også kan støtte.

Med hensyn til regeringens forslag skal jeg meddele, at vi først og fremmest stemmer imod stramningerne over for de arbejdsløse. Vi stemmer imod regeringens grønsthøsterbesparelsesforslag, hvor man bare over ét skærer ned, undtagen selvfølgelig på militærudgifterne, for dem tør man ikke røre ved, men alt andet tør man godt give en gang med grønsthøsteren. Vi stemmer også imod reduktionerne af budgetreserverne på flygtninge- og indvandreområdet, og jeg er faktisk lidt uforstående over for den linje, der er lagt fra regeringens side, når den bliver ved med f.eks. at pukke på de arbejdsløse.

Jeg skal afslutte med at kommentere lidt af det, hr. Jes Lunde var inde på i sin ordførertale, hvor hr. Jes Lunde beklagede, at de gled ud af forhandlingerne. Det gjorde vi også, men alle og enhver ved, at årsagen hertil var meget enkel. Det eneste, vi krævede, var, at vi ikke ville have nogen forringelser, og derfor krævede vi, at regeringen trak stramningerne for de arbejdsløse tilbage i deres fulde målestok og ikke kun delvis. Vi kan simpelthen ikke være med til at gennemføre stramninger for de arbejdsløse, samtidig med at vi laver gode afta-

ler på andre områder. Det var dér, kæden faldt af, og det beklager vi meget. Men vi stod altså fast på vores principper, og derfor gik det, som det gik, sådan er det.

Til sidst må jeg sige, at jeg ikke har megen forståelse for regeringen og for den sags skyld heller ikke for SF, der tog den konsekvens bare at basere flertallet for finansloven på CD og hr. Jacob Haugaard; men sådan gik det, og her står vi altså.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Jeg vil blot for en ordens skyld sige, at med hensyn til stramningerne i dagpengelovgivningen var den del af stramningerne, som for os at se havde nogen reel betydning – som virkelig betød noget, hvor der virkelig var nogle mennesker, der kom i klemme – den del, hvor man forringede mulighederne for, at nyuddannede, både i faglige uddannelser og på universiteterne osv., kunne få en ordentlig dagpengesats. Men den del er taget ud, det blev taget af bordet i forbindelse med den aftale, vi lavede med regeringen, og det, der er tilbage, er noget, som vi har svært ved at opfatte som andet end kosmetik.

Reglen siger nu, at man skal kunne forlange, at folk skal acceptere en transporttid på 4 i stedet for 3 timer pr. dag. Vi har spurgt alt, hvad vi kender til i a-kasse-verdenen, om man kan finde bare ét eksempel på nogen, der er stødt imod loftet på de 3 timer. Men man kan ikke finde en eneste, og derfor er det lidt pjattet at sætte grænsen op til 4 timer, for vi tror ikke, det er noget, som får nogen som helst reel virkning. Men vi er enige med Enhedslisten i, at det er et dårligt signal, og derfor stemmer SF for en sikkerheds skyld imod, for vi skal ikke sende signal herindefra om at jagte de arbejdsløse, tværtimod. Det er dem, der har behov for forbedringer.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Jeg er ret sikker på, at SF og vi er enige i substansen i L 23, og jeg tror, vi kommer til stemme helt ens, når den ændring af dagpengelovgivningen skal gøres færdig. Men vi kunne altså ikke acceptere at lave noget godt for nogle, samtidig med at vi accepterede, at regeringen lavede nogle stramninger for de arbejdsløse – det behøver man jo bare at have hørt V's og K's taler her i dag for at finde ud af – og dermed

endnu en gang gav et signal her fra Folketinget om, at nu skal der endnu en gang strammes over for de arbejdsløse. Det signal mener vi er uantageligt, og jeg beklager meget, at regeringen insisterede så hårdt på, at det signal skulle gives, at vi ikke kunne lave en aftale om finansloven.

Peter Duetoft (CD):

Jeg vil gerne starte med at rette hr. Frank Aaen: Regeringen baserer ikke finansloven på hr. Jacob Haugaard og CD, selv om det ville være et udmærket grundlag at basere den på. Regeringen baserer den på Venstre og De Konservative, der – så vidt jeg er orienteret – i morgen stemmer for finansloven og dermed selvfølgelig er medansvarlige for, hvad der står i den.

Det betyder så, at vi netop er i den situation, som CD ønsker, nemlig at de borgerlige og Socialdemokraterne står sammen om hovedlinjen i dansk politik. Jeg ved godt, at hr. Frank Aaen og Enhedslisten ønsker noget andet, nemlig at den ene halvdel af den danske befolkning skal slå den anden halvdel oven i hovedet, og det er ikke en linje, vi støtter. Men det er ikke rigtigt at sige, at det er en snævert vedtaget finanslov. Den har en meget, meget bred basis, og det vil jeg gerne ønske regeringen tillykke med og skal bestemt også gøre det i morgen, fordi det er et fornuftigt sted, regeringen er endt.

Så vil jeg koncentrere mig om det, det vel nok handler om i dag, nemlig ændringsforslagene, og vente til i morgen med at give en mere generel karakteristik af finansloven.

Vi har jo også en aftale med regeringen – en aftale, der har ført til en lang række ændringsforslag, som CD er godt tilfreds med. Jeg kan jo starte med det, der altid er sværest, nemlig det, der gør ondt på folk, og det vil jeg også gøre og så håbe, at det, der bliver husket, er de gode ting.

Vi er tilfredse med den del af aftalen, der omhandler afgiftssammensætningen. Vi havde lovet regeringen at være med til at stramme økonomien med 800 mio. kr., og regeringen kom så med en afgiftspakke, vi var utilfredse med. Men i de forhandlinger, der fulgte, blev vi jo enige, og vi er godt tilfredse med, at for en række af de grænsefølsomme varer som tobak og chokolade blev afgiftsforhøjelsen enten halveret eller taget helt væk.

Vi er også tilfredse med, at de manglende afgifter blev erstattet af en emballageafgift, bl.a.

fordi vi fik gjort lidt op med en række af de skævheder, der er i den eksisterende emballageafgift. Det var jo ikke kun en afgift, der nu skulle forhøjes; det var også en afgift, der skulle bredes videre ud til en række produkter, hvor det var aldeles ulogisk – ikke mindst set ud fra et miljøsynspunkt – at de ikke var omfattet af afgiften. Når man på den måde kan være med til at skrabte penge hjem og samtidig gøre noget, der gør et system både mere logisk og mere funktionsdygtigt, og, i hvert fald så vidt jeg er orienteret, en stor del af branchen med stor tilfredshed har konstateret, at det vil være lettere at have med at gøre for fremtiden, ja, så er vi jo nået ganske langt.

I CD er vi også glade for styrkelsen af politiet, af kriminalforsorgen og af domstolene. Navnlig har vores medlem af Retsudvalget, fru Sonja Albrink, igen og igen fremhævet disse områder og sagt, hvor nødvendig styrkelsen var, og vi er glade for, at V og K har tilsluttet sig de forslag, som CD kom med, og at vi dermed kunne få en bred opbakning sammen med regeringen omkring denne styrkelse.

Vi er meget tilfredse med, at det er starten på et flerårigt forlig om kriminalforsorgen, og vi tror faktisk, at det er noget af det, som i dagligdagen betyder meget for mennesker, nemlig trygheden ved at kunne gå rundt og samtidig vide, at der bliver slået ned, når der er nogen, der overtræder loven.

Jeg undrede mig derfor lidt over bl.a. den konservative ordfører, der størt set nedgjorde de forslag, som De Konservative selv havde været med i på disse områder. Det var jo bare småbeløb og bogholderi, hørte jeg den konservative ordfører sige for et stykke tid siden. Jeg synes nu ikke, at man skal kimse af de penge, der er afsat nu på disse områder. Jeg mener bestemt, at de vil være med til at gøre trygheden større i det danske samfund.

I CD er vi også tilfredse med de administrative forenklinger, der sker for erhvervslivet, nemlig at regeringen nu vil være med til at fjerne en ny række gebyrer, der måske ikke provenumæssigt er så store, men som er et irritationspunkt for en lang række erhvervsvirksomheder. Det hilser vi med glæde.

Det samme med den ordning om et erhvervsservicetilbud, der nu bliver startet. Tankgangen er simpelt hen den, at de mindre virksomheder jo ikke har det store administrative apparat til en række indberetninger, og hvad ved jeg, til det offentlige, og at de nu i ste-

det kan blive tilknyttet et erhvervsservicetilbud og dermed faktisk slippe for en række af de administrative byrder, som de har i dag. Det er en rigtig vej frem.

Hidtil har man jo stort set betalt folk for den byrde, det var. Men det har jo ikke gjort, at besværet er blevet mindre, og man kan sige, at man fik lidt ud af det. Men det var jo stadig væk besværet, hvor håndværksmesterens kone måske skulle sidde om aftenen og ordne regnskabet og alle de her indberetninger, og hvad ved jeg. Det bliver der en mulighed for at slippe uden om ved hjælp af det servicesystem, som nu bliver bygget op.

Genopretningen af turistkonti – ja, det har vi jo også været faddere til. Vi kunne måske godt have ønsket, at man på turistområdet havde kigget lidt mere på produktudvikling i stedet for bare det at sætte kontiene op, men det kan vi jo vende tilbage til ved en anden lejlighed og se, om vi ikke kan komme videre dér.

Vi har gennem årene brugt utallige kræfter i dette Folketing på at diskutere alt muligt om børn: Hvordan de skulle fødes, hvornår de skulle fødes, og af hvem de skulle fødes, og hvad ved jeg. Men det er jo ganske sjældent, at vi har diskuteret den modsatte ende af livet, nemlig når livet rinder ud. Det er CD's opfattelse, at det er nødvendigt også dér at tage diskussionen om, hvordan vi kan få en værdig død i Danmark, hvordan det er muligt at få sin sidste tid på en rimelig måde.

Vi tror på, at hospicetanken er utrolig væsentlig. Vi tror, at de eksempler, der allerede er nu, har vist sig ikke alene livskraftige, men også som et godt tilbud til mennesker i en meget svær situation. Derfor er det godt, at der nu bliver sat 10 mio. kr. af hertil. Det er måske ikke nok, men det er i hvert fald et tegn på, at man nu også tør tage diskussionen om en af de ting, der i øvrigt er et tabuemne i det danske samfund.

Men nu kommer vi jo så til teknikken, den teknik, der er lidt svær at have med at gøre politisk. Der er ét ændringsforslag, nemlig nr. 723 om miljøafgifter, som giver CD et politisk problem. For i samme ændringsforslag er der rent faktisk emballageafgiften, som vi var medfaddere til, og så er der pesticidafgiftsforhøjelsen, som vi er modstandere af.

Så kan man jo selvfølgelig vælge at stemme efter, hvad man nu har lyst til, og man kunne også undlade at stemme. Men jeg vil godt her, bare for at ingen skal misforstå det, sige, at i CD

er vi stadig væk modstandere af forhøjelsen af pesticidafgiften ud fra synspunktet om, at man skal ikke kunne betale sig fra at bruge midler, der er farlige. Men det ændrer altså ikke noget ved, at vi er nødt til at stemme for ændringsforslaget, fordi emballageafgiften, som vi har indgået aftale om, ligger dér.

Det betyder rent faktisk, at vi, når loven om pesticidafgiften kommer til sin tid, vil være negative over for den. Og man må altså ikke tage afstemningen senere i dag som andet, end at det er en støtte til emballageafgiftsforslaget, som jeg stod og priste for.

Sådan er teknikken herinde. Disse bunkebryllupper i finansloven er lidt vanskelige at have med at gøre. Jeg tror, der er andre partier end CD, der kan have problemer med det rundt omkring, og jeg ved ikke, om der er en mulighed for ad åre at få ændret de ting lidt, så man kan se, hvad det er, man stemmer for.

CD er også imod det ændringsforslag, regeringen er kommet med, nr. 537, der handler om AER-bidrag. Vi synes ikke, det er et klogt tidspunkt at lægge endnu flere byrder på erhvervslivet. Vi ved, at det er erhvervslivet, der skal trække det danske samfund frem. Vi ved, at det er erhvervslivet, der skal sørge for, at vi overhovedet har råd til det velfærdssamfund, som vi gerne vil være med til at bevare, og så synes vi ikke, det er klogt, at man lægger en byrde mere på netop dette erhvervsliv. Derfor agter vi at stemme imod dette forslag fra regeringen.

En lille sag, som jo har optaget mange af medierne, men som vist ingen har nævnt i dag: Jeg skal da i al stilfærdighed bare glæde mig over, at Det Danske Hus i Paris blev reddet. Jeg synes stadig, det er godt, men man må jo også erkende, at den beslutning kræver noget af os. Den kræver, at det bliver fulgt op. Den kræver, at man får gjort noget ved det, så det faktisk er velfungerende, og at man kræver, at det bliver det brohoved i Paris, som vi alle sammen gerne vil have.

CD stemmer for Venstres og De Konservatives ændringsforslag nr. 949 om afvikling af grundskylden. Det gør vi, fordi vi rent faktisk mener, at den skal væk. Vi har altid kæmpet for det, og derfor vil vi gerne være med til at støtte det forslag fra V og K.

Vi har også diskuteret et andet ændringsforslag, det er nr. 970 om det fynsk-sønderjyske universitet. Det var jo en lidt vanskelig sag at finde ud af, for der var åbenbart ingen, der rigtig vidste, om det kunne lade sig gøre. Jeg kan

forstå, at man i Uddannelsesudvalget i eftermiddag vist har afgivet en beretning eller i al fald er tæt på det, men til gengæld er der, så vidt jeg er oplyst, stadig en masse spørgsmål, der er uafklarede.

Derfor mener vi faktisk, at det er forkert at poste flere penge end højst nødvendigt i det projekt, før man ved, om det overhovedet kan lade sig gøre i praksis. Derfor vil vi stemme imod V's og K's forslag på dette område, selv om vi er for, at man forsøger at se, om det kan blive til noget dernede. Men lad dem nu først få de 20 mio. kr., der ligger i finansloven, og så se, om de overhovedet kan bruges til noget.

Enhedslisten og Dansk Folkeparti har begge to stillet et ændringsforslag om de sindslidende. Jeg er nødt til at sige, at begge forslag stemmer CD imod. Jeg tror ikke, der er mange i denne sal, der vil kunne anfægte, at vi i CD faktisk har beskæftiget os med de sindslidendes forhold og rent faktisk også mener, at forholdene er alt for ringe. Men når vi alligevel stemmer imod de forslag, er det, fordi vi faktisk opfatter dem som panikløsninger.

Det er ikke flere penge, der løser de sindslidendes problem på nuværende tidspunkt. Det er dybt, dybt, dybt strukturelle problemer i vores system, der gør det. Vi kan lave nok så mange puljer, og vi kan give nok så mange bevillinger herinde for at gøre det bedre for de sindslidende. Hvis ikke amterne rundt omkring vil træffe beslutning om at renovere hospitalerne, renovere afdelingerne og bygge andre institutioner eller dele de nuværende institutioner op, kan vi blive ved med at give i hundredvis af millioner af kroner til det, uden at det har nogen effekt på de mennesker, det drejer sig om.

Vi kommer heller ikke via pengeposen ud over det problem, at amter og kommuner kassetænker, så det basker. De spiller bold med disse mennesker, nedskærer antallet af sengepladser i hospitalssystemet, så folk kommer ud på gaden, hvor der ikke er nogen tilbud til dem, fordi kommunerne vil spare, og så ryger folk ind i en tvangsendlæggelse og tilbage igen på det hospital, hvor man så må skyde en endnu lidt mindre syg, men stadig væk en for syg person ud.

Det kommer man ikke til livs ved at give hverken en milliard eller nogle hundrede millioner kroner i løbet af de kommende år. Det kommer man kun til livs, hvis man tør tage fat i spørgsmålet om ansvarsfordeling, i spørgsmå-

let om krav via psykiatriloven til, hvilke standarder der skal være på hospitaler rundt omkring, og går ind i den diskussion. Jeg er lidt bange for de forslag, fordi jeg er bange for, at man tror på, at man ved at komme flere penge ind i systemet kan løse problemerne.

Det er vel grundlæggende det, man har gjort i det somatiske system. Ventetiderne skal ned, halleluja siger alle så, og så poster vi lige en milliard ud i sygehussystemet. Og så kan vi stå i næste finanslovdiskussion eller i næste diskussion mellem sundhedsministeren og Amtsrådsforeningen eller i den næste offentlige diskussion om et år eller to og opleve, at ventelisterne blev altså ikke mindre alligevel, selv om man havde fået de penge.

Jeg har respekt for de forslag, men når vi er imod dem, er det, fordi vi faktisk mener, det er en anden vej, der skal gås. Når vi har fået standarderne ind i psykiatriloven, hvad jeg håber, vi gør, og jeg håber også, vi får omvendt regeringen til at få det, og når amterne og kommunerne bliver lidt mere samarbejdsvenlige med hensyn til ansvarsfordelingen – jeg vil helst lægge det ansvar helt sammen – kan det godt være, at der på det tidspunkt skal flere penge til det, men at komme med dem nu, er jeg bange for ikke løser noget.

Men lad være med at tage det som et udtryk for, at vi ikke tror, der er et problem, der skal løses; men en check klarer det ikke. Det hører jeg om et lille øjeblik fra Enhedslisten at det gør, og det vil jeg så være ked af, for jeg anser dem for at være fornuftige mennesker, der faktisk godt kan se, at man ikke bare skal komme penge ned i et sort hul.

Vi stemmer imod alle de ændringsforslag, der ligger fra Dansk Folkeparti og Fremskridtspartiet – alle de forslag, der stort set går ud på at melde Danmark ud af verden, det vil sige alle de forslag, der er imod ulandsbistand, imod flygtninge og imod det ene og det andet, der har noget med den internationale situation at gøre. Vi mener faktisk, at Danmark er et land, der har et internationalt ansvar, og som er placeret sådan i Europa, at vi er nødt til også at leve op til det. Og så er det altså ikke særlig logisk at begynde at skære ned på alle disse forskellige konti.

Mest ulogisk er det, at det er de samme partier, der bl.a. tordner mod, at vi har flygtninge i Danmark. Altså jeg har endnu ikke forstået – men det kan selvfølgelig være min hjernekapacitet, der ikke er god nok – hvordan man på én

gang kan være imod bistandshjælp, ulands-hjælp og samtidig være imod flygtninge.

Altså enten får man flygtninge, fordi folk flygter fra nogle lande, hvor de på grund af fattigdom og sult og alt muligt andet er blevet tvunget ud i nogle voldelige konflikter og noget forrykt menneskerettighedshalløj, eller også hjælper man de mennesker og de lande, og det fører så til, at de mennesker har mulighed for at blive i deres land og dermed ikke bliver flygtninge.

Man kan ikke gøre begge dele. Man kan ikke både sige, at vi vil ikke have nogen her, og i øvrigt så vil vi også sørge for, at vi ikke skal give noget til dem dér. Der er en regning, der skal betales, og har vi ikke anden grund til det, så har vi et moralsk ansvar. Vi vender os voldsomt mod denne melding ud af verden.

Det samme gælder i øvrigt den stort set totale nedskæring på kulturbudgetterne, som de samme partier kommer med. Jeg skal naturligvis gøre lidt ud af det i morgen, men jeg vil bare godt i dag nævne, at det er dog forbløffende, at det er fra de partier, man hører på det ene gadehjørne efter det andet, at det er åh, så farligt for den danske kultur og den danske identitet og den danske egenart, og hvad ved jeg, at der kommer fremmede til landet, og uha, de er en trussel mod os alle sammen.

Samtidig er det altså de partier, som overhovedet ikke ønsker at støtte, at man skal have en offentlig kulturpolitik i Danmark. Det hele skal privatiseres. Det hænger altså ikke sammen. Det er torndende ulogisk at gøre det på den måde, men det siger måske mere om Dansk Folkeparti og Fremskridtspartiet, end det siger om logik.

Vi må så også i balancens navn sige, at vi heller ikke synes, det er kloget af Enhedslisten at have eksempelvis så mange besparelser på forsvarsområdet, som man har. Jeg går ud fra, at Enhedslisten, der vel er internationalister et eller andet sted – selv om jeg i alt fald i EU-diskussioner har svært ved at høre det en gang imellem – også dér mener, at vi skal optræde f.eks. sammen med FN, når FN beder os om at påtage os en opgave.

Hvordan i alverden skal man kunne deltage i en fredsbevarende eller en fredsskabende aktion et eller andet sted, hvis man ikke har noget forsvar derhjemme, man kan rekruttere de folk fra? Det er noget, jeg endnu ikke har forstået i det spil. Jeg ved ikke, om vi skal ud og leje soldater andre steder eller hvad, men altså

Enhedslisten mener jeg melder os lige så meget ud af verden på det punkt, som højrefløjen melder os ud, hvad angår ulandsbistand, flygtningepolitik og kulturpolitik.

Vi er godt tilfredse med, at afstemningen i dag vil give en afbalanceret finanslov. Det vil give en finanslov, der får et bredt flertal, og så må vi i morgen diskutere, hvilken politisk situation det bringer til. Jeg vil i alt fald sige, at med de ændringsforslag, som vi stemmer imod, og navnlig de mange, som vi stemmer imod, tror jeg, vi vil medvirke til at få den balance, som vi synes er vigtig i dansk politik.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Det med militæret først. Det er sådan, at vi er imod fredsskabende aktioner, for det er krig. Vi går ind for fredsbevarende aktioner, og vi mener sådan set, at militæret har rigeligt med materiel i øjeblikket. Derfor mener vi, at man roligt kan afskaffe alle køb af nye granatkastere, og hvad ved jeg, der står på forsvarrets ønskeddel.

Det, der bragte mig herop, var bemærkningen om, at finansloven ikke baserer sig på CD og hr. Jacob Haugaard. Dertil må jeg dog sige, at det jo kun er, fordi V og K er sådan nogle uselvstændige partier, som kun kan stemme, når de har støttepædagog. Sidste år var det Enhedslistens bestyrelse, som var støttepædagog for V og K, for først da den sagde, hvordan de skulle stemme herinde, sagde V og K: O.k., når Enhedslistens bestyrelse siger sådan, så stemmer vi for finansloven.

I år er det sådan, at V og K siger: Nå, siger hr. Jacob Haugaard ja til finansloven, så gør vi også. Sådan er det med V og K. Det er uselvstændige partier, men i realiteternes verden baserede regeringen sin finanslov på, at CD og hr. Jacob Haugaard stemte for.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Hr. Peter Duetoft var inde på det psykiatريفorslag, som ligger i Enhedslistens pakke af ændringsforslag, og jeg tror ikke, at hr. Duetoft og jeg er uenige om ret mange ting omkring psykiatrien. Jeg forstod heller ikke hr. Duetofts tale sådan, at han var uenig.

Men vi er dog af den opfattelse, at selv om jeg er enig i, at man ikke bare kan pumpe penge ind, og at det kræver nogle omlægninger og en masse forskellige ting, for at det kan fungere,

vil det trods alt være sådan, at man er nødt til at afsætte et beløb, hvis man inden for f.eks. en treårig periode skal sikre, at der kommer enestuer til alle psykiatriske patienter. Og det er vores målsætning, at man skal kunne nå det inden for tre år. Den udbygningstakt, der er for øjeblikket, er simpelt hen ikke tilstrækkelig; det kan være, at det tager 10 år, 15 år eller 20 år. Derfor har vi sagt, at så er man altså nødt til at afsætte et beløb, der svarer til den udbygningstakt, som er nødvendig, for at nå det inden for tre år.

Så kommer alle de andre problemer: Hvordan gøres det på en ordentlig måde? Der tror jeg, at hr. Duetoft og jeg er helt enige, men vi slipper altså ikke uden om pengene. O.k., så kan hr. Duetoft have nogle andre argumenter for, at han alligevel stemmer imod, for man har en finanslovaftale med regeringen. Det er så noget andet.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Bare lige for at denne myte ikke skal brede sig: Vi har ingen finanslovaftale med regeringen, der ville forhindre os i at stemme for nogen af de her forslag. Det står der intet om i den. Men vi er ordentlige folk, altså vi går ikke ud og bruger milliarder af kroner, tre dage efter at vi faktisk har snakket med en regering om nogle rammer. Men der er ingen musefældeklause; vi har valgt ikke at gøre det. Men det er ikke ud fra et spørgsmål om en finanslovaftale eller en finanslovbalance, eller hvad ved jeg.

Jeg kan ikke forstå, hvad hr. Bruno Jerup siger. Selv om vi måske nok er enige på mange områder omkring dette her, kan jeg alligevel ikke forstå, at man først skal komme med pengene og derefter diskutere den praktiske måde, man skal bygge systemet op på.

Hvis jeg nu påstår – jeg mener, at jeg har ret, og jeg mener, at jeg kan bevise det – at problemet omkring psykiatrien ikke er pengene, men at de penge ikke bliver brugt godt og effektivt nok, fordi systemet er forkert, strukturen er forkert, ansvarsfordelingen er forkert, så er det da klogt at lave ansvarsfordelingen og strukturen om i stedet for bare at give en ny check.

Derfor vil jeg godt give hr. Bruno Jerup et tilbud, jeg håber han ikke kan afslå, nemlig det tilbud, at hr. Bruno Jerup og jeg og andre folk – for jeg håber, den her sag er så vigtig, at den ikke bliver partipolitisk – sætter os sammen fra nu af og foråret igennem og prøver at kigge på

strukturen og økonomien sammen, og at vi så prøver at komme med et oplæg til finansloven for 1999 og årene derefter om, hvad der skal bruges på det her område, så vi får set på tingene sammen. At komme med en milliard kroner nu, hvor man dårlig nok kan bruge dem, der er givet i forvejen, fordi man ikke vil, er der ikke meget fremtid i.

Men lad os prøve at tage et initiativ, sætte os sammen og se, om vi ikke kan få bunket de to ting og så få en løsning, der faktisk kan gøre det bedre for de mennesker, det drejer sig om, nemlig de sindslidende. Jeg håber ikke, at tilbuddet bliver afslået.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Nej, naturligvis gør det ikke det. Jeg synes da, at det er et enormt godt tilbud, hr. Duetoft kommer med. Det vil jeg omgående takke ja til, og jeg håber, at vi får den diskussion bl.a. i forbindelse med behandlingen af lovforslag nr. L 75 og det videre arbejde dér.

Så på den måde er jeg helt enig med hr. Duetoft. Men så kan man sige, at de penge bare bliver smidt ud til sygehusene, men det ændrer ikke ved, at hvis man skal have en udbygningstakt, så man får enestuer, er det altså et beløb af den størrelsesorden, vi snakker om, for hvis man ser på det, der for øjeblikket ligger, er der simpelt hen ikke tilstrækkeligt med penge til, at man kan sikre sig, at der bliver de enestuer, medmindre man har en forestilling om, at antallet af patienter i systemet sådan vil kunne halveres eller reduceres til et meget, meget minimalt antal inden for en meget kort tidshorisont. Det tror jeg så ikke på, men det kan da godt være, og hvis det er sådan, at man skal holde fast i, at de skal have den enestue, som hr. Duetoft og undertegnede er enige om, skal der altså et større beløb til.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Ja, vil jeg sige til hr. Bruno Jerup, der skal et større beløb til, men det skal der ikke på finansloven 1998.

Jeg spørger bare hr. Bruno Jerup: Hvad vil det betyde, hvis vi nu fik den milliard, som Enhedslisten foreslår, og amterne så stadig væk sagde: Nåh ja, vi skal jo da også betale noget af det; men det vil vi ikke. Er det ikke vigtigere at få standarderne vedtaget, så amterne er forpligtede f.eks. til at lave enestuer?

Nu skal man også passe på, at al psykiatri i det her land ikke kommer til at handle om enestuer, der er altså mange andre problemer, men tag dog udgangspunkt i det.

Min tro omkring, hvad amter vil, er ikke særlig stor. Derfor vil jeg påstå, at selv om vi kommer med de penge, så vil bare det, at amterne selv skal lægge nogle ved siden af, eller at de selv skal få initiativet, gøre, at flere amter ikke vil gøre noget som helst.

Og hvad så? Så har man stået med et banner under en finanslovdebat i december måned 1997 og pralet af, at man kunne give nogle penge til psykiatrien, men om et år vil vi opdage, at de overhovedet ikke er brugt.

Jeg er enig med hr. Bruno Jerup i, at over en kortere årrække, og det kan være tre år, det kan være fem år, det kan vi jo se på, er det beløb nødvendigt, det er jeg overbevist om, men det må bygges sammen med nogle strukturændringer; ellers er det at komme pengene ned i et hul i jorden.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Men så kan jeg forstå, at hr. Duetoft og Enhedslisten jo er enige, og det er også sådan, at de krav, som hr. Duetoft stiller op om god sygehusstandard, jo lige præcis er de krav, som har været diskuteret igennem lang tid både i Retsudvalget, i sundhedspolitiske sammenhænge og i forbindelse med de 75 mio. kr., i forbindelse med de 133 mio. kr. sidste år, vi har diskuteret det igen og igen, og hr. Duetoft og Enhedslisten har været enige. Vi ved faktisk godt noget om, hvad vi går efter, og derfor ved vi også godt, hvad de penge skal bruges til.

Om tidsrammen så er tre eller fem år, o.k., det kan vi diskutere, men jeg synes bare, at det interessante er at få gjort klart, at man er nødt til at have en, hvad skal man sige, skala. Selv om regeringen er enig i enestuerne og i god sygehusstandard, er den tidsramme, der ligger fra regeringens side, simpelt hen for lang. Den er ikke tre eller fem år, den er måske 15 år, og det er for lang tid.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Lad mig starte med at tage udgangspunkt i den debat, der netop har været om de sindslidendes vilkår.

Når vi i Dansk Folkeparti har stillet et ændringsforslag til finansloven for 1998, hvor vi ønsker afsat flere penge til dette område, er det

selvfølgelig ikke, fordi vi ønsker, som hr. Peter Duetoft var lidt inde på, at vi vil smide gode penge efter dårlige, og at rammerne ikke skal være på plads, men så er det jo netop, fordi vi tror, at der skal flere midler til dette område for at skabe de rammer, der er gode og nødvendige for de sindslidende og for de psykisk syge.

Det er jo klart, at det vil være midler, der så vil stå klar til eventuelle aftaler også med amterne om en forbedret indsats, og derfor håber vi selvfølgelig stadig væk, selv om det er et andet beløb end det, Enhedslisten har afsat, at det vil kunne blive vedtaget. Men vi frygter selvfølgelig for, at det ikke sker.

Ellers vil jeg sige, at finansloven jo nu snart er ved at være ved målstregen, og efter fremsættelsen i august er det nu nok sidste gang, vi har haft en procedure præcis som den, vi har haft her i efteråret. Den nye procedure, som skal være på plads næste år, vil jo give en førstebehandling langt hurtigere efter fremsættelsen af regeringens forslag til finanslov i august måned, og det er nok godt nok, at vi får sådan en første principiel debat, en førstebehandling, ret hurtigt efter fremsættelsen, frem for at det kun er i pressen, der kommer bemærkninger til finansministerens forslag til finanslov; så det ser vi frem til.

Finansloven er altså ved at være på plads, og vi står nu her ved tredjebehandlingen og skal diskutere ændringsforslag i dag og så diskutere selve finansloven i hovedtræk i morgen, selv om man nok, når man har hørt debatten her i dag, skulle tro, at en del af ordførerne har forvekslet torsdag med onsdag.

Finansloven er overordnet set for Dansk Folkeparti at se ikke en god finanslov. Der er nogle ting, som burde være anderledes, og vi har forsøgt i vores ændringsforslag at skitsere en mulig vej at gå og skitsere nogle af de ændringer og nogle af de prioriteringer, som vi har i Dansk Folkeparti.

Det er klart, at de ændringsforslag, vi har fremsat, er et pluk igennem finansloven for at markere, hvor vi ønsker at prioritere, og for at markere, hvor vi ønsker at finde besparelser. Det er klart, at det ville have været muligt for os at komme med flere ændringsforslag, men det er jo også lige så klart, at vi har været bekendt med, da vi udarbejdede ændringsforslagene, at der ville ligge aftaler på bordet i dag, der gør, at det er sikkert som amen i kirken, stort set sikkert som amen i kirken, hvad der bliver vedtaget, og hvad der ikke bliver vedtaget.

Men når vi overordnet set ikke synes, det er en god finanslov, er det af to grunde, dels fordi vi ikke mener, at finansloven er udtryk for den tilbageholdenhed i statens udgiftspolitik, som er nødvendig for at få de danske statsfinanser på rette kurs, og dels fordi vi ikke mener, at finansloven er udtryk for den nødvendige prioritering af statens udgifter, som vi kunne ønske os.

Vi tror på, efter de meldinger der er kommet, at det vil være muligt at få Folketingets flertal overbevist om, at der skal prioriteres anderledes. Men vi tror dog omvendt ikke, det vil være muligt at få overbevist Folketingets flertal før på den anden side af et folketingsvalg.

Så vi ønsker altså at foretage nogle gevaldige prioriteringer. Vi kan se inden for de seneste år, at indtægterne til staten er steget markant, men vi kan desværre også se, at udgifterne er steget stort set lige så markant. Det er jo det, der gør, at man på trods af det konjunkturopsving, der har været, ikke har fået bugt med de grundlæggende problemer, der er med dansk økonomi.

Samfundsøkonomien går godt, statsøkonomien går mindre godt. Det er jo i opgangstider, man skal tage fat om de konjunkturproblemer, der er, og det mener vi ikke regeringen har taget initiativ til.

Vi mener, som jeg også vil komme tilbage til under morgendagens debat, at der i gevaldig grad er behov for både arbejdsmarkedsreformer og reformer af voksen- og efteruddannelsesområdet og dagpengeområdet, og vi mener som sagt, at chancen for at tage fat i nogle af de store klumper, som der bør tages fat på, netop har været der i de seneste år. Men vi frygter, at chancen forpasses, hvis vi får konjunkturedgang og man ikke har taget fat på det.

Vi ønsker altså, at der skal ske nogle gevaldige besparelser på de offentlige budgetter, og vi ønsker en anden målretning af de offentlige midler. De målsætninger afspejler sig som sagt i vores ændringsforslag til finansloven for 1998.

Besparelserne er efter vores opfattelse realistiske. Det er jo selvfølgelig en politisk vurdering, man kan være uenig i, men vi mener, vi har fundet realistiske muligheder for at spare på statens budget.

Udlændingeområdet er selvsagt et af de områder, hvor vi ønsker, at sparekniven skal svinges. Vi mener i det hele taget, at vi skal spare inden for de områder, som i dag prioriterer andre landes borgere frem for danske borgere, og derfor har vi markeret i ændringsfor-

slagene, at vi ønsker store besparelser i forhold til udlændingeområdet.

Samlet har vi angivet besparelsesmuligheder i ændringsforslaget til finansloven på godt 3 mia. kr., og vi mener, at hvis vi ser det i forhold til den samlede offentlige udgift, altså også amter og kommuners udgifter medregnet til det, vi har beregnet det til, 29,8 mia. kr. brutto, så mener vi faktisk, at det er et forholdsvis lille beløb, vi angiver som besparelsesmulighed.

Ulandsbistanden er et af de andre områder, hvor vi mener, der kan foretages besparelser. Der er nogle, der har peget på, om det ikke er forkert både at foretage besparelser i udgifter til flygtninge og integration af udlændinge i det hele taget i Danmark, samtidig med at man ønsker at spare på ulandsbistanden.

Det mener vi ikke. Danmarks bistand udregnes jo i forholdet til bruttonationalindkomsten og er derfor støt og roligt steget, uanset at man ikke procentvis har øget den danske bistand inden for de sidste år. Men vi mener, at det tal, man er nået frem til, er mere eller mindre tilfældigt. Vi kunne sagtens ligge, som også andre partier har markeret, på omkring 0,8 pct. af BNI i stedet for på 1 pct., og derfor mener vi, det er muligt at spare beløb inden for ulandsbistanden.

Vi har så markeret et beløb, der når frem til 2,88 mia. kr. Det er klart, at V og K har markeret andre muligheder, mere en rammebesparelse, og V og K's ændringsforslag på det punkt vil vi naturligvis også kunne støtte.

Vi foreslår altså ikke i ændringsforslagene, at den statslige ulandsbistand skal afskaffes; vi ønsker den nedsat. Det mener vi er helt forsvarligt. Når vi ser på vores nabolande og ser på, hvordan andre lande i verden yder ulandsbistand, er det helt forsvarligt at foreslå de besparelser, som vi har gjort.

Kulturområdet er et andet område, hvor Dansk Folkeparti ganske rigtigt, som det også har været nævnt, ønsker at foretage besparelser. Der har vi ønsket besparelser primært i den direkte driftsstøtte, som ydes på kulturområdet, og det er, fordi vi ønsker en større sammenhæng mellem de faktiske udgifter inden for kulturområdet og så brugernes betaling.

Jeg må egentlig sige, at det er ret fantastisk også at høre hr. Peter Duetoft i dag sige, at dansk kultur ikke kan klare sig uden statslig understøttelse. Der er jo ikke grænser for, hvor meget man ser, at dansk kultur kan klare sig, når det drejer sig om at lukke fremmede ind i

vort land. Så er der jo ikke grænser for, hvor stærk den danske kultur er. Der er intet som helst, får vi at vide, der kan slå den danske kultur omkuld. Men fjerner man en vis del af den danske statsunderstøttelse fra den danske kultur, får vi lige pludselig at vide, at den danske kultur fuldstændig står for fald.

Det hænger ganske enkelt ikke sammen efter vores opfattelse. Selvfølgelig kan vi nedsætte den statslige omkostning til kulturdriftsstøtte og så sige, at der skal være en større sammenhæng mellem, hvad man skal betale, og de faktiske omkostninger.

Jeg troede også, det var noget af det, der lå i det oplæg, der i hvert fald kom frem i pressen fra kulturministerens side for nemlig, hvor der lå det forslag, at der skulle være en vis brugerbetaling på bibliotekerne. Det synes jeg kunne være en ganske glimrende idé, men jeg ved i øvrigt ikke, hvad der er blevet af det forslag.

Et andet besparelsesområde, vi har, er på områderne Grønland og Færøerne. Vi har markeret i vores tekst, at vi har fundet det helt naturligt, at den danske stat har ydet kapital til Grønland og Færøerne, for det har været berettiget, men vi mener også, at i takt med den stadig større selvstændiggørelse, der sker af Grønland og Færøerne, må det være rimeligt at sige, at de i højere grad skal klare sig selv økonomisk, hvorfor vi foreslår besparelser på de områder.

Vi ønsker også besparelser på udgifterne til børnechecken, og det har vi markeret ved, at vi har angivet to muligheder for at foretage besparelser på børnechecken, som jo i finanslovsforslaget for 1998 er markeret som et udgiftsområde på 10 mia. kr. Vi har foreslået besparelser på 2 mia. kr. på børnecheck enten ved, at man gør børnechecken indtægtsbestemt, således at de personer, som tjener mest, ikke fremover skal modtage en skattefri check fra det offentlige, eller ved, at der kun gives børnecheck til en families to første børn. Vi vil medvirke til at gennemføre den af modellerne, som kan vinde tilslutning.

Herudover har vi med vores ændringsforslag markeret, at vi finder, at der kan spares penge inden for den statslige administration. Jeg ved godt, at det i manges øjne næsten er et fyord at sige, at man kan spare på administrationen, men vi mener altså, at det er politisk muligt, også når vi ser på de øgede administrationsudgifter, der har været i den nuværende regerings embedsperiode.

Herudover stiller vi ændringsforslag inden for DSB-området, hvor vi mener, at statsvirksomhederne her i højere grad må klare sig gennem god service og tog til tiden. Jeg ved ikke, om det vil være muligt, men vi tror, det vil være muligt, hvis der kommer lidt andre – lad os sige det populært – boller på suppen i DSB, så de i højere grad formår at tiltrække kunder på god service og tog til tiden frem for støtte fra den danske statskasse.

Alt i alt angiver vi i vores ændringsforslag besparelser for ca. 19 mia. kr., og en del af de penge ønsker vi så at udnytte igen. Vi har angivet, at vi ønsker at tilbageføre midler til Den Sociale Pensionsfond på 6,4 mia. kr., fordi vi i lighed med visse andre partier mener, at den overførsel, der sker, er i strid med den lovgivning, der er for Den Sociale Pensionsfond, og at vi derfor som et ansvarligt parti bliver nødt til at tilbageføre de midler, som staten tager fra Den Sociale Pensionsfond ud over, hvad selve loven for Den Sociale Pensionsfond muliggør.

Vi har også foreslået øgede midler anvendt til en forhøjelse af folkepensionen, til bedre forhold for de handicappede, til bedre forhold for svage og ensomme ældre samt bedre forhold, som vi også lige har været inde i en kort diskussion om, for de psykisk syge.

Alt i alt har vi markeret yderligere indtægter eller færre udgifter til statskassen på ca. 10,5 mia. kr., hvorefter vores samlede ændringsforslag, såfremt de bliver vedtaget, vil medføre en forbedring af statens saldo på lige knap 9 mia. kr.

Med hensyn til nogle af de ændringsforslag, der er stillet af andre partier, skal jeg bare kort gøre rede for, at en del af de delaftaler, der er indgået eksempelvis om øgede ressourcer til domstole, kriminalforsorg og politi, kan vi naturligvis støtte. Vi vil også kunne støtte eksempelvis aftalen med V, K og CD om ændringer inden for afskrivningsperioden for goodwill. Og vi kan naturligvis også støtte de administrative lettelser, som på visse områder er markeret i ændringsforslag i finansloven.

Derimod er der andre dele af de delaftaler, regeringen har lavet specielt med SF, som vi ikke er glade for, bl.a. de nye afgifter, som bliver indført på forskellige områder; dem tager vi afstand fra.

Jeg vil gerne bekræfte det, fru Pia Gjellerup sagde ret tidligt i debatten, nemlig at Dansk Folkeparti sikkert ville støtte mange af de ændringsforslag, der er stillet af V og K. Det er

fuldstændig korrekt, for vi mener, at mange af de ændringsforslag, der er stillet af Venstre og De Konservative, markerer viljen til at foretage nogle af de reformer, som vi mener er nødvendige.

Samtidig vil vi selvfølgelig også gerne være med til ad den vej at markere, at der er et alternativ til den nuværende regering. Derfor og også af de politiske årsager, som jeg har sagt her, kan vi altså støtte en meget stor del af de ændringsforslag, der er stillet af Venstre og De Konservative.

Fra Enhedslisten foreligger der jo også en række ændringsforslag, og mange af dem kan vi naturligvis ikke støtte, men jeg vil markere, at der er enkelte af dem, vi vil støtte under afstemningen her senere i dag. Det drejer sig bl.a. om forslaget om at forhøje hædersgaver, som vi jo tidligere også har markeret i Folketinget at vi støtter. Det gør vi selvfølgelig også i dag. Det drejer sig eksempelvis om en merbevilling i anledning af Boneloc-skandalen, som vi også tidligere har markeret i Folketingssalen at vi mener har været for ringe.

Så vil jeg give en stemmeforklaring til det forslag, som er stillet om stipendier, som Enhedslisten mener skal udbetales uafhængig af forældrenes indkomst, når man er over 18 år og udeboende.

Den første del af forslaget har vi egentlig meget sympati for, men det er indeholdt i forslaget, at der skal udbetales et ekstrabeløb ud over de normale børnepenge på 1.000 kr. til studerende, der har børn, og på den baggrund kan vi ikke støtte forslaget.

Den første del af forslaget støtter vi, idet vi støtter, at unge over 18 år skal behandles ens uanset forældrenes indkomst, men den sidste del gør altså, at vi ikke kan støtte det samlede forslag.

Endelig vil jeg sige til de ændringsforslag, der foreligger om afskaffelse af partistøtten, at vi mener i Dansk Folkeparti, at det er på tide, at Folketingets partier tager hele partistøtteloven op til revision. Der kører en debat i medierne for øjeblikket om partistøttens anvendelsesmuligheder, og vi synes, at den debat til fulde viser, at med det niveau, partistøtten har nået, er staten simpelt hen blevet alt for gavmild over for de politiske partier, og derfor mener vi, at hele det område bør tages op til revision.

Vores holdning er, og det har vi også angivet i ændringsforslaget, at partistøtten til de politiske partier helt bør bortfalde, men det er klart,

at hvis vi senere kommer tilbage til det, efter at det sikkert bliver stemt ned i dag, håber vi da, at der vil kunne være opbakning til, at vi om ikke andet så nedsætter støtten til de politiske partier, idet den har nået et alt for stort omfang.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Kulturdebatten kan vi jo tage i morgen, vil jeg sige til hr. Thulesen Dahl. Jeg vil bare lige for god ordens skyld understrege, at vi ikke mener, at danskheden skulle være så svag, at en fjernelse af dansk kulturpolitik skulle medføre, at vi holdt op med at være danske.

Men vi mener faktisk, at staten har en forpligtelse som mæcenerne, fyrsten, de rige havde i gamle dage. Det er altså staten, der har overtaget at understøtte kulturlivet og kunsten, og det synes vi er rigtigt; men lad os tage den diskussion i morgen.

Jeg vil blot sige til hr. Thulesen Dahl, at der stort set kun er én trussel mod danskheden, og det er hr. Thulesen Dahl og alle hans kampfæller. Noget mere udansk, intolerant, sortsynet og antidansk end hr. Thulesen Dahl og Dansk Folkeparti skal man da lede længe efter, så jeg synes, at det er synd, at danskheden i al fald symbolsk har fået et parti i front, der ligger så fjernt fra den danske folkesjæl og den måde, man normalt tænker på i det her land, som er så dejligt, og som jo også er et land, vi kan være stolte af at være i, så længe hr. Thulesen Dahl bliver holdt uden for indflydelse.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Jeg har et enkelt spørgsmål til et ændringsforslag fra hr. Thulesen Dahls parti.

Hr. Thulesen Dahl ønsker at bruge 4 mia. kr. til folkepensionen. Det er jo meget sympatisk, og det er også sådan noget, som Enhedslisten støtter. Men hverken omkring selve forslaget eller i bemærkningerne – der er overhovedet ingen bemærkninger til Dansk Folkepartis forslag – står der noget om, hvordan man har tænkt sig at strø disse milliarder af kroner ud.

Nu har vi tidligere på dagen haft en debat med bl.a. Fremskridtspartiet om, hvordan de ville bruge deres 8 mia. kr., og jeg kan forstå, at Dansk Folkeparti kun vil bruge det halve af det. Det ved jeg ikke om er godt eller skidt, men jeg kunne godt tænke mig at vide, hvordan man forestiller sig de penge uddelt.

(Kort bemærkning).

Lotte Henriksen (S):

I forbindelse med førstebehandlingen prøvede jeg at finde ud af, hvor det var, V og K ville spare på ulandsbistanden, for det var jo en rammebesparelse. Derfor er det egentlig prisværdigt, at Dansk Folkeparti har forsøgt at opstille, hvor de ser besparelserne på ulandsbistanden, men til gengæld ser det ud, som om besparelserne er fordelt med rund hånd ud over de enkelte konti.

Derfor synes jeg, det er værd at bemærke, at en række af de foreslåede ændringer faktisk vil indebære, at Danmark må bryde en række internationale aftaler.

F.eks. er der foreslået en halvering af bistanden til Afrika. Det vil forhindre, at Danmark kan leve op til de regeringsaftaler, som vi har indgået med modtagerlandene. Der er forslag om at reducere bistanden til Verdensbanken og EU. Det vil faktisk forudsætte en dansk udmeldelse af Verdensbanken og EU, for vi jo har indgået aftaler med dem.

Derfor vil jeg spørge Dansk Folkeparti, om det er det, de vil. Ønsker de, at vi skal meldes ud af Verdensbanken? Ønsker Dansk Folkeparti, at vi skal meldes ud af EU? Det vil jeg gerne have svar på.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Lad mig starte med hr. Peter Duetoft. Jeg bliver så umådelig ked af det, når hr. Peter Duetoft er sur og virker vrissen, og det synes jeg han gør i dag. Nu forsøger vi ellers at holde sådan en glad tone, når vi skal skændes om det politiske, så lad os nu fortsætte med det. Lad nu vælgerne afgøre, hvem der er en trussel mod danskheden.

Jeg tror jo, og det har jeg markeret flere gange, at danskheden er mange ting, men jeg er da ked af, at hr. Peter Duetoft finder, at jeg skulle være sådan en fantastisk stor trussel mod danskheden. Jeg tror egentlig ikke, det forholder sig således; men det står for hr. Peter Duetofts regning.

Kulturen synes jeg næsten skal have en bemærkning. Jeg er helt med på, vil jeg sige til hr. Duetoft, at vi kommer tilbage til diskussionen i morgen, men at det skulle være sådan, at kulturpolitikken i Danmark primært er tilrettelagt for de fattiges skyld, og det er jo næsten det billede, man får, synes jeg er et helt forvrøvet billede af, hvordan tingene rent faktisk er. Kul-

turpolitikken er jo i høj grad sådan, at de bedst stillede i det danske samfund benytter sig af mange kulturelle tilbud og får så endda skatteyderne til at finansiere en del af gildet, hvori- mod måske netop nogle af de dårligst stillede i Danmark går til andre kulturelle udbud, som ikke er støttet på samme måde af statskassen. Men det kan vi jo komme tilbage til, og så kan vi også se på nogle priser til forskellige arrangementer og se, hvordan det rent faktisk forholder sig. Jeg tror, jeg har ret.

Til hr. Bruno Jerup må jeg sige, at det godt kan være, at Enhedslisten ikke kan støtte vores forslag. Når jeg nu siger, at vores idé faktisk er at hæve folkepensionens grundbeløb, er det det, vi mener der er behov for, og det, vi vil bruge midlerne til. Dét risikerede jeg jo nok, at der var nogle stemmer, der gik fra forslaget, for jeg tror ikke, det er det, hr. Jerup vil bruge midlerne til, sådan som jeg har forstået det.

Så vil jeg også sige til hr. Jerup, at der faktisk er bemærkninger til vores forslag, og vi har også indleveret en samlet bemærkning. Jeg ved ikke, om hr. Jerup har set det, men jeg er glad for, at hr. Jerup spørger, for så får jeg jo lejlighed til lige at bemærke det.

Til fru Lotte Henriksen vil jeg sige, det er rigtigt, at vi har forsøgt at angive, hvor det er, vi kan forestille os besparelser, og det er selvfølgelig, fordi vi ønsker at markere på ærlig vis, hvor vi gerne vil foreslå nogle besparelser. Det er ikke vores hensigt med besparelserne, at vi skal udmelde os af Verdensbanken. Måske mere sympatisk kunne det være, at vi udmeldte os af EU, men det har vel sådan set heller ikke været hensigten med ændringsforslaget. Det kan da godt være, det giver anledning til, at der er nogle aftaler, der må revideres, men vi mener slet ikke, det giver anledning til, at vi melder os ud af hverken Verdensbanken eller EU.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Nu er det jo ikke min sindsstemning, det handler om, vil jeg sige til hr. Thulesen Dahl, men jeg kan bare oplyse, at jeg hverken er sur eller vrissen. Hvis jeg skal bruge et udtryk for noget, jeg måske er, når jeg hører hr. Thulesen Dahl, så er det såret. Jeg er såret på den danskheds vegne, som jeg kender som en stolt, som en kraftfuld, som en meget tolerant, men også meget menneskelig danskhed. Jeg er f.eks. såret, når jeg oplever, at Thulesen Dahl og hans parti bru-

ger et samspil med genforeningen: Stem Dansk. Det, der var symbolet på en stærk danskhed, der, på trods af at den befandt sig i en anden kultur, kunne overleve og kunne føre til en genforening i 1920, bliver pludselig brugt for en forkuet danskhed, for en bange danskhed, for en frygtsom danskhed, den, hr. Thulesen Dahl står for, den, der siger uha, de andre kommer og tager det fra os, og vi er ikke stærke nok til at klare os, så lad os lukke alle vinduer og døre og lægge os ned under jorden, og så skal vi bare sørge for, at de slet ikke kan ramme os alle sammen.

Det er synd, at symbolet på den støvte danskhed bliver misbrugt af et udansk parti som Udansk Folkeparti.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Jeg har set Dansk Folkepartis partiprogram, som er vedhæftet, og som skulle forestille at være bemærkninger til de ændringsforslag, der er stillet.

Men der foreligger ikke en konkret udmøntning eller forklaring på, hvordan de 4 mia. kr. skal bruges, men den har jeg nu fået fra hr. Thulesen Dahl, og tak for det.

Jeg må også forstå det sådan – og hr. Dahl må jo så bekræfte, at det også skal forstås sådan – som Fremskridtspartiet sagde, at det skal på grundbeløbet og være indkomstafhængigt. Til hr. Thulesen Dahls oplysning: Det er grundbeløbet ikke for øjeblikket, det er indkomstafhængigt. Men det er meningen, at det skal være indkomstafhængigt, ligesom Fremskridtspartiet også mente.

Hvis det er rigtigt, at det er hensigten – og hr. Dahl nikker – kan vi altså konstatere, at det, det handler om, er alene at belønne de allerrigeste pensionister her i landet, at det er sigtet med forslaget. På det punkt kan man jo se, at med forskellige beløbsstørrelse står Venstre, De Konservative, Dansk Folkeparti og Fremskridtspartiet last og brast om at sikre de rigeste pensionister her i landet nogle gode stigninger over skattebilletten.

Det er så åbenbart det, der er forslaget, og det synes vi er lidt beklageligt, for hvis man i stedet gav de 4 mia. kr. ved at fylde op på pensions-tillægget, som er støtten til de fattigste pensionister, nemlig dem, der ikke har indkomst ved siden af, dem, der ikke har en arbejdsmarkedspension, dem, der ikke har en masse erhvervs-

arbejde, ville det være meget mere socialt rimeligt.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Lad mig bare lige sige til hr. Bruno Jerup, at jeg kan bekræfte den første fremstilling af, hvordan ændringsforslaget skal opfattes, men jeg kan slet ikke bekræfte det billede, som hr. Bruno Jerup så skaber af, at det giver en flok velstillede pensionister en ekstra gevinst på bekostning af osv.

Det handler altså om, at vi mener, at samfundet generelt har en forpligtelse til at udbetale en pension til personer, der er gået på pension – altså fra 67 år og opefter – og at det skal være et ensartet beløb. Vi ønsker altså også, at det skal være et større beløb, end det er i dag, og derfor afsætter vi ekstra midler til det. Så det billede, hr. Bruno Jerup forsøger at male, sådan som han også har gjort det tidligere i dag, kan jeg slet ikke genkende.

Jeg må så sige til hr. Duetoft, som åbenbart er såret over, at vi bruger sloganet »Stem dansk«, at det vil jeg da beklage at hr. Duetoft er. Men det får os selvfølgelig ikke til at lade være med at bruge sloganet, for vi mener, at vi har noget at have det i. Vi mener rent faktisk, at det er påfaldende, at hver gang man forsøger at råbe vagt i gevær, hvad angår Danmarks udvikling mod at blive en delstat i en slags Europas Forenede Stater – og så kan vi diskutere, hvor hurtigt det går – er man selvtilstrækkelig, nationalist, så sårer man hr. Duetoft, og jeg ved ikke hvad.

Sagen er, at sådan forholder det sig jo ikke. Mange danskere, gode danskere, som man under ingen omstændigheder kan påhæfte de dér ubehagelige gloser, som hr. Duetoft forsøger at påhæfte Dansk Folkeparti, er meget imod den udvikling, der foregår.

Så jeg må selvfølgelig afvise de påstande, som kommer fra hr. Duetoft, og sige, at Dansk Folkeparti ikke har i sinde at ændre signaler og heller ikke valgkampsslogan af den grund.

Formanden:

Så er det fru Sonja Mikkelsen som privatist.

Sonja Mikkelsen (S):

For en god ordens skyld vil jeg spørge, om det ikke er korrekt, at V og K har tænkt sig at trække det ændringsforslag, der har nr. 964, som

handler om 25 mio. kr. i tilskud til Grundforskningsfondens arbejde.

Sagen er, at vi netop her i eftermiddag har gjort et arbejde færdig partierne imellem om Grundforskningsfonden og er blevet enige om en løsning, der indebærer, at man disponerer over en vis del af Grundforskningsfondens grundkapital frem til år 2006. Samtidig indebærer aftalen, at man ikke skal tilføre kapital udefra, hverken i form af tilskud eller andet.

Så jeg går ud fra, at V og K sørger for at trække ændringsforslag nr. 964.

Formanden:

Det venter vi lige på at høre reaktionen på. Måske kunne vi få besked efter finansministeren? Så er det fru Pia Christmas-Møller.

Pia Christmas-Møller (KF):

Vi er fuldt ud opmærksom på, at der netop inden for det seneste døgn er indgået en aftale i udvalget, og at der er afgivet en beretning om Grundforskningsfonden. Vi fik faktisk også meldingen fra vores ordfører, men vurderede, at det måske af tekniske grunde var for sent at trække ændringsforslaget.

Vi vil meget gerne trække det ved denne lejlighed på grundlag af netop den beretning, som man har aftalt i udvalget.

Så det er hermed trukket. Det var af tekniske hensyn, vi ikke havde gjort det før.

Formanden:

Så skal jeg prøve, om jeg kan huske det, når vi læser op, hvad der skal stemmes om. Så er det finansministeren.

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Jeg tror godt, jeg kan indskrænke mig til at takke for en alt taget i betragtning fredsommelig debat om ændringsforslagene.

Jeg vil ikke gå ind i en bedømmelse af de enkelte ændringsforslag. Regeringspartierne ordførere har kommenteret en række af de store klumper i oppositionens ændringsforslag og den mangel på økonomisk, social og miljømæssig sammenhæng, vi ser i dem.

Derfor vil jeg egentlig, også i forståelse kan jeg fornemme med en stor del af Folketingets medlemmer, indskrænke mig til at takke for denne del af debatten og foreslå, at vi meget hurtigt går over til at stemme om ændringsforslagene.

Jeg har så en række mere principielle bemærkninger, som jeg ved, jeg har rigelig taletid til at gøre under generaldebatten i morgen.

Formanden:

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet for at give medlemmerne tid til at forberede sig på en temmelig lang afstemning.

Mødet udsat kl. 17.47

Mødet genoptoges kl 18.00

Afstemning

Til § 5. Statsministeriet.

Ændringsforslag nr. 220 forkastedes, idet 6 stemte for, 115 imod.

Ændringsforslag nr. 749 forkastedes uden afstemning.

Til § 6. Udenrigsministeriet

Ændringsforslag nr. 750 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 370, 371 og 2 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag 751 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 372 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 322 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 3 og 4 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 942 og 752 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 373 vedtoges med 120 stemmer mod 4.

Ændringsforslag nr. 753 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 374 og 375 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 221 forkastedes, idet 6 stemte for, 118 imod.

Ændringsforslag nr. 754 forkastedes, idet 6 stemte for, 117 imod,

Ændringsforslag nr. 323 forkastedes, idet 3 stemte for, 120 imod.

Ændringsforslag nr. 222 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 943 forkastedes, idet 53 stemte for, 70 imod.

Ændringsforslag nr. 755 forkastedes, idet 6 stemte for, 115 imod.

Ændringsforslag nr. 756 og 757 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 758 forkastedes, idet 6 stemte for, 117 imod.

Ændringsforslag nr. 759 forkastedes, idet 7 stemte for, 116 imod.

Ændringsforslag nr. 223 og 760 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 761 forkastedes, idet 6 stemte for, 116 imod.

Ændringsforslag nr. 762 forkastedes, idet 6 stemte for, 115 imod.

Ændringsforslag nr. 224 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 763 forkastedes, idet 6 stemte for, 118 imod.

Ændringsforslag nr. 764 forkastedes, idet 6 stemte for, 116 imod.

Ændringsforslag nr. 765 forkastedes, idet 6 stemte for, 117 imod.

Ændringsforslag nr. 766-768 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 769 forkastedes, idet 6 stemte for, 115 imod.

Ændringsforslag nr. 770 og 771 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 225 forkastedes, idet 6 stemte for, 116 imod.

Ændringsforslag nr. 226 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 227 forkastedes, idet 9 stemte for, 110 imod.

Til § 7. Finansministeriet.

Ændringsforslag nr. 772 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 228 forkastedes, idet 5 stemte for, 119 imod.

Ændringsforslag nr. 376, 377 og 6 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 773 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 378-380 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 774 forkastedes, idet 6 stemte for, 118 imod.

Ændringsforslag nr. 775 forkastedes, idet 6 stemte for, 115 imod.

Til § 8. Økonomiministeriet.

Ændringsforslag nr. 776 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 381-383 og 7 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 777 forkastedes, idet 6 stemte for, 117 imod.

Ændringsforslag nr. 229 forkastedes uden afstemning.

- Ændringsforslag nr. 384 og 385 vedtoges uden afstemning.
- Til § 9. Skatteministeriet.
- Ændringsforslag nr. 778 forkastedes uden afstemning.
- Ændringsforslag nr. 386 og 387 vedtoges uden afstemning.
- Ændringsforslag nr. 779 forkastedes uden afstemning.
- Ændringsforslag nr. 230 forkastedes, idet 6 stemte for, 118 imod.
- Ændringsforslag nr. 388 og 389 vedtoges uden afstemning.
- Til § 11. Justitsministeriet.
- Ændringsforslag nr. 780 forkastedes, idet 6 stemte for, 118 imod.
- Ændringsforslag nr. 9 vedtoges uden afstemning.
- Ændringsforslag nr. 231 forkastedes uden afstemning.
- Ændringsforslag nr. 10 og 11 vedtoges uden afstemning.
- Ændringsforslag nr. 944 forkastedes, idet 54 stemte for, 70 imod.
- Ændringsforslag nr. 390-394 vedtoges uden afstemning.
- Ændringsforslag nr. 232 forkastedes, idet 6 stemte for, 115 imod.
- Ændringsforslag nr. 395 vedtoges med 119 stemmer mod 4.
- Ændringsforslag nr. 396 vedtoges uden afstemning.
- Ændringsforslag nr. 397 vedtoges med 119 stemmer mod 3.
- Ændringsforslag nr. 398 og 997 vedtoges uden afstemning.
- Til § 12. Forsvarsministeriet.
- Ændringsforslag nr. 781, 324 og 233 forkastedes uden afstemning.
- Ændringsforslag nr. 13 vedtoges uden afstemning.
- Ændringsforslag nr. 234 og 235 forkastedes uden afstemning.
- Ændringsforslag nr. 14 og 15 vedtoges uden afstemning.
- Ændringsforslag nr. 236-238 forkastedes uden afstemning.
- Til § 13. Indenrigsministeriet.
- Ændringsforslag nr. 782 forkastedes uden afstemning.
- Ændringsforslag nr. 16 vedtoges uden afstemning.
- Ændringsforslag nr. 239 forkastedes, idet 37 stemte for, 87 imod.
- Ændringsforslag nr. 783 forkastedes uden afstemning.
- Ændringsforslag nr. 240 forkastedes uden afstemning.
- Ændringsforslag nr. 17 vedtoges uden afstemning.
- Ændringsforslag nr. 241 og 784 forkastedes uden afstemning.
- Ændringsforslag nr. 18 vedtoges uden afstemning.
- Ændringsforslag nr. 325 forkastedes uden afstemning.
- Ændringsforslag nr. 19 vedtoges uden afstemning.
- Ændringsforslag nr. 945 forkastedes, idet 54 stemte for, 70 imod.
- Ændringsforslag nr. 785 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 400 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 786 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 401, 21 og 22 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 242 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 787 forkastedes, idet 6 stemte for, 118 imod.

Ændringsforslag nr. 402 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 243 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 788 forkastedes, idet 6 stemte for, 119 imod.

Ændringsforslag nr. 403 vedtoges med 121 stemmer mod 3.

Ændringsforslag nr. 244 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 789 forkastedes, idet 6 stemte for, 119 imod.

Ændringsforslag nr. 404 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 245 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 790 forkastedes, idet 6 stemte for, 119 imod.

Ændringsforslag nr. 26 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 791 forkastedes, idet 6 stemte for, 118 imod.

Ændringsforslag nr. 246 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 946 forkastedes, idet 54 stemte for, 70 imod.

Ændringsforslag nr. 405 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 792 forkastedes, idet 6 stemte for, 119 imod.

Ændringsforslag nr. 247 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 28 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 793 forkastedes, idet 6 stemte for, 119 imod.

Ændringsforslag nr. 248 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 29 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 794 forkastedes, idet 6 stemte for, 115 imod.

Ændringsforslag nr. 30 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 326 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 795 forkastedes, idet 6 stemte for, 116 imod.

Ændringsforslag nr. 796 forkastedes, idet 6 stemte for, 116 imod.

Ændringsforslag nr. 947 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 406 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 249 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 407 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 250 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 948 forkastedes, idet 54 stemte for, 69 imod.

Ændringsforslag nr. 408 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 251 forkastedes, idet 9 stemte for, 109 imod.

Ændringsforslag nr. 327 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 949 forkastedes, idet 58 stemte for, 63 imod.

Ændringsforslag nr. 409-411, 32 og 33 vedtoges uden afstemning.

Til § 14. Boligministeriet.

Ændringsforslag nr. 797 forkastedes, idet 6 stemte for, 118 imod.

Ændringsforslag nr. 412 og 413 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 798 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 36 og 37 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 950 forkastedes, idet 55 stemte for, 69 imod.

Ændringsforslag nr. 414 og 38 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 799 forkastedes, idet 6 stemte for, 117 imod.

Ændringsforslag nr. 252 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 415 og 40 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 800 forkastedes, idet 6 stemte for, 116 imod.

Ændringsforslag nr. 253 forkastedes, idet 6 stemte for, 112 imod.

Ændringsforslag nr. 801 forkastedes, idet 6 stemte for, 114 imod.

Ændringsforslag nr. 41 og 42 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 254 forkastedes, idet 5 stemte for, 116 imod.

Ændringsforslag nr. 802 forkastedes, idet 6 stemte for, 116 imod.

Ændringsforslag nr. 43 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 803 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 44 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 255 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 45 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 256 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 804 forkastedes, idet 6 stemte for, 115 imod.

Ændringsforslag nr. 46 og 47 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 805 forkastedes, idet 6 stemte for, 118 imod.

Ændringsforslag nr. 48-50 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 416 vedtoges med 69 stemmer mod 54.

Ændringsforslag nr. 806 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 417-419, 52, 420, 53 og 54 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 807 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 421, 422 og 55 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 257 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 56, 423, 57, 424, 58 og 59 vedtoges uden afstemning.

Til § 15. Socialministeriet.

Ændringsforslag nr. 808 forkastedes, idet 6 stemte for, 116 imod.

Ændringsforslag nr. 60, 425 og 426 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 998, 61, 62, 427, 63 og 64 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 329 forkastes, idet 3 stemte for, 121 imod.

Ændringsforslag nr. 951 forkastedes, idet 55 stemte for, 69 imod.

Ændringsforslag nr. 428-433 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 809 forkastedes, idet 9 stemte for, 112 imod.

Ændringsforslag nr. 434 vedtoges enstemmigt med 123 stemmer.

Ændringsforslag nr. 810 forkastedes, idet 9 stemte for, 108 imod.

Ændringsforslag nr. 435-438 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 258 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 811 forkastedes, idet 6 stemte for, 114 imod.

Ændringsforslag nr. 439 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 259 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 812 forkastedes, idet 6 stemte for, 116 imod.

Ændringsforslag nr. 440 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 260 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 813 forkastedes, idet 6 stemte for, 117 imod.

Ændringsforslag nr. 441 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 442 vedtoges, idet 117 stemte for, 4 imod.

Ændringsforslag nr. 443-446, 999, 447 og 448 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 952 forkastedes, idet 55 stemte for, 69 imod.

Ændringsforslag nr. 261 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 330 forkastedes, idet 3 stemte for, 121 imod.

Ændringsforslag nr. 449-451 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 814 forkastedes, idet 6 stemte for, 118 imod.

Ændringsforslag nr. 452 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 262 og 263 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 453 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 264 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 454 og 455 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 456 vedtoges med 69 stemmer mod 54.

Ændringsforslag nr. 331 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 457 vedtoges med 75 stemmer mod 46.

Ændringsforslag nr. 458 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 460 vedtoges énstemmigt, idet 123 stemte for.

Ændringsforslag nr. 461-463 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 953 forkastedes, idet 54 stemte for, 67 imod.

Ændringsforslag nr. 464, 66, 465 og 466 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 266 forkastedes, idet 6 stemte for, 117 imod.

Ændringsforslag nr. 815 forkastedes, idet 5 stemte for, 117 imod.

Ændringsforslag nr. 954 forkastedes, idet 54 stemte for, 68 imod.

Ændringsforslag nr. 467-469 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 816 forkastedes, idet 6 stemte for, 108 imod.

Ændringsforslag nr. 470, 67 og 471 vedtoges uden afstemning.

Til § 16. Sundhedsministeriet.

Ændringsforslag nr. 817 forkastedes, idet 6 stemte for, 117 imod.

Ændringsforslag nr. 472 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 818 forkastedes, idet 6 stemte for, 115 imod.

Ændringsforslag nr. 68 og 473 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 332 forkastedes, idet 9 stemte for, 111 imod.

Ændringsforslag nr. 474 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 333 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 475, 69 og 476-478 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 267 forkastedes, idet 6 stemte for, 116 imod.

Ændringsforslag nr. 334 forkastedes, idet 8 stemte for, 111 imod.

Ændringsforslag nr. 335 forkastedes, idet 7 stemte for, 111 imod.

Ændringsforslag nr. 819 forkastedes, idet 9 stemte for, 111 imod.

Ændringsforslag nr. 479 vedtoges énstemmigt med 124 stemmer.

Ændringsforslag nr. 955 forkastedes, idet 55 stemte for, 69 imod.

Ændringsforslag nr. 480 vedtoges énstemmigt med 121 stemmer.

Ændringsforslag nr. 481, 70, 482 og 483 vedtoges uden afstemning.

Til § 17. Arbejdsministeriet.

Ændringsforslag nr. 820 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 72 og 73 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 956 forkastedes, idet 55 stemte for, 69 imod.

Ændringsforslag nr. 74 og 484 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 957 forkastedes, idet 54 stemte for, 69 imod.

Ændringsforslag nr. 485 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 821 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 486 vedtoges med 119 stemmer mod 5.

Ændringsforslag nr. 822 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 487 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 336 forkastedes, idet 3 stemte for, 121 imod.

Ændringsforslag nr. 77, 488 og 489 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 337 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 490-402 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 268 og 338 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 493 vedtoges med 109 stemmer mod 14.

Ændringsforslag nr. 494 og 495 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 823 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 78 og 496 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 824 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 497 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 825 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 498 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 826 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 499 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 500 vedtoges med 69 stemmer mod 53.

Ændringsforslag nr. 501 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 958 forkastedes, idet 55 stemte for, 68 imod.

Ændringsforslag nr. 827 forkastedes, idet 6 stemte for, 114 imod.

Ændringsforslag nr. 502 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 269 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 503 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 270 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 959 forkastedes, idet 54 stemte for, 69 imod.

Ændringsforslag nr. 1000 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 271 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 960 forkastedes, idet 54 stemte for, 68 imod.

Ændringsforslag nr. 828 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 505 vedtoges med 106 stemmer mod 14.

Ændringsforslag nr. 829, 272 og 273 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 506 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 339 forkastedes, idet 14 stemte for, 109 imod.

Ændringsforslag nr. 340 forkastedes, idet 3 stemte for, 117 imod.

Ændringsforslag nr. 507 vedtoges enstemmigt med 120 stemmer.

Ændringsforslag nr. 508 vedtoges enstemmigt med 122 stemmer.

Ændringsforslag nr. 509 og 510 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 830 forkastedes, idet 6 stemte for, 117 imod.

Ændringsforslag nr. 79-81 og 511-515 vedtoges uden afstemning.

§ 19. Forskningsministeriet.

Ændringsforslag nr. 831 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 82 og 83 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 961 forkastedes, idet 47 stemte for, 75 imod.

Ændringsforslag nr. 832 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 962 forkastedes, idet 48 stemte for, 74 imod.

Ændringsforslag nr. 516 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 833 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 963 forkastedes, idet 48 stemte for, 75 imod.

Ændringsforslag nr. 517 og 85 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 834 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 86 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 835 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 87-93 og 518-521 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 274 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 95, 522, 523, 96 og 524-526 vedtoges uden afstemning.

Til § 20. Undervisningsministeriet.

Ændringsforslag nr. 836 forkastedes, idet 6 stemte for, 114 imod.

Ændringsforslag nr. 527 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 341 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 965 forkastedes, idet 47 stemte for, 72 imod.

Ændringsforslag nr. 342 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 99 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 966 forkastedes, idet 54 stemte for, 68 imod.

Ændringsforslag nr. 837 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 528 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 838 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 529, 530, 101 og 531 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 343 forkastedes, idet 3 stemte for, 118 imod.

Ændringsforslag nr. 532 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 967 forkastedes, idet 48 stemte for, 74 imod.

Ændringsforslag nr. 533-536 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 537 vedtoges med 63 stemmer mod 57.

Ændringsforslag nr. 538, 539 og 103 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 344 forkastedes, idet 3 stemte for, 120 imod.

Ændringsforslag nr. 345 forkastedes, idet 3 stemte for, 118 imod.

Ændringsforslag nr. 346 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 275 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 540-560 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 839 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 561 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 968 forkastedes, idet 50 stemte for, 69 imod.

Ændringsforslag nr. 562-566 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 969 forkastedes, idet 52 stemte for, 69 imod.

Ændringsforslag nr. 567 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 347 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 568, 1001 og 570-579 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 970 forkastedes, idet 56 stemte for, 64 imod.

Ændringsforslag nr. 113, 580-591, 1002, 593, 115, 594, 116, 595, 117 og 596-598 vedtoges uden afstemning.

Til § 21. Kulturministeriet.

Ændringsforslag nr. 840-842 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 599 og 118 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 843 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 119 og 120 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 844 og 845 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 121 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 846, 847, 971 og 848 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 600 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 276, 849 og 850 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 123 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 851 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 124 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 348 forkastedes, idet 3 stemte for, 118 imod.

Ændringsforslag nr. 852-854, 349 og 855-858 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 859 forkastedes, idet 6 stemte for, 117 imod.

Ændringsforslag nr. 860-863 og 350 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 864 forkastedes, idet 6 stemte for, 115 imod.

Ændringsforslag nr. 865 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 866 forkastedes, idet 6 stemte for, 116 imod.

Ændringsforslag nr. 867-869 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 601 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 870 og 871 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 872 forkastedes, idet 6 stemte for, 116 imod.

Ændringsforslag nr. 873 og 874 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 126 og 127 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 875 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 128 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 602 vedtoges med 117 stemmer mod 6.

Ændringsforslag nr. 876 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 877 forkastedes, idet 6 stemte for, 116 imod.

Ændringsforslag nr. 878 og 879 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 603, 129, 604-607 og 131-133 vedtoges uden afstemning.

Til § 22. Kirkeministeriet.

Ændringsforslag nr. 880 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 608 og 134 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 277 forkastedes uden afstemning.

Til § 23. Miljø- og Energiministeriet.

Ændringsforslag nr. 881 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 135 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 972 forkastedes, idet 53 stemte for, 66 imod.

Ændringsforslag nr. 136 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 882 forkastedes, idet 6 stemte for, 116 imod.

Ændringsforslag nr. 609, 610 og 138 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 883 forkastedes, idet 1 stemte for, 122 imod.

Ændringsforslag nr. 139 og 140 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 351 forkastedes, idet 3 stemte for, 119 imod.

Ændringsforslag nr. 352 og 884 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 611 og 612 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 885 forkastedes, idet 6 stemte for, 116 imod.

Ændringsforslag nr. 613 og 142 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 278 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 886 forkastedes, idet 6 stemte for, 117 imod.

Ændringsforslag nr. 887 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 614-617 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 888 forkastedes, idet 6 stemte for, 117 imod.

Ændringsforslag nr. 618-620, 144, 621, 145, 622-626 og 146 vedtoges uden afstemning.

Til § 24. Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri.

Ændringsforslag nr. 889 forkastedes, idet 6 stemte for, 116 imod.

Ændringsforslag nr. 147 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 973 forkastedes, idet 53 stemte for, 69 imod.

Ændringsforslag nr. 627 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 890 forkastedes, idet 6 stemte for, 116 imod.

Ændringsforslag nr. 149 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 1003 vedtoges med 69 stemmer mod 52.

Ændringsforslag nr. 151, 629-631, 153, 154 og 632-634 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 891 forkastedes, idet 6 stemte for, 115 imod.

Ændringsforslag nr. 635 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 636 vedtoges enstemmigt med 121 stemmer.

Ændringsforslag nr. 637 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 279 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 638 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 280 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 639 og 640 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 353 og 354 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 641, 160 og 161 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 892 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 162, 642-645, 163-165, 646, 167, 647, 648 og 169 vedtoges uden afstemning.

Til § 26. Erhvervsministeriet.

Ændringsforslag nr. 893 forkastedes, idet 7 stemte for, 113 imod.

Ændringsforslag nr. 170 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 974 og 894 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 649 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 895 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 171 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 896 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 650 og 651 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 281 og 897 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 898 forkastedes, idet 6 stemte for, 116 imod.

Ændringsforslag nr. 173 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 899 og 900 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 652 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 975 forkastedes, idet 52 stemte for, 69 imod.

Ændringsforslag nr. 901 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 653, 654 og 177 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 282 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 655 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 283 og 976 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 656 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 977 forkastedes, idet 48 stemte for, 75 imod.

Ændringsforslag nr. 657 og 658 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 902 forkastedes, idet 6 stemte for, 116 imod.

Ændringsforslag nr. 659 og 179 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 903 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 180-182 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 355 forkastedes, idet 7 stemte for, 115 imod.

Ændringsforslag nr. 978 og 904 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 183-186 vedtoges uden afstemning.

Til § 28. Trafikministeriet.

Ændringsforslag nr. 905 forkastedes, idet 6 stemte for, 113 imod.

Ændringsforslag nr. 187 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 906 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 188 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 907 forkastedes, idet 6 stemte for, 117 imod.

Ændringsforslag nr. 1004 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 284, 908, 357, 285 og 909 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 979 forkastedes, idet 48 stemte for, 74 imod.

Ændringsforslag nr. 980 forkastedes, idet 55 stemte for, 68 imod.

Ændringsforslag nr. 981 forkastedes, idet 54 stemte for, 69 imod.

Ændringsforslag nr. 982 forkastedes, idet 51 stemte for, 68 imod.

Ændringsforslag nr. 983 forkastedes, idet 50 stemte for, 67 imod.

Ændringsforslag nr. 190 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 910 forkastedes, idet 1 stemte for, 120 imod.

Ændringsforslag nr. 660 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 911 forkastedes uden afstemning.

- Ændringsforslag nr. 661 og 662 vedtoges uden afstemning.
- Ændringsforslag nr. 912 og 913 forkastedes uden afstemning.
- Ændringsforslag nr. 192 vedtoges uden afstemning.
- Ændringsforslag nr. 914-916 forkastedes uden afstemning.
- Ændringsforslag nr. 663 og 664 vedtoges uden afstemning.
- Ændringsforslag nr. 917 forkastedes uden afstemning.
- Ændringsforslag nr. 194 vedtoges uden afstemning.
- Ændringsforslag nr. 286 forkastedes uden afstemning.
- Ændringsforslag nr. 918 forkastedes uden afstemning.
- Ændringsforslag nr. 665 vedtoges uden afstemning.
- Ændringsforslag nr. 919 forkastedes uden afstemning.
- Ændringsforslag nr. 984 forkastedes, idet 55 stemte for, 63 imod.
- Ændringsforslag nr. 920 forkastedes uden afstemning.
- Ændringsforslag nr. 666 vedtoges uden afstemning.
- Ændringsforslag nr. 921 forkastedes uden afstemning.
- Ændringsforslag nr. 985 forkastedes, idet 54 stemte for, 63 imod.
- Ændringsforslag nr. 922 forkastedes uden afstemning.
- Ændringsforslag nr. 195 vedtoges uden afstemning.
- Ændringsforslag nr. 923 og 287 forkastedes uden afstemning.
- Ændringsforslag nr. 196 vedtoges uden afstemning.
- Ændringsforslag nr. 358 forkastedes, idet 3 stemte for, 115 imod.
- Ændringsforslag nr. 924 forkastedes uden afstemning.
- Ændringsforslag nr. 197 vedtoges uden afstemning.
- Ændringsforslag nr. 925 forkastedes uden afstemning.
- Ændringsforslag nr. 198-200 vedtoges uden afstemning.
- Ændringsforslag nr. 926 forkastedes uden afstemning.
- Ændringsforslag nr. 201 vedtoges uden afstemning.
- Ændringsforslag nr. 927 forkastedes uden afstemning.
- Ændringsforslag nr. 202 vedtoges uden afstemning.
- Ændringsforslag nr. 288 forkastedes uden afstemning.
- Ændringsforslag nr. 667 vedtoges uden afstemning.
- Ændringsforslag nr. 928 og 929 forkastedes uden afstemning.
- Ændringsforslag nr. 668 vedtoges uden afstemning.
- Ændringsforslag nr. 930 forkastedes uden afstemning.
- Ændringsforslag nr. 669 vedtoges uden afstemning.
- Ændringsforslag nr. 359 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 670-673 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 289 og 931 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 674 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 932 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 675, 208-210 og 676 vedtoges uden afstemning.

Til § 34. Arbejdsmarkedsfonde.

Ændringsforslag nr. 986 forkastedes, idet 52 stemte for, 69 imod.

Ændringsforslag nr. 290 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 677 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 291 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 678 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 292 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 679 og 680 vedtoges uden afstemning.

Til § 35. Generelle reserver.

Ændringsforslag nr. 681 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 293 og 933 betragtedes som bortfaldet efter vedtagelsen af ændringsforslag nr. 681.

Ændringsforslag nr. 987 forkastedes, idet 53 stemte for, 69 imod.

Ændringsforslag nr. 294 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 682 vedtoges med 119 stemmer mod 3.

Ændringsforslag nr. 934 betragtedes som bortfaldet efter vedtagelsen af ændringsforslag nr. 682.

Ændringsforslag nr. 360 forkastedes, idet 3 stemte for, 119 imod.

Ændringsforslag nr. 683 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 935 betragtedes som bortfaldet efter vedtagelsen af ændringsforslag nr. 683.

Ændringsforslag nr. 295 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 684 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 936 forkastedes, idet 6 stemte for, 115 imod.

Ændringsforslag nr. 212 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 937 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 685 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 361 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 686 vedtoges med 69 stemmer mod 6; 47 stemte hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 362 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 687 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 296 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 688 vedtoges med 119 stemmer mod 3.

Ændringsforslag nr. 689 vedtoges med 119 stemmer mod 3.

Ændringsforslag nr. 690 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 938 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 691 og 692 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 988 forkastedes, idet 52 stemte for, 69 imod.

Ændringsforslag nr. 297 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 693 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 989 forkastedes, idet 53 stemte for, 69 imod.

Ændringsforslag nr. 990 og 991 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 992 forkastedes, idet 53 stemte for, 69 imod.

Til § 36. Pensionsvæsenet.

Ændringsforslag nr. 298-300 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 214, 694 og 215-219 vedtoges uden afstemning.

Til § 37. Renter.

Ændringsforslag nr. 301 og 363 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 695-702 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 302 forkastedes, idet 5 stemte for, 114 imod.

Ændringsforslag nr. 939 forkastedes, idet 6 stemte for, 115 imod.

Ændringsforslag nr. 703 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 748 forkastedes, idet 56 stemte for, 63 imod.

Ændringsforslag nr. 940 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 704 vedtoges uden afstemning.

Til § 38. Skatter og afgifter.

Ændringsforslag nr. 303 forkastedes, idet 6 stemte for, 114 imod.

Ændringsforslag nr. 364 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 993 forkastedes, idet 52 stemte for, 69 imod.

Ændringsforslag nr. 705 og 706 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 304 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 941 forkastedes, idet 6 stemte for, 115 imod.

Ændringsforslag nr. 707 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 994 forkastedes, idet 51 stemte for, 67 imod.

Ændringsforslag nr. 708 og 709 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 995 forkastedes, idet 52 stemte for, 69 imod.

Ændringsforslag nr. 996 forkastedes, idet 52 stemte for, 69 imod.

Ændringsforslag nr. 365 forkastedes, idet 12 stemte for, 106 imod.

Ændringsforslag nr. 366 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 305 forkastedes, idet 6 stemte for, 111 imod.

Ændringsforslag nr. 710 og 711 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 306 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 712-715 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 307 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 716 vedtoges med 69 stemmer mod 52.

Ændringsforslag nr. 717 vedtoges med 68 stemmer mod 49.

Ændringsforslag nr. 718 vedtoges med 69 stemmer mod 52.

Ændringsforslag nr. 719 vedtoges med 68 stemmer mod 51.

Ændringsforslag nr. 308 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 720 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 309 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 721 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 310 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 722 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 311 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 723 vedtoges med 68 stemmer mod 52.

Ændringsforslag nr. 367 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 724-726 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 727 vedtoges med 66 stemmer mod 54.

Ændringsforslag nr. 728 vedtoges med 66 stemmer mod 55.

Ændringsforslag nr. 368 forkastedes, idet 14 stemte for, 106 imod.

Ændringsforslag nr. 369 og 312 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 729-732 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 733 vedtoges med 69 stemmer mod 52.

Ændringsforslag nr. 734 vedtoges uden afstemning.

Til § 40. Genudlån m.v.

Ændringsforslag nr. 313 forkastedes, idet 6 stemte for, 115 imod.

Ændringsforslag nr. 735 og 736 vedtoges uden afstemning.

Til § 41. Beholdningsbevægelser m.v.

Ændringsforslag nr. 737 og 738 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 314 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 739 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 315 og 316 forkastedes uden afstemning.

Til § 42. Statsgældsafdrag.

Ændringsforslag nr. 317 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 740 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 318 og 319 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 741 vedtoges uden afstemning.

Til § 43. Statslånsoptagelse.

Ændringsforslag nr. 320 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 742 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 321 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 743-746 vedtoges uden afstemning.

Til § 44. Træk på Danmarks Nationalbank.

Ændringsforslag nr. 1005 vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Hermed er afstemningen om ændringsforslagene slut. Jeg foreslår, at behandlingen af finans-

lovforslaget standses, og at lovforslaget henvises til fornyet behandling i Finansudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Sagens behandling er herefter stillet i bero.

Meddelelser fra formanden

Formanden:

Der er ikke mere på dagsordenen.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, torsdag den 18. december 1997, kl. 09.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den dagsorden, der er opslået i salen.

Mødet hævet kl. 20.08
